

การศึกษาสได้้การเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สารนิพนธ์
ของ
นางสาวอิสราภรณ์ อินทร์สำราญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

ตุลาคม 2546

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

378.173028

0764ก

ร.3

การศึกษาศาสตร์ได้การเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

07 พ.ย. 2546

บทคัดย่อ
ของ
นางสาวอิสราภรณ์ อินทร์สำราญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
ตุลาคม 2546

h 31514

อิสราภรณ์ อินทร์สำราญ. (2546), การศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ญาณิสสา บุรณะชัยทวี, อาจารย์ดร.วัลลภา ไทยจินดา, อาจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สไตล์การเรียนรู้ที่ศึกษาประกอบด้วย 4 มิติ ได้แก่ มิติด้านการรับรู้ข้อมูล ประกอบด้วยผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสกับผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้ มิติด้านการนำเข้าข้อมูล ประกอบด้วยผู้เรียนแบบภาพและผู้เรียนแบบภาษา มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล ประกอบด้วยผู้เรียนแบบปฏิบัติและผู้เรียนแบบไตร่ตรอง ส่วนมิติสุดท้ายคือมิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล ประกอบด้วยผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วน ๆ หรือเป็นขั้นเป็นตอนและผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวม

กลุ่มตัวอย่างที่ในการวิจัยคือ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 - 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 237 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามวัดสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้พัฒนา และปรับปรุงตามแนวคิดทฤษฎีของเฟลเดอร์และโซโลแมน

สถิติที่ใช้ในฉบับนี้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency Distributions) และคำนวณค่าร้อยละ (Percentages)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต และระดับความเข้มของสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยนำมาแจกแจงความถี่ (Frequency Distributions) และคำนวณค่าร้อยละ (Percentages)

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 4 มิติ จำแนกตามระดับชั้นปี วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency Distributions) และคำนวณค่าร้อยละ (Percentage)

บทที่ 4 ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

นิสิตส่วนใหญ่มีสไตล์การเรียนรู้แบบประสาทสัมผัสในมิติด้านการรับรู้ข้อมูลมากที่สุด (61.6) รองลงมาคือแบบปฏิบัติในมิติด้านการจัดกระทำข้อมูล (58.8) ส่วนสไตล์การเรียนรู้ที่พบน้อยที่สุดคือแบบญาณหยั่งรู้ในมิติด้านการรับรู้ข้อมูล (38.4)

เมื่อจำแนกเป็นรายมิติพบว่า ด้านการรับรู้ข้อมูลนิสิตมีสไตล์การเรียนรู้แบบประสาทสัมผัส (61.6) มากกว่าญาณหยั่งรู้ (38.4) ด้านการนำเข้าข้อมูลนิสิตมีสไตล์การเรียนรู้แบบภาพ (54.8) มากกว่าแบบภาษา (45.2) ด้านการจัดกระทำข้อมูลนิสิตมีสไตล์การเรียนรู้แบบปฏิบัติ (58.8) มากกว่าแบบไตร่ตรอง (41.2) ด้านการทำความเข้าใจข้อมูลนิสิตมีสไตล์การเรียนรู้แบบองค์รวม (54.3) มากกว่าแบบเป็นขั้นเป็นตอน (45.7)

A STUDY OF THE STYLES IN LEARNING ENGLISH OF THE ENGLISH MAJOR
UNDERGRADUATES IN THE FACULTY OF HUMANITIES
AT SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

AN ABSTRACT
BY
MISS ITSRAPORN INSAMRAN

Presented in partial fulfillment of the requirements
For the Master of Education degree in Educational Linguistics
At Srinakharinwirot University
October 2003

Itsraporn Insamran. (2003). *A Study of the Styles in learning English of the English major undergraduates in the Faculty of Humanities at Srinakharinwirot University*. Master Project, M.Ed. (Educational Linguistics). Bangkok. : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Miss Yanisa Buranachaitavee, Dr. Wanlapa Thaijinda, Mrs. Wannakarn Likitrattanaporn.

The purpose of this research was to study the Styles in Learning English major undergraduate in the Faculty of Humanities at Srinakharinwirot University. The Styles studied were composed of four dimensions :

1. Perception consists of Sensing learner and Intuitive learner.
2. Input consists of Visual learner and Verbal learner.
3. Processing consists of Active learner and Reflective learner.
4. Understanding consists of Sequential learner and Global learner.

The subjects for this study (N =237) were English major undergraduates in the faculty of humanities who enrolled in the first semester of academic year 2003 at Srinakharinwirot university.

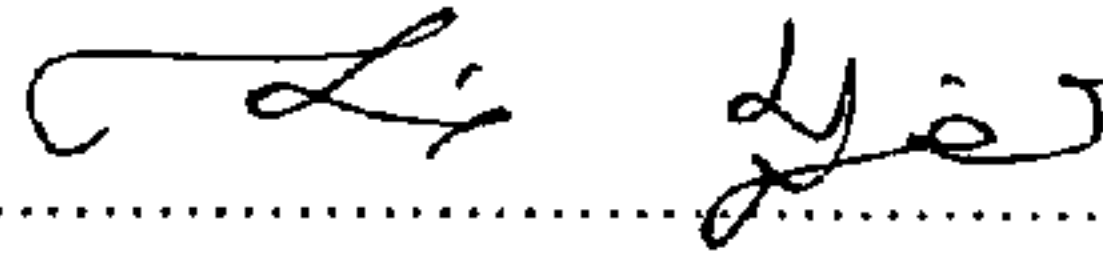
The research instruments were questionnaire that adapted from Index of Learning Styles Questionnaire of Felder and Soloman. Data were collected through a questionnaire consisting of 2 parts : 1) Background and 2) Styles in learning English of the English major undergraduates.

The data were statistically analyzed by frequency distributions and percentage.

The result of the research showed that the most of students were sensing learner in perception dimension, active learner in processing dimension respectively. Intuitive learner in perception dimension was ranked the last. Concerning to perception, students were sensing rather than intuitive. Input dimension, they were visual rather than verbal. According to processing dimension, they were found active rather than reflective. And for understanding dimension, they were found global rather than sequential.

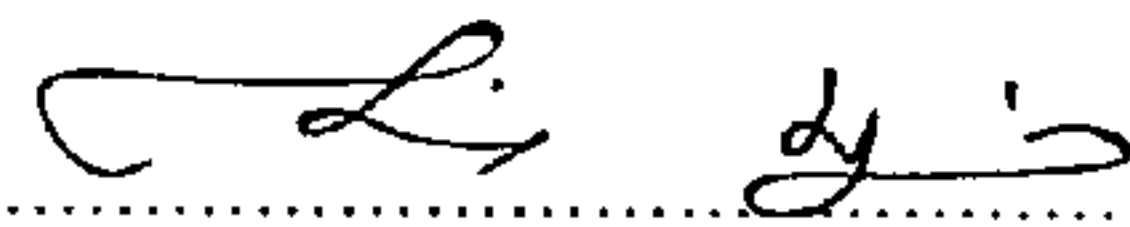
อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

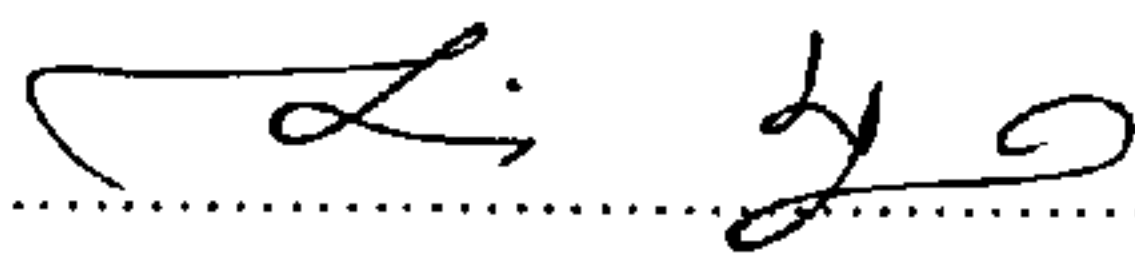
(อาจารย์ญาณิสา บุระชะชัยทวี)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

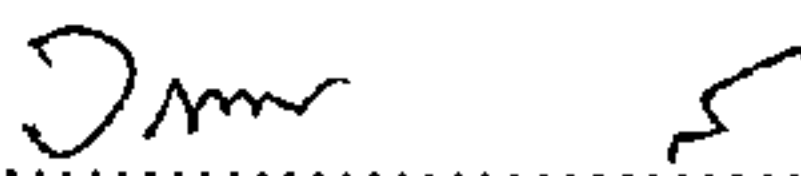
(อาจารย์ญาณิสา บุระชะชัยทวี)

คณะกรรมการสอบ

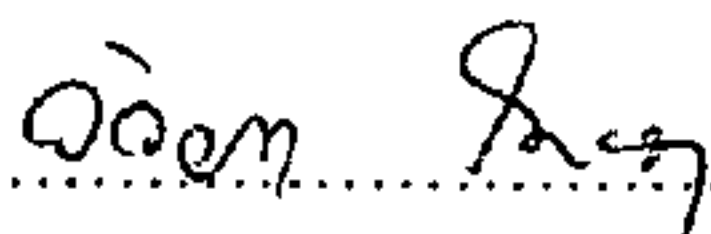
(อาจารย์ญาณิสา บุระชะชัยทวี)

ประธาน

(อาจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร)

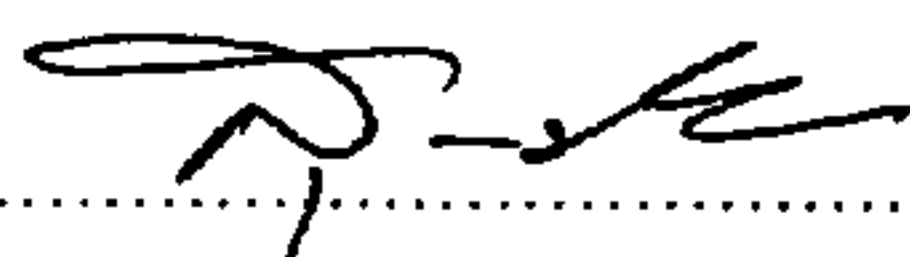
กรรมการ

(อาจารย์ดร. วัลลภา ไทยจินดา)

กรรมการ

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

วันที่ ๒๗ เดือน ๗ พ.ศ. ๒๕๔๖

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก อาจารย์ ญาณิสา บุรณะชัยทวี อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษาและแนวทางที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งกำลังใจ จึงทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้ และผู้วิจัยต้องขอขอบพระคุณบุคคลดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตนพร ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ดร.วัลลภา ไทยจินดา ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ และให้คำปรึกษาทำให้สามารถนำไปพัฒนาสารนิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณภาควิชาตะวันตก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ตลอดจนอาจารย์นิตยา วังกังวาน และนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ คุณฐาปณีย์ แสงสว่าง ที่คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการทำการวิจัยครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ วิชาเอกภาษาศาสตร์ ปี 44 ทุกคนที่เป็นกำลังใจและคอยช่วยเหลือในการทำการวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอระลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา ที่ให้ความรัก ความห่วงใย กำลังใจและส่งเสริมให้ผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ และขอขอบคุณพี่ ๆ น้อง ๆ ที่ให้กำลังใจเสมอมา

อิสราภรณ์ อินทร์สำราญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	4
ตัวแปรที่ศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ข้อตกลงเบื้องต้น	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้และความแตกต่างระหว่างบุคคล	5
ความหมายของสไตล์การเรียนรู้	8
สไตล์การเรียนรู้แบบต่าง ๆ	9
การจัดการเรียนการสอนตามสไตล์การเรียนรู้ของเฟลเดอร์และโซโลแมน	18
ยุทธวิธีในการเรียนของเฟลเดอร์และโซโลแมน	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	22
งานวิจัยในประเทศ	22
งานวิจัยในต่างประเทศ	26
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	29
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	29
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	29
การเก็บรวบรวมข้อมูล	30
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
ตอนที่ 1 แสดงผลข้อมูลทั่วไป.....	32
ตอนที่ 2 แสดงผลข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	33
ตอนที่ 3 แสดงผลข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับชั้นปี.....	48
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	51
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	51
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
อภิปรายผล.....	53
ข้อเสนอแนะ.....	56
บรรณานุกรม.....	59
ภาคผนวก.....	63
ภาคผนวก ก.....	64
ภาคผนวก ข.....	71
ภาคผนวก ค.....	73
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	75

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กล่าวว่า การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคมการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม ต้องมีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยแนวการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด จึงทำให้เกิดการปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนการสอนให้เป็นการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner centre) ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ให้เป็นไปตามศักยภาพของตนเอง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542: 4 – 9) ครูจึงนับว่าเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนรู้ โดยครูต้องเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเป็นผู้ชี้แนะ ผู้ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นผู้ช่วยเหลือส่งเสริมสนับสนุนผู้เรียนในการแสวงหาความรู้จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน หากผู้เรียนมีความเข้าใจและมีทักษะในเรื่องกระบวนการเรียนรู้แล้ว จะสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และคำตอบต่าง ๆ ที่ตนต้องการได้

นอกจากครูจะต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนบทบาทการสอนของตนเองแล้ว สิ่งที่คุณครูต้องคำนึงถึงอีกประการหนึ่งคือ ความแตกต่างระหว่างผู้เรียนแต่ละคน อี จี โบก (E.G.Bogue. 1974:150) ได้กล่าวว่า “ผู้เรียนในห้องเรียนนั้นมีความแตกต่างกันในวิธีการเรียน เป็นต้นว่าผู้เรียนบางคนอาจจะสามารถเรียนรู้ได้ดีจากการอ่าน และค้นคว้าด้วยตนเอง อาศัยเพียงคำแนะนำจากอาจารย์เท่านั้น บางคนเรียนรู้ได้ดีด้วยการอภิปราย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ” ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ เดวิด โคลบ และฟราย (David Kolb and Fry) ที่ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนรู้ว่า ผู้เรียนจะเข้าสู่ประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยวิธีการที่เขาได้เลือกไว้ตามเอกลักษณ์ของเขาเป็นหลัก ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้และสไตล์การเรียนรู้ (learning style) ที่แตกต่างกัน ไพทอร์ย สินลารัตน์ (2525) กล่าวว่า สไตล์การเรียนรู้เป็นส่วนเกี่ยวข้องกับ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านความสนใจ ความสามารถ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการและความถนัดทางการเรียนรู้ ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีสไตล์การเรียนรู้ที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างกันออกไป

ดังนั้นผู้สอนจึงต้องมีการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยการทำความเข้าใจในลักษณะและธรรมชาติของผู้เรียน ตลอดจนการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนจะต้องเข้าใจและเรียนรู้ว่าผู้เรียนมีพื้นฐานทางการเรียนอย่างไร มีความสนใจหรือความต้องการอะไรบ้าง มีสไตล์การเรียนรู้ (Learning Style) เป็นอย่างไร มีวิธีการศึกษาอย่างไร มีปัญหาในการเรียนอย่างไรบ้าง เพื่อที่ผู้สอนจะได้จัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงพัฒนาตนเองให้เกิดการเรียนรู้สูงสุด ครูผู้สอนจึงควรตระหนักว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะในเรื่องของความชอบสไตล์การเรียนรู้ของแต่ละบุคคล การจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสไตล์การ

เรียนของผู้เรียน ที่ทำให้เกิดผลดีต่อผู้เรียน คือผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Grasha and Kirschenbaum, 1980 ; Partridge, 1983; and Dunn, 1990) โดมิโน (Domino, 1979) ได้ศึกษาวิธีสอนที่สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้กับนิสิต นักศึกษาจำนวน 100 คน พบว่า วิธีการสอนของผู้สอนที่สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนทำคะแนนจากการทดสอบได้สูงกว่าในสภาพการณ์ที่วิธีการสอนไม่สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ ในทำนองเดียวกัน พิชโซ (Pizzo, 1982) ได้ศึกษากับนักเรียนเกรด 6 จำนวน 64 คน พบว่าคะแนนทางการอ่านและคะแนนเจตคติของผู้เรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อมีความสอดคล้องระหว่างวิธีการสอนของผู้สอนและสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียน จะเห็นได้ว่าวิธีการสอนที่สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจึงมีผู้สนใจศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนสาขาวิชาต่างๆ เช่น โค้กเกอร์ (Coker, 1984) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอน 2 แบบ แบบหนึ่งเป็นวิธีการสอนแบบให้ผู้เรียนเรียนแบบอิสระ (Independent Style Learning) อีกแบบหนึ่งเป็นวิธีการสอนแบบพึ่งพา (Dependent Style Learning) โดยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาพยาบาลออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบพึ่งพา กลุ่มที่สองสอนแบบอิสระให้ตัดสินใจเอง ผลปรากฏว่า นักศึกษาพยาบาลมีสไตล์การเรียนรู้ที่เป็นแบบอิสระและแบบพึ่งพาในเปอร์เซ็นต์ที่เท่ากัน แต่ผลการเรียนแตกต่างกันเล็กน้อย วิธีการสอนที่ผู้เรียนชอบคือแบบอิสระ ค่าเฉลี่ยของผลการเรียนแบบอิสระมีนัยสำคัญว่าผู้เรียนแบบพึ่งพา จากการวิจัยอันนี้ทำให้เห็นแนวการสอนที่มีประสิทธิภาพจะต้องให้นิสิตมีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอน จึงทำให้การเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุด

การค้นหากลวิธีการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนนั้นเป็นข้อมูลสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจของครูในการพิจารณาเลือกวิธีสอนหรือพัฒนาวิธีสอนให้เหมาะสมกับสไตล์การเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยวิธีสอนที่ตนพอใจ และสอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของตน ก็จะมีผลทำให้จิตใจของผู้เรียนมีแนวโน้มพร้อมที่จะเรียนรู้ สนุกไปกับกิจกรรมการเรียนการสอน ส่งผลให้ครูมีกำลังใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครั้งต่อไปให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (อาภาภรณ์ ศิริอาคเนย์, 2533 : 3) ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนการสอนครูต้องให้ความสำคัญกับตัวผู้เรียนไม่เฉพาะว่าผู้เรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมหรือมีการแข่งขันกันอย่างไร แต่ครูจำเป็นต้องทราบว่าเมื่อตัวเองถ่ายทอดความรู้ออกไปสู่ผู้เรียนแล้วตัวของผู้เรียนนั้นมีวิธีการรับข้อมูลหรือจัดระบบความรู้ด้วยวิธีใด สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ เฟลเดอร์ และโซโลแมน (Felder and Soloman, 1993) ที่ได้ศึกษาสไตล์การเรียนรู้โดยให้ความสำคัญที่ตัวผู้เรียนใน 4 มิติ มิติที่หนึ่งคือศึกษาด้านการรับรู้ว่าคุณเรียนมีการรับรู้แบบประสาทสัมผัสหรือแบบหยั่งรู้ มิติที่สอง ศึกษาการนำเข้าข้อมูลว่าผู้เรียนนำเข้าข้อมูลแบบการมองหรือแบบถ้อยคำภาษา มิติที่สามศึกษาการจัดกระทำข้อมูลว่าผู้เรียนนำเข้าข้อมูลแบบปฏิบัติหรือแบบไตร่ตรอง ส่วนมิติสุดท้ายเป็นการศึกษาการทำความเข้าใจข้อมูลว่าผู้เรียนทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วน ๆ เป็นขั้นตอนหรือทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือแบบองค์รวม ซึ่งทั้ง 4 มิตินี้เป็นสไตล์การเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมสำหรับนิสิตในมหาวิทยาลัย

การศึกษาเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตเฉพาะรายวิชาหนึ่งวิชาใดนั้นจะทำให้ผลของการศึกษามีความเฉพาะเจาะจงเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในรายวิชานั้นในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน จากผลการวิจัยของ องค์กร ธนนาถ (2545: 87) พบว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เป็นปัญหาสำหรับนิสิตไทยมาก เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ (Mother tongue) จึงทำให้การเรียนรู้ และการทำความเข้าใจสำหรับนิสิตเป็นไปได้ยาก ดังนั้น บุคคลที่มีบทบาทสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบผลสำเร็จได้นั้นคือ "ครู" โดยครูต้องเป็นผู้ค้นคว้าหาวิธีการสอนแบบใหม่ที่จะทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ มีความรู้ ความเข้าใจในภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

- * จนถึงระดับที่ต้องการ แต่การที่ครูค้นคว้าหาวิธีการสอนแบบใหม่แต่เพียงอย่างเดียว นั้น ไม่อาจที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบผลสำเร็จได้เท่าไรนัก ผู้วิจัยจึงมีอีกแนวคิดหนึ่งว่าถ้าครูได้ค้นคว้าหาวิธีการสอนของตนเองควบคู่ไปกับการศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตนั้นจะช่วยให้ครูสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการสอนและจัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของนิสิตเป็นรายบุคคลมากกว่า เนื่องจากนิสิตแต่ละคนมีความแตกต่างกันในวิธีการเรียนรู้ ดังนั้น ครูผู้สอนต้องทำการศึกษาและพัฒนาการสอนควบคู่ไปกับการศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตด้วยเพื่อที่ครูจะได้จัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมและสอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนรู้ของนิสิต ✎

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่ามีงานวิจัยที่ทำการศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แต่ไม่พบว่ามีงานวิจัยใดที่ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยเฉพาะ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่านิสิตแต่ละคนมีสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นแบบใด ผลการวิจัยนี้จะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต เพื่อให้นิสิตเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพที่พร้อมก้าวสู่สังคมต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการวิจัย

- ① ทำให้ทราบสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2546 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ② เป็นแนวทางสำหรับคณาจารย์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษรวมถึงบทเรียนและกิจกรรมในชั้นเรียน ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนรู้ของนิสิต อันเป็นการพัฒนานิสิตให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษอย่างเต็มศักยภาพ
- ③ ผลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ของนิสิต นักศึกษาหรือเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 237 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ สไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต ตามแบบของเฟลเดอร์และโซโลแมน (Felder and Soloman)

นิยามศัพท์เฉพาะ

สไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ลักษณะและวิธีการที่แต่ละคนใช้ในการเรียนรู้ การคิด หรือแก้ปัญหาวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสังเกตได้จากวิธีการรับและจัดกระทำข้อมูล ตามการแบ่งสไตล์การเรียนรู้ของ เฟลเดอร์ และโซโลแมน (Felder and Soloman, 1993) ซึ่งแบ่งได้ 4 มิติ ดังนี้

1. มิติด้านการรับรู้ข้อมูล (Perception) ได้แก่
 - 1.1 ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส (Sensing learner)
 - 1.2 ผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้ (Intuitive learner)
2. มิติด้านการนำเข้าข้อมูล (Input) ได้แก่
 - 2.1 ผู้เรียนแบบภาพ (Visual learner)
 - 2.2 ผู้เรียนแบบภาษา (Verbal learner)
3. มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล (Processing) ได้แก่
 - 3.1 ผู้เรียนแบบปฏิบัติ (Active learner)
 - 3.2 ผู้เรียนแบบไตร่ตรอง (Reflective learner)
4. มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล (Understanding) ได้แก่
 - 4.1 ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วนๆหรือแบบเป็นขั้นเป็นตอน (Sequential learner)
 - 4.2 ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมด หรือองค์รวม (Global learner)

ข้อตกลงเบื้องต้น

คำว่า Learning style ได้มีนักการศึกษาในประเทศไทยหลายท่านใช้คำที่แตกต่างกันออกไป เช่น ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2525) ใช้ “รูปแบบการเรียนรู้” ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์ (2543: 102) ใช้ “สไตล์ในการเรียนรู้” อาชญญา รัตนอุบล (2540: 34) ใช้ “แบบการเรียนรู้” และสำนักงานทรัพยากรการสอน ใช้ “ความชอบแบบการเรียนรู้” สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คำว่า “สไตล์การเรียนรู้”

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาศาสนาและการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยได้นำเสนอข้อมูลดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้และความแตกต่างระหว่างบุคคล
2. ความหมายของศาสนาและการเรียน
3. ศาสนาและการเรียนแบบต่าง ๆ
4. การจัดการเรียนการสอนตามศาสนาและการเรียนของเพลโต และโซโลแมน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและการเรียน

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้และความแตกต่างระหว่างบุคคล

นักวิชาการหลายท่านได้ให้คำนิยามของการเรียนรู้ไว้ต่าง ๆ มากมายเป็นต้นว่า

ไคลน์ (Klein. 1978) ได้ให้คำจำกัดความของการเรียนรู้ไว้ว่า การเรียนรู้หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่ถาวรอย่างได้สัดส่วนและการแสดงพฤติกรรมจากการเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ได้รับความสำเร็จหรือไม่ได้รับความสำเร็จ

เชียรศรี วิวิธศิริ (2527) การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร อันเป็นผลมาจากประสบการณ์ การฝึกหัด การปฏิบัติ จะจงใจหรือไม่จงใจก็ตาม

จากคำนิยามของไคลน์และเชียรศรีได้ให้คำนิยามของคำว่า การเรียนรู้ไว้คล้ายคลึงโดยกล่าวว่าเป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงที่ถาวรและเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่ได้รับ

ทองจันทร์ หงส์ลดาธมภ์ (2534 : 11) การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีอยู่ในแต่ละบุคคล โดยที่การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนเอง โดยมีครูทำหน้าที่เพียงจัดสภาพแวดล้อม หรือประสบการณ์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เองเท่านั้น

พรอดเตอร์ (Procter. 1968) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลง คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในแต่ละบุคคล เพราะการเรียนรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในวิถีทางของความคิดและพฤติกรรมของผู้เรียน

ส่วนของพรอคเตอร์และทองจันทรันได้ให้คำนิยามที่คล้ายกันคือเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนแต่ละคน แต่แตกต่างกันตรงที่ทองจันทรันได้กล่าวถึงหน้าที่ของครูในการที่จะจัดสภาพแวดล้อมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ นอกจากเกิดจากตัวผู้เรียนเองแล้ว

จากความหมายข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า การเรียนรู้เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยการเรียนรู้นั้นเกิดจากตัวผู้เรียนเองหรือเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ได้รับ หรือจากการฝึกหัดการปฏิบัติ ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวิธีการคิดและพฤติกรรมของผู้เรียน

หลุย จำปาเทศ (2531) ได้ศึกษาขั้นตอนการเรียนรู้และแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นรับรู้ (Perceiving) ผู้เรียนจะรับเอาความรู้เข้ามาโดยทางใดทางหนึ่ง หรือหลายทางจากระบบประสาททั้ง 6 ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ (ทัศนคติ)
2. ขั้นขบคิด (Forming) ผู้เรียนจะคิดถึงรูปพรรณสัณฐาน ลักษณะ ขนาด ขั้นนี้ผู้เรียนจะผสมผสานความคิดไปกับขั้นเปรียบประเมิน จนบางครั้งแยกได้ลำบากระหว่างขั้นขบคิดกับ ขั้นเปรียบประเมิน
3. ขั้นเปรียบประเมิน (Assessing) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะใช้การสังเกตเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมที่เคยเห็นมาก่อน ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะมีประสบการณ์เดิมมาไม่เหมือนกันความสามารถในการสอนของครูหรือการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันและกันของผู้เรียนจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้เร็วกว้างขวาง และแม่นยำมากขึ้น แต่ก็ขึ้นอยู่กับเวลาและความลึกของวิชาการนั้นๆ ด้วย
4. ขั้นเรียนรู้ (Learning) เป็นขั้นที่จะเกิดความเข้าใจในสิ่งที่กำลังศึกษาอยู่ว่าคืออะไร โดยเฉพาะหากให้ได้ผ่านประสาทรับรู้ในหลาย ๆ ทาง เช่น การดู การสัมผัส การชิม ฯลฯ นอกจากได้ฝึกฝนก็มีความจำเป็นโดยเฉพาะงานด้านการแพทย์ วิศวกรรม และงานทักษะต่าง ๆ

จะเห็นได้ว่า จากขั้นตอนการเรียนรู้ทั้ง 4 ขั้นนั้น เน้นที่ตัวผู้เรียนว่ามีการเรียนรู้อย่างไร และตัวผู้สอนมีความสามารถในการที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและแม่นยำได้อย่างไรซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่กำลังศึกษาอยู่ว่าคืออะไร นอกจากจะคำนึงถึงขั้นตอนการเรียนรู้ของผู้เรียนแล้วสิ่งหนึ่งที่ไม่ควรจะมีองข้ามก็คือ ความแตกต่างระหว่างตัวผู้เรียน ครูต้องคำนึงว่าเด็กแต่ละคนเกิดมามีลักษณะทางด้านต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน

ความแตกต่างระหว่างบุคคล หมายถึง เอกลักษณ์ (Uniqueness) ของแต่ละบุคคลซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการพัฒนาการในเรื่องของความสนใจ สติปัญญา การตอบสนองความสำเร็จ ความผิดหวัง ตลอดจนการให้รางวัลหรือการลงโทษที่แตกต่างกันออกไป จำเนียร ช่วงโชติ (2525 : 1)

วิลเลียม (Williams.1956) ได้วัดความแตกต่างในมนุษย์เราพบว่ามีความแตกต่างกันอยู่ 2 ด้าน คือ ความแตกต่างทางด้านร่างกาย (physical) เช่นทางความสามารถทางด้านการเคลื่อนไหว (motor capacities) เวลาที่ใช้ในการโต้ตอบหรือการตอบสนอง (reaction time) ส่วนอีกด้านคือความแตกต่างทางด้านจิตใจ เช่น การหยั่งรู้หรือความสามารถในการเข้าใจ (perceptual) เรื่องของความจำ การตัดสินใจ และการแก้ปัญหา ซึ่งได้มีการทำการทดลองกับบุคคลเป็นจำนวนมากในแต่ละวัย และยังพบว่าแต่ละบุคคลที่อยู่ในระดับการศึกษาเดียวกัน ก็ยังมีความแตกต่างในเรื่องที่ว่าแต่ละคนมีความรู้ไม่เท่ากัน คนทุกคนจะต่างกันในเรื่อง ความถนัด ความสามารถพิเศษ ความสนใจ ทัศนคติ ตลอดจนบุคลิกภาพ

ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องยอมรับในเรื่องลักษณะของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันทั้งทางร่างกายและจิตใจ การจัดกระบวนการเรียนการสอนจึงต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้เป็นสำคัญ

พรชูลี อาชาวอำรุง (2525) ได้เสนอปัจจัยการเรียนรู้โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ไว้ดังนี้

1. ความเอาใจใส่ต่อเนื้อหาวิชา การเรียนรู้โดยตั้งใจมักเกิดจากความเอาใจใส่กับเนื้อหาวิชาในหลายลักษณะ เช่น การดูนิทรรศการ การอ่านหนังสือ ทศนคติที่ดีต่อวิชานั้น การฟังรายงาน หรือการอภิปราย ในสภาพการเรียนรู้ส่วนใหญ่มีเนื้อหาวิชามากเกินกว่าที่ผู้เรียนจะรับได้ บางครั้งความซับซ้อนและความละเอียดของเนื้อหาจะทำให้ผู้เรียนท้อแท้ และจะใช้วิธีเลือกรับรู้แต่เฉพาะบางส่วน ถ้าความรู้ใหม่เกี่ยวข้องกับความรู้เดิมที่สะสมมาก่อน ผู้เรียนจะสามารถเลือกให้ความเอาใจใส่แต่เฉพาะส่วนที่ใหม่และเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องนั้นได้อย่างเหมาะสม

2. ความจำ มีอิทธิพลอย่างสูงต่อการเรียนรู้ ความจำนั้นมียอยู่ 3 ขั้นตอนคือ การเก็บความจำ การคงความจำ และการระลึกความจำ และแบ่งความจำได้เป็น 2 ประเภท คือความจำเบื้องต้น หรือความจำระยะสั้น และความจำระยะยาว ส่วนการลืมขึ้นอยู่กับ การเก็บความจำในตอนแรกว่า เก็บไว้ลึกซึ่งเพียงใด และขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น การเลือกใช้หรือการรบกวนซึ่งอาจลบจารึกได้ ความลึกของการจารึกเป็นผลจากความถี่ ความเข้ม และความสำคัญของเนื้อหาที่เรียน

3. การฝึกปฏิบัติ การเรียนรู้ส่วนใหญ่ต้องการการทำซ้ำ การฝึกฝน หรือการฝึกซ้อม เช่น การซ้อมดนตรี หรือฝึกทักษะทางภาษา การแก้ปัญหาทางบัญชี การทบทวน เนื้อหาจากหนังสือเรียน เป็นต้น

4. สิ่งรบกวน ในกิจกรรมการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาผู้เรียนย่อมมีความรู้เดิม อันจะมีผลกระทบต่อกิจกรรมการเรียนรู้ปัจจุบัน ซึ่งอาจเอื้ออำนวยหรืออาจรบกวนก็ได้ ข้อมูลที่รบกวนจะทำให้จดจำไม่ได้ หรือใช้เวลามากขึ้นในการทำความเข้าใจกับเนื้อหา การรบกวนจากข้อมูลเดิม (Proactive inhibition) เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนรู้อื่นมาก่อน และการรบกวนย้อนกลับ (Retroactive inhibition) เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนรู้อื่นใหม่แล้วข้อมูลเหล่านั้นได้รบกวนความรู้เดิมที่ผู้เรียนมีอยู่แล้ว

5. การถ่ายโยง ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามักจะเรียนเพื่อนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้ การถ่ายโยงจึงมีความสำคัญมากต่อการเรียนเพราะเป็นความสามารถที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ทฤษฎีออกมาเป็นการปฏิบัติได้

6. การเรียนแบบผลพลอยได้ เป็นการเรียนรู้แบบผ่าน ๆ จากประสบการณ์ทั่ว ๆ ไปและข้อมูลอื่น ๆ ที่จำได้เอง

7. แหล่งทรัพยากรทางวิชาการที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในเรื่องที่เรียน เข้าใจแง่มุมหลัก ๆ ของเรื่องที่อาจหารายละเอียดต่อไปได้ นำเอาความรู้ใหม่มาสัมพันธ์กับความเข้าใจในที่มียอยู่แล้ว จดจ่ออยู่กับการเรียน จารึกข้อมูลที่ได้รับไว้ได้นานที่สุดและดึงออกมาใช้ได้ ได้รับการฝึกและแรงเสริมเพียงพอ ทำให้มีการรบกวนน้อยที่สุด สามารถเรียนได้ในเวลาที่เหมาะสมที่สุด สามารถถ่ายโยงการเรียนรู้เพื่อประยุกต์ได้ คงความสมดุลระหว่างการเรียนรู้อย่างจริงจัง และการเรียนรู้แบบผลพลอยได้

จากทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้และความแตกต่างระหว่างบุคคลที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีอยู่ในตัวบุคคลอันเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่เพิ่มขึ้น ซึ่งในแต่ละบุคคลนั้นจะเกิดการเรียนรู้ได้ดีก็ด้วยวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไป ในยุคของการปฏิรูปการศึกษา การจัดการศึกษาแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ นับว่าเป็นการเปิดโอกาสทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนเป็นอย่างมาก โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเอง การเรียนในสถาบันอุดมศึกษาก็เช่นกัน ผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง นอกจากการเรียนใน

ชั้นเรียน การเรียนในชั้นเรียนนั้นก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งครูต้องเป็นผู้มีความรู้และความเข้าใจว่าผู้เรียนแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกัน ก็คือ การสำรวจลักษณะต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีความแตกต่างกันและการทำความเข้าใจว่าความแตกต่างเหล่านั้นมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด เพื่อให้กลวิธีการสอนของครู และกลวิธีการเรียนของนิสิตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพโดยที่การเรียนรู้ของผู้เรียนนี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและทัศนคติของผู้เรียนเอง อีกทั้งยังนำไปสู่การค้นพบวิธีการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองด้วย ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในกลวิธีการเรียนของตนเองเพิ่มมากขึ้น การเรียนการสอนนั้นเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งการเรียนรู้ที่จัดว่าเป็นการแสวงหาวิธีการใหม่ๆ ที่จะทำให้เกิดความรู้ความสามารถในการที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้เพื่อสนองตอบความต้องการของตนเอง ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาควรจัดให้สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตเพื่อตอบสนองความต้องการของนิสิตเป็นรายบุคคลได้ อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นการพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนได้อย่างเต็มที่

2. ความหมายของสไตล์การเรียนรู้

สไตล์การเรียนรู้ (Learning style) ของผู้เรียนนั้น นับได้ว่าเป็นความแตกต่างประการหนึ่งระหว่างผู้เรียน มีนักวิชาการและนักวิจัยจำนวนมากที่มีความสนใจในเรื่องสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ นักวิชาการและนักวิจัยเหล่านี้ได้ให้ คำจำกัดความของสไตล์การเรียนรู้ไว้ต่าง ๆ ดังเช่น

กรีกอร์ (Gregorc. 1979:234) กล่าวว่าสไตล์การเรียนรู้ประกอบด้วยพฤติกรรมที่แตกต่างกันที่ทำหน้าที่เป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นว่าบุคคลเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมและมีปฏิกิริยาต่อสภาพแวดล้อมนั้นอย่างไร

คีเฟ (Keefe. 1984:61) สไตล์การเรียนรู้ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านปัญญา ร่างกาย และอารมณ์ที่มีลักษณะค่อนข้างคงที่ซึ่งบ่งชี้ว่าผู้เรียนรับรู้ มีปฏิสัมพันธ์และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียนอย่างไร

คอลบ (Kolb. 1981:276) สไตล์การเรียนรู้ คือ ผลของเครื่องมือทางพันธุกรรม ประสบการณ์เดิมและความต้องการของสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ คือ ประสบการณ์เชิงรูปธรรม การสังเกตอย่างไตร่ตรอง การสร้างมโนทัศน์เชิงนามธรรม และการทดลองปฏิบัติ

จะเห็นได้ว่าความหมายของสไตล์การเรียนรู้ทั้ง 3 ความหมายนี้คล้ายคลึงกัน ซึ่งกล่าวว่า สไตล์การเรียนรู้เป็นเรื่องที่บุคคลเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมและการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อม

ส่วน แคนฟิลด์ (นิภา ไชยภูมิ. 2537; อ้างอิงจาก Canfield. 1992) กล่าวว่า สไตล์การเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะประสบการณ์ทางการเรียนที่ผู้เรียนชอบมากที่สุด เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ และความรู้สึกที่จูงใจให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนและปฏิบัติได้อย่างดีที่สุดในรายวิชาที่ตนเรียนหรือในการฝึกอบรม

ความหมายของสไตล์การเรียนรู้ของแคนฟิลด์ กล่าวถึงความชอบและทัศนคติในสไตล์การเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และตั้งใจเรียน

ออกซ์ฟอร์ด และเออร์แมน (Oxford and Ehrman. 1993: 196) สไตล์การเรียนรู้คือวิธีการโดยทั่วไปที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนวิชาต่าง ๆ รวมถึงการเรียนภาษาที่สอง

ดันน์ และดันน์ (Dunn and Dunn. 1993 :12) ได้สรุปความหมายของสไตล์การเรียนรู้เป็นวิธีการที่ผู้เรียนแต่ละคนนำไปใช้ในการจดจำและรวบรวมข้อมูลสารสนเทศใหม่ ๆ ที่มีความสลับซับซ้อน โดยไม่คำนึงถึงว่ากระบวนการที่ได้รับนั้นจะอยู่ในสภาพการณ์อย่างไร

เฟลเดอร์ และ ซิลเวอร์แมน (Felder and Silverman. 1993) สไตล์การเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะและวิธีการที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการเรียนรู้ การคิด หรือการแก้ปัญหา ซึ่งสังเกตได้จากวิธีการรับและการจัดกระทำข้อมูล

คินเซลลา (Kinsella. 1995 : 171) สไตล์การเรียนรู้ หมายถึงวิธีการตามธรรมชาติ ที่เป็นนิสัย และเป็นที่ยอมรับของบุคคลแต่ละบุคคลในการรับ ประมวล และเก็บรักษาข้อมูลและทักษะใหม่ ๆ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการในการสอนหรือเนื้อหาวิชา

ส่วนความหมายของสไตล์การเรียนรู้ของออกซ์ฟอร์ด,เออร์แมน,ดันน์,ดันน์,เฟลเดอร์,ซิลเวอร์แมนและคินเซลลานั้นได้กล่าวไว้ว่า สไตล์การเรียนรู้เป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการรับ จดจำ ประมวล คิด แก้ปัญหา และเก็บรักษาข้อมูลโดยไม่คำนึงถึงวิธีการสอนหรือกระบวนการที่ได้รับนั้นว่าจะอยู่ในสภาพการณ์อย่างไร

จากความหมายข้างต้นพอจะพบว่าองค์ประกอบหนึ่งที่คำจำกัดความเหล่านี้มีร่วมกันคือความเชื่อที่ว่าสไตล์การเรียนรู้คือวิธีการหรือรูปแบบของพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนเองและต่อสภาพแวดล้อมในการเรียน ตามคำจำกัดความเหล่านี้ ผู้เรียนมีวิธีการรับรู้และประมวลข้อมูลที่เป็นของตนเองในสภาพการเรียนที่แตกต่างกันเช่นเดียวกับที่มีวิธีการในการตอบสนองและมีปฏิกิริยาต่อการเรียนต่างกันด้วย ดังนั้น สไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนจึงหมายถึงความแตกต่างและความหลากหลายในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน ก็คือผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการใดวิธีการหนึ่งที่ตนเองชอบใช้ในการเรียนมากกว่าวิธีการอื่น ๆ

3. สไตล์การเรียนรู้แบบต่าง ๆ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้คิดค้นทฤษฎีเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้หลายทฤษฎีได้นำเสนอสไตล์การเรียนรู้ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันแพร่หลาย ดังนี้ ตารางหน้า 21 เทรค

คอลบ (เกือกูล ทาสีทรี. 2533 : 295 ; อ้างอิงจาก Kolb. 1971) ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (theory of experiential learning) เพื่อใช้ในการจัดประเภทของสไตล์การเรียนรู้ ทฤษฎีดังกล่าวได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้และการปรับตัวของแต่ละบุคคลรวมทั้งระบุบรรยากาศของการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของแต่ละคน โดยสามารถอธิบายเป็นวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 ประสบการณ์เชิงรูปธรรม (concrete experience) ในสถานการณ์การเรียนรู้หนึ่ง ๆ ในขั้นนี้จะมีลักษณะที่ยึดความรู้สึกของตนเองเป็นหลักมากกว่าจะใช้แนวความคิดอย่างมีระบบในการจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ขั้นที่ 2 การไตร่ตรอง (reflective observation) ขั้นนี้มุ่งที่จะทำความเข้าใจกับ ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้พบด้วยการสังเกตและไตร่ตรองจากหลายแง่มุม จะเรียนรู้จากการเฝ้าดูและการฟัง

ขั้นที่ 3 สรุปเป็นหลักการนามธรรม (abstract conceptualization) ขั้นนี้เป็นการเรียนรู้ที่มุ่งใช้เหตุผลและความคิดมากกว่าการใช้ความรู้สึกในการเข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถสร้างความคิดรวบยอดใหม่ ๆ และจะเรียนรู้โดยการคิด

ขั้นที่ 4 การทดลองปฏิบัติ (active experimentation) เป็นขั้นที่มุ่งนำเอาแนวคิดหรือความคิดรวบยอดใหม่ ๆ ที่สรุปได้ไปปฏิบัติจริงในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นการเรียนรู้จากการกระทำ

✓ จากทฤษฎีดังกล่าว คอลบ์(Kolb) จึงได้แบ่งสไตล์การเรียนรู้ออกเป็น 4 แบบ (เกื้อกุล ทาสีทธิ. 2533: 335) คือ

1) แบบคิดนอกเนกนัย (divergent) เป็นสไตล์การเรียนรู้ที่เน้นการใช้ประสบการณ์ ความรู้สึก การทำความเข้าใจกับประสบการณ์ที่ตนได้รับ ผู้เรียนแบบนี้มีความสามารถในการรับรู้และสร้างจินตนาการต่าง ๆ ขึ้นเอง สามารถไตร่ตรองจนมองเห็นภาพรวม จะทำงานได้ดีใน สถานการณ์ที่ต้องการความคิดหลากหลาย จะให้ความสนใจต่อบุคคล วัฒนธรรมต่าง ๆ

2) แบบดูดซึม (assimilation) เป็นสไตล์การเรียนรู้ที่เน้นการไตร่ตรองทำความเข้าใจในประสบการณ์ที่ตนได้รับ และการใช้เหตุผลความคิด เป็นผู้ที่มีความสามารถในการสรุปหลักการ สนใจในทฤษฎีต่าง ๆ มีความสนใจในหลักการเชิงนามธรรมมากกว่า ไม่ชอบการลงมือปฏิบัติ ไม่คำนึงถึงการนำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้

3) แบบคิดเอกนัย (convergent) เป็นสไตล์การเรียนรู้ที่เน้นการใช้เหตุผลความคิด และนำความคิดไปทดลองปฏิบัติ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการนำแนวคิดที่เป็นนามธรรมไปปฏิบัติ สามารถสรุปหาวิธีการที่ดีที่สุดที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ เป็นผู้ที่ใช้เหตุผล ชอบทำงานกับวัตถุมากกว่ากับบุคคล มักมีความสนใจเฉพาะเจาะจงในสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

4) แบบปรับปรุง (accommodation) เป็นสไตล์การเรียนรู้ที่เน้นการนำความคิดไปทดลองปฏิบัติ และการแสวงหาประสบการณ์ ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้ที่ชอบการปฏิบัติ ทดลอง มักทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องใช้การปรับตัว มีแนวโน้มที่จะแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่ตนคิดขึ้นเอง ชอบลองผิดลองถูก ชอบทำงานกับผู้อื่น

แมนน์ และคณะ (Patridge. 1983 ; citing Mann et al.1970) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาในห้องเรียนเกี่ยวกับอารมณ์และทัศนคติ โดยแบ่งพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาออกเป็น 8 แบบ ได้แก่

1) แบบยินยอม (The compliant Students) นักศึกษาแบบนี้อาจดีกว่าแบบที่เรียกว่า “นักเรียนดี” ดูเหมือนว่าจะเป็นที่พอใจของชั้นเรียน ของอาจารย์ และพวกเพื่อนในชั้นเรียน พวกนี้จะมุ่งไปทำงานอย่างเหนียวแน่น ไม่ค่อยสนใจประสบการณ์อื่นที่เกี่ยวข้องกับงาน และพยายามไม่ให้งานอื่นมาแทรกแซง เขาทำงานเพราะพ่อแม่คาดหวังในตัวเขา และเพราะอาจารย์จะให้เกรดเขา มีแนวโน้มที่จะทำงานตามที่ได้ถูกสมมติให้ทำโดยไม่มากหรือน้อยเกินไป สิ่งสำคัญของผู้เรียนกลุ่มนี้ ดูเหมือนจะเป็นการทำความเข้าใจกับวิชาที่เรียน

2) แบบวิตกกังวลและพึ่งพา (The Anxious Dependent Students) กลุ่มนี้เป็นกลุ่มใหญ่ และเป็นแบบที่มีความสำคัญต่ออาจารย์ทุก ๆ คน พวกนี้จะพึ่งอาจารย์ทั้งความรู้และการช่วยเหลือ และวิตกกังวลมากเกี่ยวกับการประเมินผล วิตกกังวลกับงานในชั้นเรียน ประเด็นสำคัญที่สุดประการหนึ่ง คือ ความรู้สึกที่ไม่มีความสามารถ ความรู้สึกนี้ผสมผสานกับความกดดันภายนอก โดยเฉพาะจากที่บ้าน ทำให้ผู้เรียนเหล่านี้กังวลอย่างน่าเกรงเกี่ยวกับเรื่องเกรด

3) แบบท้อใจ (The Discouraged Workers) แบบนี้มักพูดบ่อย ๆ ว่าไม่พอใจตัวเอง เมื่อสิ่งใดผิดเขาจะตำหนิตัวเอง และไม่ปฏิบัติกับคนอื่น ๆ

4) แบบอิสระ (The Independents) พวกนี้เก่งกว่านักศึกษาอื่น ๆ อย่างชัดเจน โดยทั่วไปดูเหมือนจะเชื่อมั่นตนเอง และไม่ค่อยถูกข่มขู่จากอาจารย์ จากงาน หรือจากผู้อื่นอื่น ๆ มีความอิสระอย่างมั่นคง ขณะที่คนอื่นสับสน วิตกกังวล หรือไม่พอใจพวกนี้จะมองรายวิชาอย่างมีวัตถุประสงค์ และทำงานด้วยความ

คิดสร้างสรรค์ มีแนวโน้มชอบความสัมพันธ์ทางวิชาการกับอาจารย์ ที่ซึ่งอาจารย์กับนักศึกษาจะทำงานร่วมกันได้

5) แบบวีรบุรุษ (The Heroes) พวกนี้เป็นพวกอยู่แนวหน้า เป็นที่รู้จัก มีชื่อเสียงทางการเรียนกับบทบาทการประจักษ์ ผลงานมีทั้งสร้างสรรค์และปฏิบัติ มีความภูมิใจในอำนาจเป็นส่วนใหญ่ ทำให้พยายามสร้างเอกลักษณ์โดยการแสดงออก

6) แบบปรปักษ์ (The Snipers) เป็นพวกมองโลกแง่ร้าย เกี่ยวกับความสามารถของตนเอง มองไม่เห็นประโยชน์ จากการได้ไปเกี่ยวข้องกับผู้อื่น มีความภูมิใจในระดับต่ำ เป็นพวกหลบหลีก ไม่ยอมเผชิญหน้ากับอาจารย์ สร้างความขัดแย้ง วุ่นวาย นำไปสู่แบบการดักทำร้ายอาจารย์ มีแนวโน้มเป็นปฏิปักษ์กับผู้สอน

7) แบบเรียกร้องความสนใจ (The Attention Seekers) พวกนี้มีแนวโน้มทางสังคมมากกว่าด้านสติปัญญา ต้องการสร้างความสัมพันธ์กับอาจารย์และผู้เรียนด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น พูดคุย แสดงตัว ขูยไม้ เล่าเรื่องตลก ต่าง ๆ หรือให้เกิดความสนใจ เกิดการยอมรับในหมู่เพื่อน ๆ แวดวงผู้เรียน เพื่อบดบังความไม่ใส่ใจทางวิชาการ

8) แบบสงบเงียบ (The Silent Student) พวกนี้ไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการอภิปราย ในกิจกรรมการเรียน พูดน้อย มักเงียบเฉยไม่ค่อยทำอะไร ไม่ว่านอกหรือในห้องเรียน สัมพันธ์กับผู้สอนและผู้เรียนน้อย การสนับสนุนช่วยเหลือก็น้อย เพราะมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มน้อย

กราชา และไรช์แมน (อาภาภรณ์ ศิริอาคเนย์. 2533; อ้างอิงจาก Grasha and Reichman. 1985) ได้ศึกษาตัวแปรหรือสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสภาพภายในตัวผู้เรียนและองค์ประกอบทางด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนมาประกอบกันเพื่อใช้อธิบายสไตล์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบ โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

- 1) ด้านกระบวนการคิด เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ การรับรู้ การจำ เป็นต้น
- 2) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล เช่น บทบาทการเป็นผู้นำ หรือคนเด่นในกลุ่ม เป็นต้น
- 3) ด้านประสาทสัมผัส เกี่ยวกับวิธีการรับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ด้วยการดู การฟัง การสัมผัส เป็นต้น
- 4) ด้านคุณลักษณะภายในตัวบุคคล เช่น ความต้องการ แรงจูงใจ การคาดหวัง การตั้งเป้าหมาย เป็นต้น
- 5) ด้านสิ่งแวดล้อม เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น สภาพห้องเรียน การจัด ที่นั่ง เวลาเรียน อุณหภูมิห้อง เป็นต้น

จากตัวแปรและสภาพการณ์ดังกล่าว กราชา และไรช์แมน (Grasha and Reichman) จึงได้สร้างแบบสำรวจสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียน (Learning style inventory) ซึ่งเป็นการวัดความรู้สึก การปฏิบัติ และทัศนคติ ที่มีต่อการเรียน รูปแบบของห้องเรียน วิธีสอน ครู และกลุ่มเพื่อนในชั้นเรียน (Partridge. 1983) โดยแบ่งผู้เรียนเป็น 6 แบบ ได้แก่

- 1) แบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนแบบนี้ ชอบคิดด้วยตนเอง ชอบทำงานด้วยความคิดเห็นของตนเอง แต่ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน ผู้เรียนกลุ่มนี้จะตั้งใจเรียนเนื้อหาวิชาที่พวกเขาคิดว่าสำคัญและมีความมั่นใจในความสามารถในการเรียนรู้ของตนเองเป็นอย่างมาก

2) แบบพึ่งพา (Dependent) ผู้เรียนแบบนี้มีความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการน้อยมาก และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดไว้ให้เรียนเท่านั้น ผู้เรียนประเภทนี้มองอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งความรู้ และแหล่งที่จะช่วยเหลือตัวผู้เรียนได้ พยายามที่จะแสวงหาคนที่มีความสามารถที่จะแนะนำเขาได้ และต้องการที่จะรับคำสั่ง หรือบอกให้ทำ

3) แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนแบบนี้เป็นคนที่มีความรู้สึกว่าจะตัวเองสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดด้วยการร่วมกันแสดงความคิดเห็น และร่วมกันใช้ความสามารถที่ทุกคนมีอยู่ พยายามร่วมมือกับอาจารย์ และเพื่อนในกิจกรรมการเรียนการสอน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยมีความเห็นว่าห้องเรียนเป็นที่ที่เหมาะสมสำหรับการปะทะสังสรรค์ทางสังคม

4) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) เป็นคนที่ไม่สนใจเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียน โดยทั่วไปไม่ชอบที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน มีความคิดว่าการเรียนในชั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

5) แบบแข่งขัน (Competitive) เป็นคนที่เรียนรู้ด้วยการพยายามกระทำการต่าง ๆ ให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน เป็นคนที่มีความรู้สึกว่าจะต้องแข่งขันกับเพื่อน ๆ เพื่อที่จะได้รับรางวัล เช่น คะแนนที่ดีกว่า หรือได้รับคำชมเชยจากอาจารย์ ผู้เรียนแบบนี้จะคิดว่าการเรียนในห้องเรียนต้องมีการแพ้หรือชนะ และผู้เรียนแบบนี้ต้องเป็นผู้ชนะเสมอ

6) แบบมีส่วนร่วม (Participant) เป็นคนที่ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา และชอบที่จะไปเรียนในชั้นเรียน มีความรู้สึกชอบ แต่จะอยู่นอกชั้นเรียน และชอบมีส่วนร่วมไปกับเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน มีความรู้สึกว่าจะต้องมีส่วนร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในกิจกรรมการเรียนการสอน แต่จะมีส่วนร่วมน้อยมากถ้ากิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร หรือเป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน

แคนฟิลด์ (นิภา ไชยภูมิ. 2537; อ้างอิงจาก Canfield.1992) ได้แบ่งสไตล์การเรียนตามองค์ประกอบทางด้านอารมณ์และความรู้สึก (affective component) ที่จูงใจให้ผู้เรียนเลือกเรียน 4 ด้าน ได้แก่

1) ด้านสภาพการเรียนรู้ หมายถึง สภาพการณ์การเรียนหรือบริบทของการเรียนการสอนที่ผู้เรียนชอบ ซึ่งจำแนก 8 ประเภท ได้แก่ ความต้องการทำงานกับกลุ่มเพื่อน (peer) ความต้องการข้อมูลที่เป็นระบบ (organization) ความต้องการวางแผนเป้าหมายของตนเอง (goal setting) ความต้องการการแข่งขัน (competition) การต้องการสัมพันธภาพกับครู (instructor) ความต้องการรายละเอียดของข้อมูล (detail) ความต้องการอิสระในการทำงาน (independent) และความต้องการใช้อำนาจหน้าที่ของครู (authority)

2) ด้านขอบเขตความสนใจเป็นการกล่าวถึงลักษณะเนื้อหาวิชาต่างๆของหลักสูตร วัตถุประสงค์โดยทั่วไปของการเรียน หรือรายวิชา หรือการทำงานต่าง ๆ ซึ่งแบ่งได้ 4 ประเภท ได้แก่ ด้านความสนใจเกี่ยวกับตัวเลข (numeric) เกี่ยวกับการใช้ภาษา (qualitative) เกี่ยวกับสิ่งไม่มีชีวิต (inanimate) เกี่ยวกับผู้คน (people)

3) ด้านวิธีเรียน เป็นการกล่าวถึงการใช้ประสาทสัมผัสและรูปแบบในการรับข้อมูลเข้ามาเพื่อการเรียนรู้ตามความถนัดหรือความชอบของแต่ละคน แบ่งได้ 4 ประเภท ได้แก่ การฟัง (listening) การอ่าน (reading) การใช้ภาพหรือของจริง (iconic) และการลงมือปฏิบัติจริง (direct experience)

4) ด้านระดับความคาดหวัง หมายถึง ความต้องการของแต่ละคนต่อผลการปฏิบัติงานว่าอยู่ในระดับใด ระดับความคาดหวังของผู้เรียนแต่ละคนแสดงให้เห็นถึงอัตโนทัศน์หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ

นักเรียนแต่ละคนได้ ระดับความคาดหวังแบ่งได้ 4 ระดับ ได้แก่ ระดับดีมาก (A-Expectation) ระดับดี (B-Expectation) ระดับปานกลาง (C-Expectation) และระดับควรปรับปรุง (D-Expectation)

จากองค์ประกอบข้างต้น แคนฟิลด์ (Canfield) ได้ศึกษาลักษณะของผู้เรียนโดยเลือกศึกษาเพียงบางองค์ประกอบ และได้ลักษณะของผู้เรียน 9 ลักษณะดังนี้

- 1) กลุ่มสังคม (social) ผู้เรียนกลุ่มนี้ไม่ชอบการปฏิบัติงานที่ต้องทำเพียงคนเดียวมักจะสร้างกลุ่มขึ้นมาเองตามความชอบเพื่อให้มีโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยกันหรือกับครูผู้สอน ชอบการเรียนรู้แบบอภิปรายกลุ่มเล็ก ๆ และการทำงานเป็นทีม
- 2) กลุ่มอิสระ (independent) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานตามลำพังโดยใช้จุดมุ่งหมายของตนเอง ต้องการให้ครูใช้เทคนิคการสอนแบบให้เลือกรเรียนด้วยตนเองและชอบการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยการควบคุมตนเอง
- 3) กลุ่มประยุกต์ (applied) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำกิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติเอง ชอบให้มีการสอนแบบฝึกปฏิบัติ ชอบการศึกษานอกสถานที่ และการทำงานในห้องทดลอง
- 4) กลุ่มความคิดรวบยอด (conceptual) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานที่ต้องใช้การรวบรวมความคิด ชอบการอ่าน ไม่ชอบให้มีการสอนแบบลงมือปฏิบัติจริงหรือแบบเข้าสังคม
- 5) กลุ่มกลาง (neutral preference) ผู้เรียนกลุ่มนี้เป็นพวกที่ไม่ให้ความสำคัญกับ องค์ประกอบที่จูงใจให้เรียนในด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ พวกนี้มีความสามารถโดยทั่วไป ชอบการสอนที่ใช้เนื้อหาและวิธีการแบบกว้างๆ หลากอย่าง การทำให้ผู้เรียนกลุ่มนี้เกิดความเอาใจใส่หรือเกิดความสนใจในบทเรียนจึงทำได้ค่อนข้างยาก
- 6) กลุ่มสังคมและการประยุกต์ (social applied) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนและครูผู้สอนในกิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติจริง ชอบการสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ ชอบการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม ไม่ชอบกิจกรรมที่ต้องทำคนเดียว หรือการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ต้องใช้การอ่านหรือการใช้ภาษา
- 7) กลุ่มสังคมและความคิดรวบยอด (social conceptual) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบการมี ปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยกันหรือกับครู ชอบกิจกรรมที่ต้องมีการใช้ภาษาหรือการใช้ความคิดรวบยอดในการจัดระบบข้อมูล ชอบให้มีการสอนแบบที่ใช้ความสมดุลระหว่างการบรรยายและการอภิปราย ไม่ชอบการทำงานคนเดียว หรือการลงมือปฏิบัติจริง
- 8) กลุ่มอิสระและการประยุกต์ (independent applied) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานตามลำพังตามจุดมุ่งหมายของตนเอง ชอบเรียนในสิ่งที่สัมพันธ์กับการลงมือปฏิบัติจริงชอบทำงานในห้องทดลอง หรือการได้ลงมือปฏิบัติจริงโดยไม่มีการควบคุมไม่ชอบการทำงานที่ต้องมีการ ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่ชอบการทำงานที่ต้องมีการใช้ภาษาหรือความคิดรวบยอดในการจัดระบบข้อมูล
- 9) กลุ่มอิสระและความคิดรวบยอด (independent conceptual) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานตามลำพังตามจุดมุ่งหมายของตนเอง ชอบใช้ความคิดรวบยอดในการจัดระบบข้อมูล ชอบให้มีการสอนแบบให้อิสระในการอ่าน การค้นคว้าวรรณกรรม การวิจารณ์ ไม่ชอบกิจกรรมที่ต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และการทำงานลงมือปฏิบัติจริง

/ การ์ดเนอร์ (Distance Learning Resource Network. 1998 ; citing Gardner. 1991) เสนอทฤษฎีในการจำแนกสไตล์การเรียนรู้ ซึ่งได้รับการพัฒนามาจากงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่แตกต่างของนักศึกษาทางด้านจิตใจ การเรียน การจำ การแสดงออก และการเข้าใจข้อมูลข่าวสารใน

วิธีการที่แตกต่างของแต่ละบุคคล ทฤษฎีดังกล่าว ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับโลกโดยผ่านทางภาษา การวิเคราะห์ คณิตศาสตร์ ตรรกศาสตร์ ดนตรี การใช้ร่างกายในการแก้ปัญหา หรือประดิษฐ์สิ่งของ การทำความเข้าใจตัวบุคคล และการเข้าใจตัวเอง ซึ่งลักษณะที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ทำให้แต่ละบุคคลมีลักษณะทางสติปัญญาแตกต่างอย่างชัด โดย แบ่งได้เป็น 7 ลักษณะพร้อมกันนี้ได้เสนอแนะการจัดการเรียนการสอนและการจัดสื่อการสอน ดังนี้

1) กลุ่มการมอง (Visual spatial) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบการมองเห็นที่ว่างทางกายภาพ และบุคคลที่สามารถจัดอยู่ในกลุ่มนี้ เช่น สถาปนิกและกลาสีเรือ ซึ่งเป็นบุคคลที่ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมากต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว คนกลุ่มนี้ชอบการวาดรูป การต่อจิ๊กซอ (Jigsaw) อ่านแผนที่ มักฝันกลางวัน ผู้เรียนประเภทนี้ชอบให้สอนโดยใช้ภาพวาด รูปภาพ สื่อในการสอนสำหรับนักศึกษาในกลุ่มนี้คือ แบบโครงสร้าง ภาพพิมพ์ แผนภูมิ ภาพถ่าย ภาพวาด ภาพร่าง (ภาพสเก็ต) ภาพ 3 มิติ วิดีโอ วิดีโอคอนเฟอร์เรนซ์ (การประชุมผ่านวิดีโอ) โทรทัศน์ ข้อความที่มีรูปภาพ แผนภูมิ กราฟเป็นส่วนประกอบ

2) กลุ่มการเคลื่อนไหวของร่างกาย (Bodily kinesthetic) การเรียนรู้ของกลุ่มนี้มักเกิดจากการที่ร่างกายได้มีการเคลื่อนไหว เช่น นักเต้นรำ หรือศัลยแพทย์ ร่างกายมีความรู้สึกไว ชอบให้มีการเคลื่อนไหว การลงมือกระทำ การสัมผัส สามารถสื่อสารได้ดีโดยใช้ภาษาท่าทาง เพราะฉะนั้นผู้เรียนประเภทนี้จึงควรได้รับการสอนด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวกับร่างกายการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ การได้แสดงออก การแสดงบทบาทสมมติ สื่อในการสอนคนกลุ่มนี้ หมายรวมถึงอุปกรณ์และสิ่งของจริงในชีวิตจริง

3) กลุ่มดนตรี (Musical) ผู้เรียนกลุ่มนี้มีความรู้สึกไวต่อจังหวะและเสียง พวกนี้จะชอบดนตรี และมักไวต่อเสียงในสิ่งแวดล้อมรอบตัว อาจเรียนได้ดีเมื่อมีดนตรีเป็นส่วนประกอบ ผู้สอนอาจใช้วิธีดัดแปลงบทเรียนให้เป็นบทกวี พุดหรือเคาะเป็นจังหวะ ส่วนสื่อที่ใช้ในการสอน ได้แก่ เครื่องดนตรี เสียงดนตรี วิทียู สเตอริโอ ซีดีรอม

4) กลุ่มระหว่างบุคคล (Interpersonal) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำความเข้าใจ และเรียนรู้จากการได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นคนมีเพื่อนมาก มักเอาใจใส่ต่อผู้อื่น วิธีที่เหมาะสมในการสอนกลุ่มนี้คือ การสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม การสัมมนา การใช้บทสนทนา ส่วนสื่อที่ใช้สอน ได้แก่ โทรศัพท์ ออดิโอคอนเฟอร์เรนซ์หรือการประชุมผ่านเครื่องเสียง (audio conference) เวลา และการได้รับการเอาใจใส่จากครูผู้สอน วิดีโอคอนเฟอร์เรนซ์หรือการประชุมผ่านวิดีโอ (video conference) งานเขียน คอมพิวเตอร์คอนเฟอร์เรนซ์หรือการประชุมผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (computer conference) การรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail)

5) กลุ่มภายในตัวบุคคล (Intrapersonal) กลุ่มนี้มักทำความเข้าใจต่อความสนใจและเป้าหมายของตนเอง มักปลีกตัวออกจากผู้อื่น การรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ จะเกิดขึ้นด้วยความ รู้สึกจากข้างใน แต่เป็นคนที่มีความรอบคอบ และมีสัญชาตญาณการหยั่งรู้ มีแรงกระตุ้น มีความเชื่อมั่นและความคิดอันแรงกล้า สำหรับวิธีสอนคนพวกนี้สอนโดยวิธีเรียนแบบอิสระ และการให้ ผู้เรียนได้ใช้การพิจารณา ส่วนสื่อที่ใช้สอน ได้แก่ หนังสือ สื่อที่ได้มีการประดิษฐ์ขึ้นเอง สมุดบันทึกประจำวัน การได้ใช้ความเป็นส่วนตัว และเวลา ผู้เรียนกลุ่มนี้ส่วนมากเป็นผู้เรียนแบบอิสระ

6) กลุ่มภาษา (Linguistic) พวกนี้สามารถใช้คำได้ดี มีการพัฒนาอย่างสูงในด้านทักษะการฟังการคิดในเรื่องคำ ชอบการอ่าน การเล่นเกมคำ แต่งบทกวีหรือเรื่องราวส่วนวิธีที่ใช้สอน ผู้เรียนกลุ่มนี้ คือ การส่งเสริมให้พวกเขาได้มีการพูด การดูคำ การอ่านหนังสือ และสื่อที่ใช้ในการสอน เช่น คอมพิวเตอร์ เกมส์ มัลติมีเดีย หนังสือ เครื่องบันทึกเทป การสอนแบบบรรยาย

7) กลุ่มตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ (logical-mathematical) ผู้เรียนกลุ่มนี้เป็นคนที่มีเหตุผล ชอบการคำนวณ ชอบคิดสร้างสรรค์ และสามารถเข้าใจ วิจัยรูปแบบและความสัมพันธ์ของสิ่งเรียนรู้ได้ นอกจากนี้ยังชอบการทดลอง การแก้ไขข้อปริศนา มักถามคำถามแบบกว้าง ๆ สามารถสอนกลุ่มนี้โดยใช้ เกมส์เชิงเหตุและผล การเรียนแบบสืบสวน และเรื่องลึกลับ เป็นต้น โดยมากพวกเขาชอบที่จะเรียนหรือให้วาง แนวคิดก่อนที่จะเข้าสู่รายละเอียดของเรื่อง

ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์. (2544:104) ได้วิจัยสไตล์การเรียนรู้โดยได้มุ่งศึกษาสไตล์การเรียนรู้แบบญาณ ทัศน์ (perceptual learning style) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสไตล์การเรียนรู้แบบสัมผัส (Sensory learning style) ของผู้เรียนโดยมีพื้นฐานอยู่บนคำจำกัดความของ Reid(1987) และ Oxford(1993) ดังนี้

1. การเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual learning) ซึ่งรวมถึงการใช้สายตาอ่านเรื่องและการศึกษา แผนผัง แผนภูมิ และสื่อประกอบภาพอื่น ๆ เช่น รูปภาพ ป้ายประกาศ วิดีทัศน์ และภาพยนตร์
 2. การเรียนรู้โดยการฟัง (Auditory learning) หมายถึง งานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการฟัง เช่น การ ฟังการบรรยาย บทสนทนา แถบบันทึกเสียง และคำสั่ง
 3. การเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic learning) หมายถึง การเรียนรู้ จากการปฏิบัติตนในสถานการณ์จำลองที่จำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวในสถานการณ์การเรียนนั้น เช่น การ แสดงบทบาท role-play การแสดงละคร และการสัมภาษณ์ รวมถึงการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง (experiential learning) และการเรียนรู้โดยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างสมบูรณ์ (total physical involvement in learning) ด้วย
 4. การเรียนรู้โดยการกระทำ (Tactile learning) ได้แก่ การเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำงานต่าง ๆ (hands-on) เช่น การสร้างรูปจำลอง การทำการทดลองในห้องทดลอง และการเรียนจากวัตถุต่าง ๆ ที่จับต้อง ได้ เช่น สมุดภาพหรือบัตรคำ
 5. การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual learning) หมายถึง การที่ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง ทั้งในชั้น เรียนและนอกชั้นเรียน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียน
 6. การเรียนรู้ด้วยการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม (Group learning) หมายถึง สถานการณ์ในการเรียน ที่ผู้เรียนทำงานร่วมกับเพื่อนหรือเพื่อนร่วมชั้น ไม่ว่าจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม
- จะเห็นได้ว่ามีผู้สนใจศึกษาสไตล์การเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย โดยส่วนใหญ่ให้ความสนใจ ศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับจิตใจ อารมณ์ สภาพแวดล้อมของตัวผู้เรียนว่ามีการแข่งขันกันหรือร่วมมือกัน รวมทั้ง วิธีการโต้ตอบในชั้นเรียนของผู้เรียน

เฟลเดอร์ และ ซิลเวอร์แมน (Felder. 1993; citing Felder and Silverman, 1988) ศึกษาสไตล์การ เรียนที่เน้นตัวผู้เรียนโดยดูการทำงานของสมองของผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่งก็แตกต่างจากนักวิชาการท่านอื่นๆ และได้นิยามประเภทของสไตล์การเรียนรู้ตามลักษณะและวิธีที่ผู้เรียนรับและจัดกระทำข้อมูล โดยใช้เกณฑ์ 5 ประการ ดังนี้

1. ข้อมูลประเภทใดที่ผู้เรียนชอบที่จะรับเข้าระหว่าง ข้อมูลที่รับเข้าได้จากประสาทสัมผัสภายนอก เช่น ภาพ เสียง การสัมผัสทางกายภาพ หรือข้อมูลที่รับเข้าได้จากภายใน หรือญาณหยั่งรู้ เช่น ความจำ ความคิด การหยั่งรู้ ลางสังหรณ์ เป็นต้น

2. รูปแบบหรือวิธีใดที่ผู้เรียนสามารถรับข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดของข้อมูลประเภทประสาทสัมผัส ระหว่างข้อมูลที่รับเข้าโดยการมอง เช่น ภาพ แผนภูมิ กราฟ การแสดงสาธิต หรือข้อมูลที่รับเข้าในลักษณะของคำ เช่น เสียง งานเขียน คำพูด สูตรต่าง ๆ

3. การจัดระบบระเบียบข้อมูลแบบใดที่ผู้เรียนรู้สึกสะดวกสบายมากที่สุดระหว่างข้อมูลที่จัดแบบนิรนัย หรือข้อมูลที่จัดแบบอุปนัย

4. ผู้เรียนชอบที่จะจัดกระทำกับข้อมูลแบบใด ระหว่างแบบลงมือปฏิบัติโดยการมีส่วนร่วมในการในกิจกรรมนั้น ๆ และได้มีการอภิปราย หรือจัดกระทำต่อข้อมูลแบบใดตรงต่อโดยได้มีการพิจารณา

5. ผู้เรียนมีวิธีทำความเข้าใจข้อมูลอย่างไร ระหว่างการทำความเข้าใจแบบเป็นส่วน ๆ และการทำความเข้าใจแบบทั้งหมด

จากคำถาม 5 ข้อข้างต้นเฟลเดอร์และซิลเวอร์แมนสามารถแบ่งสไตล์การเรียนรู้ออกเป็น 5 มิติ ดังนี้

1. ด้านการรับรู้ (Perception) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากทฤษฎีของ คาร์ล จุง (Carl Jung) ที่กล่าวถึงการรับรู้ของมนุษย์ซึ่งมี 2 ทาง ได้แก่การรับรู้โดยประสาทสัมผัสและการรับรู้โดยญาณ การรับรู้โดยประสาทสัมผัสรวมถึงการรับรู้จากการสังเกต คือการรับเอาข้อมูลผ่านทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ ส่วนการรับรู้โดยญาณเป็นการรับรู้ในทางอ้อม เช่น การครุ่นคิด การจินตนาการ ลางสังหรณ์ ปกติมนุษย์ทุกคนใช้ความสามารถดังกล่าวในการเรียนรู้อยู่แล้ว เพียงแต่คนส่วนมากมักชอบลักษณะใดลักษณะหนึ่งมากกว่า ดังนั้นลักษณะของผู้เรียนตามมิติการรับรู้แบ่งได้ 2 แบบ ได้แก่

1.1 ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส (Sensing learner) ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบข้อมูลที่มากระทบกับประสาทสัมผัส ชอบการเรียนรู้กับสิ่งที่เกิดจากความจริง หรือการสังเกต ไม่เกี่ยงงานที่มีรายละเอียด แต่ไม่ชอบการสับเปลี่ยนหรือความซับซ้อน จึงชอบแก้ปัญหาตามขั้นตอนที่ได้มีการกำหนดไว้แล้ว ชอบเรียนวิชาที่มีความเกี่ยวข้องกับความจริงส่วนในด้านการทำงานคนกลุ่มนี้จะทำงานช้าแต่มีความระมัดระวังสูง

1.2 ผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้ (Intuitive learner) ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบข้อมูลที่เกิดจากภายใน ผ่านออกมาทางความทรงจำ การไตร่ตรอง และจินตนาการ ชอบการคิดและตีความ ชอบเรียนรู้ทฤษฎี ชอบความหลากหลาย และไม่เกี่ยงเรื่องความซับซ้อน แต่มักจะเบื่อกับงานที่มีรายละเอียดมากเกินไปที่ก่อให้เกิดความซ้ำซาก ในด้านการทำงานคนกลุ่มนี้จะทำงานเร็วแต่ขาดความระมัดระวัง

2. ด้านการนำเข้าข้อมูล (Input) เป็นทางเข้าของข้อมูลที่ผู้เรียนรับเข้าผ่านทางตา หรือทางหู ได้แก่

2.1 ผู้เรียนแบบการมอง (Visual learner) ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบรับข้อมูลจากสิ่งที่มองเห็นได้ เช่น รูปภาพ ภาพยนตร์ แผนภาพ กราฟ แผนผัง การแสดง เป็นต้น และจะจำได้ดีในสิ่งที่เรียนรู้จากการมอง

2.2 ผู้เรียนแบบถ้อยคำภาษา (Verbal learner) ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบที่จะรับข้อมูลจากสื่อที่เป็นภาษา เช่น งานเขียน คำพูด สูตรทางคณิตศาสตร์

3. ด้านการจัดระบบข้อมูล (Organization) ได้แก่

3.1 ผู้เรียนแบบอุปนัย (Deductive learner) ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบที่จะเรียนโดยการศึกษาจากกรณีย่อยก่อน โดยใช้วิธีสังเกต ดูปผลการทดลอง หรือตัวอย่างที่เกิดขึ้น แล้วสรุปอ้างอิงไปสู่กฎหรือทฤษฎี

3.2 ผู้เรียนแบบนิรนัย (Inductive learner) ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบที่จะเริ่มต้นจากกฎทั่วไปก่อน แล้วนำไปสู่ผลที่เกิดตามมา รวมถึงการนำไปประยุกต์ใช้

4. ด้านการจัดกระทำข้อมูล (Processing) เป็นกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อนในการรับเอาข้อมูลแล้วนำมาจัดกระทำจนเกิดความรู้ ซึ่งสามารถแบ่งผู้เรียนตามลักษณะการจัดกระทำต่อข้อมูลดังกล่าวได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

4.1 ผู้เรียนแบบปฏิบัติ (Active learner) ผู้เรียนประเภทนี้มักจะเรียนรู้ในขณะที่ลงมือปฏิบัติการประยุกต์ใช้งาน ทดลอง การโต้อภิปราย และอธิบายต่อผู้อื่น ท้าทายความคิดของคนอื่น ผู้เรียนแบบนี้จะทำงานกลุ่มได้ดี

4.2 ผู้เรียนแบบไตร่ตรอง (Reflective learner) ผู้เรียนประเภทนี้มักจะใช้เวลามากในการคิดใคร่ครวญทุกอย่างก่อนลงมือทำงาน คนกลุ่มนี้ชอบทำงานคนเดียวหรือเป็นคู่

5. ด้านการทำความเข้าใจข้อมูล (understanding) ได้แก่

5.1 ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วน ๆ หรือเป็นขั้นตอน (Sequential learner) ผู้เรียนประเภทนี้สามารถรับข้อมูลและต้องการทำความเข้าใจเนื้อหาในแต่ละส่วนย่อย ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันเป็นแนวตรง เช่น เมื่อผู้เรียนสามารถเข้าใจในขั้นตอนที่หนึ่งแล้วจะทำให้เข้าใจในส่วนที่สองและส่วนต่อ ๆ ไป คนกลุ่มนี้ชอบแก้ปัญหาแบบเป็นขั้นเป็นตอนและง่ายในการปฏิบัติตาม แต่อาจจะไม่สามารถจับภาพรวมของเนื้อหาทั้งหมดได้

5.2 ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวม (Global learner) สามารถที่จะรับข้อมูลได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจในเนื้อหาที่ละส่วน จะทำความเข้าใจเนื้อหาในภาพรวม ก่อนข้างจะชอบแก้ปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างรวดเร็ว และสามารถผสมผสานให้ได้สิ่งใหม่ ๆ แต่จะมีปัญหาในการอธิบายเกี่ยวกับวิธีการเหล่านั้น ผู้เรียนประเภทนี้ถ้าจะลงมือทำอะไรก็จะทำทั้งหมด หรือถ้าไม่ทำก็ไม่ทำและไม่สนใจเลยสำหรับการทำการบ้านหรือการทำข้อสอบจะทำได้ไม่ดีขึ้นจนกว่าจะสามารถมองเห็นภาพได้ทั้งหมด เมื่อเขามองเห็นภาพได้ทั้งหมดแล้วเขาก็จะสามารถเชื่อมโยงส่วนที่สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ได้

สรุปได้ว่า สไตส์การเรียนรู้ของเฟลเดอร์ และซิลเวอร์แมน (Felder and Silverman) นั้น เป็นสไตส์การเรียนรู้ที่แบ่งตามมิติของการรับข้อมูล การนำเข้าข้อมูล การจัดระบบข้อมูล การจัดกระทำข้อมูล และการทำความเข้าใจข้อมูล ซึ่งในแต่ละมิติมีสไตส์การเรียนรู้ 2 ขั้ว ที่ตรงกันข้ามกัน และถ้าจะอธิบายสไตส์การเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละคนต้องอธิบายทุก ๆ มิติเพราะเป็นการศึกษาการทำงานของสมองของผู้เรียนว่ามีการรับและจัดกระทำต่อข้อมูลที่ได้รับอย่างไร

ต่อมาเฟลเดอร์ กับ โซโลแมน (Felder and Soloman) ได้ทำการพัฒนาดัชนีวัดสไตส์การเรียนรู้ (Index of Learning Styles Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยได้ค้นคว้าจาก www.ncsu.edu/unity/felder/public/ILSDIN เป็นแบบวัดสไตส์การเรียนรู้ 4 มิติจาก 5 มิติข้างต้น ได้แก่ ด้านการจัดกระทำข้อมูล (Processing) ด้านการรับรู้ (Perception) ด้านการนำเข้าข้อมูล (Input) และด้านการทำความเข้าใจข้อมูล (Understanding) ดัชนีวัดสไตส์การเรียนรู้ดังกล่าวนอกจากจะบอกได้ว่าผู้เรียนมีสไตส์การเรียนรู้แบบใดแล้วยังสามารถบอกระดับความเข้มของสไตส์การเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย แบ่งระดับความเข้มของสไตส์การเรียนรู้เป็น 3 ระดับดังนี้

ระดับต่ำ	หมายถึง	คะแนนระหว่าง 1-3 เป็นผู้เรียนที่มีความสมดุลระหว่างสไตส์การเรียนรู้ทั้งสองขั้วดีพอใช้
ระดับกลาง	หมายถึง	คะแนนระหว่าง 5-7 เป็นผู้เรียนมีสไตส์การเรียนรู้ค่อนข้างไปขั้วใดขั้วหนึ่ง และจะเรียนได้ง่ายในสภาพการจัดการเรียนการสอนที่ตรงกับแบบการเรียนรู้ที่เขาชอบ

ระดับสูง

หมายถึง

คะแนนระหว่าง 9-11 เป็นผู้เรียนที่มีความชอบสไตล์การเรียนรู้
 ชั่วใดชั่วหนึ่งมากเป็นพิเศษ ซึ่งคนเหล่านี้จะเรียนได้ยากใน
 สภาพการจัดการเรียนการสอนที่ไม่สอดคล้องกับสไตล์ที่ชอบ

4. การจัดการเรียนการสอนตามสไตล์การเรียนรู้ของเฟลเดอร์และโซโลแมน

เฟลเดอร์ และ โซโลแมน (Felder and Soloman. 1998) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับยุทธวิธีในการ
 เรียนการสอนตามแนวคิดเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ที่ได้ศึกษาซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. การสอนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี ควรเริ่มต้นการสอนด้วยการเสนอปรากฏการณ์และปัญหาที่
 สัมพันธ์กับทฤษฎี ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสและแบบองค์รวม เช่น ควร
 อธิบายปัญหาที่มีความเกี่ยวข้องเนื่องกับการออกแบบตึก หรือสะพานและขาเทียม ซึ่งบางทีอาจจะยกประเด็น
 ปัญหาให้นักศึกษาได้ทดลองแก้ไข

2. ทำให้ข้อมูลเนื้อหาด้านแนวคิดมีความสมดุล (แบบญาณหยั่งรู้) ให้ข้อมูลที่เป็นรูปธรรม (ผู้
 เรียนแบบประสาทสัมผัส) พวกญาณหยั่งรู้จะชอบข้อมูลประเภทแนวความคิด เช่น ทฤษฎีโครงสร้างทาง
 คณิตศาสตร์ เนื้อหาสาระที่เน้นความเข้าใจพื้นฐาน พวกประสาทสัมผัสชอบข้อมูลที่เป็นรูปธรรม อย่างเช่น
 การบรรยายปรากฏการณ์ทางกายภาพ ผลการทดลองจริงหรือการจำลองสถานการณ์ การสาธิต การแก้
 ปัญหาอัลกอริทึม (algorithms) หรือการแก้ปัญหาเป็นลำดับขั้นตอน

3. เพิ่มการสังเกตภาพ แผนงาน แผนผัง การอธิบายทางคณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์กราฟฟิก
 และการสาธิตทางกายภาพ (แบบการมอง) นอกจากนั้นการได้อธิบายด้วยการพูดหรือการเขียน (แบบภาษา)
 หรือการได้อ่านจากหนังสือ หรือสมุดที่เขาได้จัดบันทึกในห้องเรียน

4. บรรยายความคิดเชิงนามธรรม หรือการแก้ปัญหาอย่างมีระบบ ใช้ตัวอย่างที่เป็นตัวเลข 1 ตัว
 อย่าง (แบบประสาทสัมผัส) และเพิ่มตัวอย่างเกี่ยวกับพีชคณิต (แบบญาณหยั่งรู้)

5. ใช้ความคล้ายคลึงกันทางกายภาพและการสาธิต เพื่อที่จะอธิบายขนาดของปริมาณที่คำนวณ
 ได้ (แบบประสาทสัมผัส, แบบองค์รวม) เช่น ให้นักศึกษานึกภาพเกี่ยวกับขนาดของไมครอน (micron) ว่า
 ใน 100 ไมครอน จะมีค่าประมาณความหนาของกระดาษ 1 แผ่น

6. ใช้เวลาในห้องเรียนเพื่อให้นักศึกษาได้คิดเกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่อาจารย์ได้สอนไป (แบบไตร่ตรอง)
 และจัดให้มีการเรียนแบบมีส่วนร่วมสำหรับนักศึกษาแบบปฏิบัติ ในบางครั้งก็อาจจะหยุดในขณะบรรยาย
 เพื่อให้เวลานักศึกษาได้คิดและตั้งคำถาม นอกจากนี้ยังมีวิธีการมอบหมายงานประเภทหาที่ทองในช่วงใกล้
 หมดชั่วโมงบรรยายโดยให้นักศึกษาเขียนสาระสำคัญที่สุดของเนื้อหาที่ได้จากการจัดบันทึก (lecture) ลงบน
 บัตรแข็ง โดยให้ทำเป็นกลุ่มๆ ละ 3 หรือ 4 คน เป็นต้น

7. ส่งเสริมหรือสั่งให้นักศึกษาทำการบ้าน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือเหมาะสำหรับทุกๆ
 แบบ ซึ่งนักศึกษาที่เรียนแบบร่วมมือมีแนวโน้มที่จะได้รับเกรดดี และเมื่อนักศึกษาได้ศึกษาในสาขาวิชาที่เขา
 ชอบก็จะมีโอกาสสำเร็จการศึกษาได้อีกในสาขาวิชาหนึ่งที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน

8. แสดงการเชื่อมโยงของเหตุและผล (logical flow) ของเนื้อหาในแต่ละวิชาที่มีความสัมพันธ์กัน
 (แบบขั้นตอน) โดยชี้ให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาสาระปัจจุบันกับเนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับวิชาเดียว
 กันและกับวิชาอื่นๆ ในสาขาวิชาเดียวกันหรือในสาขาวิชาอื่นรวมทั้งในประสบการณ์ประจำวัน (แบบองค์รวม)

สรุปได้ว่า คำแนะนำเกี่ยวกับยุทธวิธีในการเรียนการสอนตามแนวคิดของ เฟลเดอร์และโซโลแมนนั้นทำให้ผู้สอนรู้ว่าควรสอนเนื้อหาหรือบทเรียนแบบใดจึงจะเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีสไตล์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันไปได้อย่างเหมาะสมและเกิดประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนมากที่สุด ดังนั้นถ้าผู้สอนเอาใจใส่ต่อยุทธวิธีในการเรียนการสอนแล้วก็จะทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทั้งตัวผู้เรียนและตัวผู้สอนด้วย

ยุทธวิธีในการเรียนของเฟลเดอร์และโซโลแมน (Felder and Soloman, 1998)

นอกจากจะให้คำแนะนำในการจัดการสอนที่สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้แล้วเฟลเดอร์และโซโลแมนอธิบายลักษณะผู้เรียนแต่ละประเภทพร้อมทั้งได้ให้คำแนะนำสำหรับผู้เรียนที่มีสไตล์การเรียนรู้แตกต่างกันเพื่อให้เข้าใจตนเองและสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ผู้เรียนแบบปฏิบัติ และผู้เรียนแบบไตร่ตรอง

ผู้เรียนแบบปฏิบัติมีแนวโน้มที่จะจำและเข้าใจข้อมูลที่ได้รับได้ดีที่สุดเมื่อได้มีการทำกิจกรรมในสิ่งที่เกี่ยวข้อง ได้อภิปรายหรือประยุกต์ใช้ความรู้หรือได้อธิบายให้คนอื่นฟัง ประโยคที่คนประเภทปฏิบัติชอบพูดคือ “ลองทำดูและดูซิว่ามันทำงานและได้ผลเป็นอย่างไร” ในขณะที่พวกไตร่ตรองมักจะพูดว่า “คิดให้รอบคอบเสียก่อน” ผู้เรียนแบบปฏิบัติชอบทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าผู้เรียนแบบไตร่ตรองซึ่งชอบทำงานคนเดียว อย่างไรก็ตามสิ่งหนึ่งที่ผู้เรียนทั้ง 2 ประเภทคล้ายคลึงกันคือ ไม่ค่อยชอบการฟังการบรรยายและการจดบันทึกเป็นเวลานานโดยไม่มีกิจกรรมอย่างอื่นเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนแบบปฏิบัติ

1.1 วิธีเรียนสำหรับผู้เรียนแบบปฏิบัติ

สำหรับผู้เรียนแบบปฏิบัติ ถ้าในชั้นเรียนไม่ได้จัดเวลา หรือจัดเวลาไว้เพียงเล็กน้อยให้นักศึกษาได้อภิปราย หรือมีกิจกรรมในการคิดฝึกแก้ปัญหา ผู้เรียนประเภทนี้สามารถชดเชยสิ่งที่ขาดไปได้โดยการหาเวลาในการศึกษา และการทำงานกลุ่มที่สมาชิกแต่ละคนหมุนเวียนกันกันคิดว่าและนำหัวข้อที่ได้ค้นคว้ามาอภิปรายซักถามกันภายในกลุ่ม ซึ่งจะเป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้ตั้งคำถามและแสวงหาคำตอบที่ดีที่สุดร่วมกันเพื่อตอบคำถามที่อาจตรงกับคำถามในข้อสอบจริง

1.2 วิธีเรียนสำหรับผู้เรียนแบบไตร่ตรอง

สำหรับผู้เรียนแบบไตร่ตรอง ถ้าในชั้นเรียนไม่ได้จัดเวลาเพียงพอไว้สำหรับนักศึกษาในการคิดไตร่ตรองเกี่ยวกับเนื้อหาที่อาจารย์สอน นักศึกษาสามารถชดเชยสิ่งที่ขาดไปโดยยึดหลักว่า นักศึกษาไม่ควรมุ่งอ่านหรือจำเนื้อหาสาระนั้นเพียงอย่างเดียว นักศึกษาควรอ่านแล้วหยุดเป็นระยะๆ เพื่อที่จะได้ทบทวนและได้คิดถึงคำถามหรือการนำข้อความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ นักศึกษาอาจพบว่าการที่ได้อ่านแล้วจัดทำสรุปเนื้อหาจากสิ่งที่ได้อ่านหรือจากสมุดบันทึกเป็นข้อความของนักศึกษาอีกครั้งหนึ่งนั้น จะทำให้นักศึกษาสามารถจำเนื้อหาสาระที่เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้จะใช้เวลามากก็ตาม

2. ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส และผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้

ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสชอบเรียนรู้เรื่องจริง ในขณะที่ผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้ชอบค้นพบในสิ่งที่เป็นไปได้และชอบเรียนรู้ในสิ่งที่สัมพันธ์กัน ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสมักจะแก้ปัญหาโดยวิธีการที่ได้มีการกำหนดไว้ชัดเจน และไม่ชอบความซับซ้อนและความแปลกใหม่ ส่วนพวกญาณหยั่งรู้ชอบสิ่งแปลกใหม่แต่ไม่ชอบความซ้ำซาก ในขณะที่พวกประสาทสัมผัสมักไม่พอใจเมื่อเขาได้รับการทดสอบในเรื่องที่ไม่ได้แจ้งให้เขารับและเข้าใจอย่างชัดเจนมากกว่าผู้เรียนประเภทไตร่ตรอง ส่วนพวกประสาทสัมผัสมักจะอดทนกับเรื่องที่มีรายละเอียดและจำได้ดีในเรื่องที่เกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะในวิชาประเภทปฏิบัติการ ส่วนพวกไตร่ตรอง

อาจจะเข้าใจแนวความคิดใหม่ๆ ได้ดีกว่าประสาทสัมผัสมักจะมีความระมัดระวังในการทำงานมากกว่าพวก
ญาณหยั่งรู้ ซึ่งมักจะทำงานเร็วกว่าและมีลักษณะเป็นนักเปลี่ยนแปลงมากกว่าพวกญาณหยั่งรู้ ซึ่งมักจะ
ทำงานเร็วกว่าและมีลักษณะเป็นนักเปลี่ยนแปลงมากกว่าพวกประสาทสัมผัส วิชาที่พวกประสาทสัมผัสไม่
ชอบคือ วิชาที่ไม่แสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง สำหรับวิชาที่พวกญาณหยั่งรู้ชอบวิชาที่เกี่ยว
กับความจำและการคำนวณ

2.1 วิธีเรียนสำหรับผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส

เนื่องจากผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสสามารถจำและเข้าใจได้ดีที่สุด ถ้า
พวกเขาได้เห็นว่าเรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องจริงอย่างไร ถ้านักศึกษาอยู่ในห้องเรียนที่เน้นสอนเนื้อหาใน
ลักษณะนามธรรม และทฤษฎีจะเป็นอุปสรรคสำหรับผู้เรียนประเภทนี้มาก สิ่งสำหรับผู้เรียนประเภทนี้ควรทำคือ
การขอร้องให้อาจารย์แสดงตัวอย่างแนวความคิดหรือกระบวนการนั้นเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น วิธีการนี้
นักศึกษาจะพบว่าเขาสามารถประยุกต์แนวคิดนั้นไปใช้ได้จริงอย่างไร แต่ถ้าอาจารย์ไม่ได้ให้ตัวอย่างที่แน่ชัด
เพียงพอ ให้นักศึกษาค้นคว้าเองเพิ่มเติมในส่วนเนื้อหาวิชาที่นักศึกษาเรียน หรือในเอกสารอ้างอิงอื่นๆ หรือ
โดยการระดมความคิดกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

2.2 วิธีการเรียนสำหรับผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้

สำหรับผู้เรียนประเภทญาณหยั่งรู้ที่บังเอิญนั่งเรียนในชั้นเรียนที่ส่วนใหญ่เต็มไปด้วยเนื้อหาที่ต้องใช้ความจำและสูตรต่างๆ ซึ่งอาจทำให้นักศึกษารู้สึกเชิง ให้นักศึกษาขอร้อง
อาจารย์ผู้สอนให้ตีความหมายหรือตั้งเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวกับความจริง หรือพยายามที่จะหาความเกี่ยวเนื่อง
นั้นด้วยตัวนักศึกษาเอง ผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้ค่อนข้างประมาทในข้อผิดพลาดเวลาทำข้อสอบ เพราะมักไม่
มีความอดทนกับรายละเอียดมากมาย และไม่ชอบความซ้ำซาก เช่น ไม่ชอบใช้เวลาในการตรวจทานคำ
ตอบที่สมบูรณ์อีกครั้ง หรืออ่านคำถาม ทั้งหมดก่อนที่จะเริ่มลงมือทำ เป็นต้น

3. ผู้เรียนแบบภาพและผู้เรียนแบบภาษา

ผู้เรียนแบบการมองเห็นสามารถจำได้ดีที่สุดในสิ่งที่เขาเห็น เช่น ภาพ ไดอะแกรม แผนผัง
สายงาน (flowchart) เส้นเวลา (timeline) ภาพยนตร์ การสาธิต ส่วนผู้เรียนแบบถ้อยคำภาษาจะรับข้อมูล
และจำได้ดีถ้าเรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับคำ สิ่งที่ต้องอธิบายเป็นภาษาเขียนหรือภาษาพูด เป็นต้น

3.1 วิธีการเรียนสำหรับผู้เรียนแบบการมองเห็น

สำหรับผู้เรียนแบบการมองเห็นให้พยายามหาแผนผัง แผนภาพ สเก็ต
ภาพถ่าย แผนผังการดำเนินงาน หรือสิ่งอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นให้ผู้เรียนรับรู้โดยการมองเห็น มากกว่าสื่อที่เป็นภาษา
นอกจากนั้นให้ผู้เรียนถามอาจารย์ผู้สอนหรือหาอ่านเพิ่ม รวมถึงหนังสือ อ้างอิงที่เกี่ยวข้องและดูว่ามีวิดีโอ
เทป หรือซีดีรอม ที่เกี่ยวกับเนื้อหาที่อาจารย์สอนหรือไม่ ให้เตรียมแผนความคิดโดยการจัดทำรายการข้อ
ความสำคัญและตีกรอบสี่เหลี่ยมหรือทำวงกลมรอบข้อความนั้น หลังจากนั้นลากเส้นระหว่างความคิดเพื่อ
แสดงถึงความเชื่อมโยงกัน หรือให้ลงแถบสีในสมุดบันทึกด้วยปากกาเน้นข้อความ เพื่อที่จะให้แต่ละข้อความ
ในแต่ละสีแสดงถึงความสัมพันธ์กับหัวข้อซึ่งเป็นสีเดียวกัน

3.2 วิธีการเรียนสำหรับผู้เรียนแบบถ้อยคำภาษา

การจัดทำข้อสรุปหรือโครงร่างเนื้อหาสาระของเรื่องที่เรียนเป็นคำพูด
ของผู้เรียนเอง การทำงานกลุ่มจะทำให้ผู้เรียนแบบนี้สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก วิธีดังกล่าวจะ
ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาสาระจากการได้ยินเพื่อนร่วมชั้นเรียนอธิบายและการที่ตัวผู้เรียนได้
อธิบายก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะส่งเสริมให้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ผู้เรียนแบบขั้นตอน และผู้เรียนแบบองค์รวม

ผู้เรียนแบบขั้นตอนมักมีขั้นตอนในการทำความเข้าใจในลักษณะที่เป็นแนวทาง และในแต่ละขั้นตอนดังกล่าวเป็นไปอย่างเป็นเหตุเป็นผลระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งก่อนและหลังของแต่ละขั้นตอน ส่วนผู้เรียนแบบองค์รวมมักเรียนแบบก้าวกระโดด แทบกล่าวได้ว่าจะรับความรู้ในลักษณะที่ไม่มีแผนการ ไม่มีขั้นตอน โดยปราศจากการพิจารณาถึงความเกี่ยวเนื่องกันอย่างรวดเร็ว แต่สามารถที่จะทำความเข้าใจได้ ผู้เรียนแบบขั้นตอนชอบที่จะทำตามวิธีทางในการแก้ปัญหาที่ได้มีการกำหนดไว้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างสมเหตุสมผล ส่วนผู้เรียนแบบองค์รวมอาจสามารถแก้ปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างรวดเร็ว หรือการขมวดประเด็นต่างๆ เข้าด้วยกันให้ได้วิธีการใหม่ แล้วในที่สุดเขาก็จะได้ภาพรวมของเรื่องที่เขาศึกษา แต่เขาไม่สามารถอธิบายถึงที่มาที่ไปของเรื่องนั้นได้ดีนัก ผู้เรียนแบบขั้นตอนอาจจะไม่เข้าใจเต็มที่กับเนื้อหาสาระที่เขาเรียนอย่างไรก็ตามพวกเขาก็สามารถที่จะทำสิ่งนั้นได้ เช่น การแก้โจทย์ปัญหา หรือสอบผ่าน เป็นต้น เพราะในส่วนที่พวกเขารับเอาความรู้ไปนั้นมีความเชื่อมโยง และเกี่ยวข้องกันอย่างเป็นเหตุเป็นผลกัน ในทางตรงกันข้ามผู้เรียนที่มีลักษณะองค์รวมค่อนข้างมากมักไม่มีลักษณะการคิดแบบดังกล่าวเท่าที่ควรหรืออาจจะคิดไม่ออกเลยจนกระทั่งเขามองเห็นในภาพรวมได้ก่อนในขณะที่ผู้เรียนแบบขั้นตอนอาจรู้เรื่องต่างๆ มากมายเกี่ยวกับประเด็นที่เฉพาะเจาะจงของวิชาที่เรียนแต่อาจพบกับปัญหาในการที่จะนำไปเกี่ยวข้องกับประเด็นอื่นๆ ที่แตกต่างกันในรายวิชาเดียวกันหรือกับวิชาอื่นๆ

4.1 วิธีการเรียนสำหรับผู้เรียนแบบขั้นตอน

สำหรับผู้เรียนแบบขั้นตอนที่มีอาจารย์สอนในลักษณะก้าวกระโดดจากหัวข้อหนึ่งไปอีกหัวข้อหนึ่ง หรือสอนแบบข้ามขั้นตอน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความลำบากที่จะปฏิบัติตามหรือจำได้ เพราะฉะนั้นผู้เรียนควรขอร้องให้อาจารย์ผู้สอนกลับมาพูดในขั้นตอนที่ข้ามไป หรือผู้เรียนอาจจะเติมส่วนที่ขาดหายไปโดยการอ่านหนังสืออ้างอิงเพิ่มเติมด้วยตัวเอง และในระหว่างที่เรียนให้หาเวลาในการเรียนโครงสร้างเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้จดบันทึกไว้ แล้วจัดเรียงลำดับในลักษณะที่เป็นเหตุเป็นผลกัน ซึ่งจะทำให้นักศึกษาประหยัดเวลาในการอ่านหนังสือต่อไปในระยะยาว ในขณะเดียวกันผู้เรียนอาจจะพยายามฝึกทักษะการคิดแบบองค์รวมไว้ด้วย โดยการโยงความสัมพันธ์ในแต่ละหัวข้อใหม่ที่ศึกษาเข้ากับสิ่งที่ผู้เรียนทราบอยู่แล้ว ยิ่งนักศึกษาฝึกมากก็ยิ่งจะทำความเข้าใจในหัวข้อได้อย่างลึกซึ้งมาก

4.2 วิธีการเรียนสำหรับผู้เรียนแบบองค์รวม

การเป็นผู้เรียนแบบองค์รวมไม่ได้หมายความว่า他们是พวกที่ช้า เพียงแต่ว่าคนกลุ่มนี้จะมีวิธีการเรียนที่แตกต่างจากเพื่อนส่วนมากในห้องเรียน ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวมีส่วนดีเช่นกัน อย่างไรก็ตามยังมีบางขั้นตอนที่ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจ ซึ่งนำไปสู่การมองเห็นในภาพรวมได้อย่างรวดเร็ว ก่อนที่นักศึกษาจะเริ่มศึกษาในส่วนแรกของแต่ละบทในหนังสือให้อ่านเนื้อหาในบทนั้นอย่างคร่าวๆ แล้วสรุปในภาพรวม การกระทำดังกล่าวอาจใช้เวลามากในตอนแรก แต่จะช่วยให้นักศึกษาประหยัดเวลาที่ต้องอ่านทีละส่วนได้ในครั้งต่อไป และให้นักศึกษาพยายามเชื่อมโยงวิชาที่อ่านกับสิ่งที่ทราบอยู่แล้ว หรือร้องขอให้อาจารย์ผู้สอนช่วยโยงความสัมพันธ์ดังกล่าวด้วย หรือแม้กระทั่งการหาอ่านเพิ่มเติมด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า ยุทธวิธีในการเรียนแบบต่าง ๆ ของ Felder และ Soloman ดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนทราบว่าถ้าตัวเองมีสไตล์การเรียนรู้แบบใดและควรจะมีวิธีการเรียนอย่างไรเพื่อให้การเรียนนั้นมีความสอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของตัวเองทั้งนี้ก็เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับตัวผู้เรียนนั่นเอง

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ประโยชน์ คุปต์กาญจนากุล (2525) ได้ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 4 สาขา คือ สาขาวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ สาขาวิทยาศาสตร์ประยุกต์ สาขาสังคมศาสตร์ และสาขามนุษยศาสตร์ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดสไตล์การเรียนรู้ของกรรชา และไรซ์แมน ใช้วัดสไตล์การเรียนรู้ 6 แบบ คือ แบบอิสระ แบบหลักเลียง แบบร่วมมือ แบบแข่งขัน แบบพึ่งพา และแบบมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชอบสไตล์การเรียนรู้แบบร่วมมือค่อนข้างสูง แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระระดับปานกลาง และไม่ชอบแบบหลักเลียง และแบบแข่งขัน
2. นิสิตชายชอบสไตล์การเรียนรู้แบบอิสระสูงกว่านิสิตหญิง นิสิตหญิงชอบแบบพึ่งพา และแบบมีส่วนร่วมสูงกว่านิสิตชาย
3. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงชอบสไตล์การเรียนรู้แบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมสูงกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
4. นิสิตชั้นปีที่ 1 ชอบสไตล์การเรียนรู้แบบพึ่งพามากกว่าชั้นปีอื่นๆ และนิสิตชั้นปีที่ 4 ชอบสไตล์การเรียนรู้แบบพึ่งพาน้อยที่สุด

อุไรรัตน์ ศรีสว (2527) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสไตล์การเรียนรู้กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นปี และวิชาเอกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครและหาความสัมพันธ์ระหว่างสไตล์การเรียนรู้แบบต่าง ๆ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 566 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัดสไตล์การเรียนรู้ของกรรชา และไรซ์แมน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร มีสไตล์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมืออยู่ในเกณฑ์สูง มีสไตล์การเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบอิสระและแบบแข่งขันอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีสไตล์การเรียนรู้แบบหลักเลียงอยู่ในเกณฑ์ต่ำ
2. สไตล์การเรียนรู้แบบพึ่งพา มีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่มีวิชาเอกต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในสไตล์การเรียนรู้แบบหลักเลียง และแบบพึ่งพา ส่วนสไตล์การเรียนรู้แบบอื่น ไม่มีความสัมพันธ์กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นปี และวิชาเอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. สไตล์การเรียนรู้แบบต่าง ๆ ส่วนมากมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับค่อนข้างต่ำ และในระดับปานกลาง โดยเฉพาะสไตล์การเรียนรู้แบบหลักเลียงกับแบบมีส่วนร่วมสัมพันธ์กันในทางลบ และสไตล์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกับแบบร่วมมือสัมพันธ์กันในทางบวก

ลักษณี่ มินะนันท์ และรุจิเรศ ฐนุรักษ์ (2527) ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ตามตัวแปร ภูมิสำเนา ระดับชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 275 คน โดยใช้แบบวัดสไตล์การเรียนรู้ของกรรชา และไรซ์แมน พบว่า นักศึกษาพยาบาลชอบสไตล์การเรียนรู้แบบร่วมมือมาก รองลงมาชอบสไตล์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา แบบอิสระในระดับ

ปานกลาง และชอบสไลด์การเรียนรู้แบบแข่งขัน และแบบหลักเลียงในระดับต่ำ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ใน กรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัดชอบสไลด์การเรียนรู้ทุกอย่างไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันชอบสไลด์การเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันชอบสไลด์การเรียนรู้แต่ละแบบต่างกัน

ทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2532) ได้ศึกษาสไลด์การเรียนรู้ของนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนะของนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อสไลด์การเรียนรู้ 6 แบบ ของกราชา และไรซ์แมน ได้แก่ แบบคือ แบบอิสระ แบบหลักเลียง แบบร่วมมือ แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วม พบว่า นักศึกษาต่างชั้นปีชอบสไลด์การเรียนรู้แบบแข่งขันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสไลด์การเรียนรู้แบบอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่มาเรียนเป็นประจำชอบสไลด์การเรียนรู้แบบหลักเลียงแตกต่างจากนักศึกษาที่มาเรียนเป็นบางครั้ง และนักศึกษาที่ไม่เคยมาเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสไลด์การเรียนรู้แบบอื่นๆ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

พรทิพย์ บุญรอด (2534) ได้ศึกษาสไลด์การเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 961 คน โดยใช้เครื่องมือจากแบบวัดสไลด์การเรียนรู้ของ กราชา และไรซ์แมน พบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ชอบสไลด์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสูงสุด ชอบสไลด์การเรียนรู้แบบร่วมมือรองลงมา และชอบสไลด์การเรียนรู้แบบหลักเลียงน้อยที่สุด เมื่อทำการเปรียบเทียบความเกี่ยวข้องระหว่างสไลด์การเรียนรู้กับระดับชั้นปี สาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า สไลด์การเรียนรู้กับระดับชั้นปีไม่มีความเกี่ยวข้องกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ขณะที่สาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างก็มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันกับสไลด์การเรียนรู้ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 โดยที่นิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์ชอบสไลด์การเรียนรู้แบบร่วมมือสูงสุด นิสิตสาขาวิชาสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ชอบสไลด์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสูงสุด และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงและระดับต่ำชอบสไลด์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสูงสุด ขณะที่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับกลางชอบสไลด์การเรียนรู้แบบร่วมมือสูงสุด

จันทนา พรหมศิริ (2535) ได้ทำการศึกษาสไลด์การเรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และเปรียบเทียบสไลด์การเรียนรู้ของนิสิตกับระดับชั้นปี สาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบวัดสไลด์การเรียนรู้ของกราชาและไรซ์แมน พบว่านิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ชอบสไลด์การเรียนรู้แบบร่วมมือสูงสุด ชอบสไลด์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมรองลงมา และชอบสไลด์การเรียนรู้แบบอิสระน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบสไลด์การเรียนรู้กับระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ระดับชั้นปี และสาขาวิชาไม่มีความสัมพันธ์กับสไลด์การเรียนรู้ขณะที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับสไลด์การเรียนรู้ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 กล่าวคือ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ ชอบสไลด์การเรียนรู้แบบร่วมมือสูงสุด และชอบสไลด์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมรองลงมา โดยที่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง และระดับกลาง ชอบสไลด์การเรียนรู้แบบอิสระน้อยที่สุด ขณะที่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำชอบสไลด์การเรียนรู้ แบบแข่งขันและแบบอิสระน้อยที่สุดเท่ากัน

ราชพร บำรุงศรี (2536) ศึกษาการวิเคราะห์สไตล์การเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาต่างสาขาวิชาตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของ Kolb โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชา ระดับชั้นปี และเพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปริญญาตรีที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐ ในกรุงเทพมหานคร 10 สาขาวิชา ได้แก่ ศึกษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ แพทยศาสตร์และวิชาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ เกษตรศาสตร์ วนศาสตร์และการประมง จำนวน 3,384 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตนักศึกษาต่างสาขาวิชา มีสไตล์การเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 กล่าวคือ
 - 1.1 นิสิตนักศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา และเทววิทยา มีสไตล์การเรียนรู้แบบเอกนัยแตกต่างกับนิสิตนักศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ และวิชาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งมีสไตล์การเรียนรู้แบบเอกนัย
 - 1.2 นิสิตนักศึกษาสาขาวิชาจิตรศิลป์และประยุกต์ศิลป์ มีสไตล์การเรียนรู้แบบเอกนัยแตกต่างกับนิสิตนักศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิชาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ สาขาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งมีสไตล์การเรียนรู้แบบเอกนัย
 - 1.3 นิสิตนักศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์ มีสไตล์การเรียนรู้แบบซับซ้อน แตกต่างกับนิสิตนักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งมีสไตล์การเรียนรู้แบบเอกนัย
 - 1.4 นิสิตนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ มีสไตล์การเรียนรู้แบบเอกนัยแตกต่างกับนิสิตนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ซึ่งมีสไตล์การเรียนรู้แบบเอกนัย
2. ไม่พบว่านิสิตนักศึกษาต่างระดับชั้นการศึกษามีสไตล์การเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นิสิตนักศึกษาชายและหญิงมีสไตล์การเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 กล่าวคือนิสิตนักศึกษาชายมีสไตล์การเรียนรู้แบบเอกนัยแตกต่างกับนิสิตนักศึกษาหญิง ซึ่งมีสไตล์การเรียนรู้แบบเอกนัย

พรขุลี อาชวอำรุง (2537) ได้ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาไทย เพื่อวัดสไตล์การเรียนรู้ 8 ประเภท คือ การอ่าน การฟัง การมอง การเคลื่อนไหว การเรียนรู้เป็นกลุ่ม การเรียนรู้เป็นสาย การเรียนรู้เชิงสัมพันธ์ และการเรียนรู้เชิงวิเคราะห์ ตามทฤษฎีของคิงส์ และ วิทกิ้น โดยได้ศึกษาจาก 2 ตัวแปรคือ

สาขาวิชา ประกอบด้วย สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ สาขาสังคมศาสตร์ และสาขามนุษยศาสตร์

สถาบันการศึกษา ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยของรัฐจำกัดรับ มหาวิทยาลัยของรัฐไม่จำกัดรับ มหาวิทยาลัยเอกชน วิทยาลัยพยาบาล สถาบันราชภัฏ วิทยาลัยพลศึกษา และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ผลการวิจัยพบว่า

1. เกณฑ์ปกติของนิสิตนักศึกษาไทยในสาขาวิชาต่าง ๆ มีสไตล์การเรียนรู้หลาย ๆ แบบผสมผสานกัน และมีแบบการอ่านสูงสุด เมื่อเปรียบเทียบกับฟัง แบบการมองและแบบการเคลื่อนไหวซึ่งนิสิตใช้ในสัดส่วนใกล้เคียงกัน นิสิตมีสไตล์การเรียนรู้แบบจับกลุ่มมากกว่าแบบเชื่อมโยงเป็นสาย ยกเว้นวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีแบบเชื่อมโยงเป็นสายมากกว่า นิสิตสาขาสังคมศาสตร์มีสไตล์การเรียนรู้แบบสัมพันธ์มากที่สุด และนิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีน้อยที่สุด

2. นิสิตนักศึกษาที่มีสไตส์การเรียนรู้แบบการอ่านสูงสุดตามด้วยการฟังในมหาวิทยาลัยของรัฐทั้งสองประเภท และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาลัยครู วิทยาลัยพยาบาล และวิทยาลัยเอกชนมีสไตส์การเรียนรู้แบบการมอง การฟัง และการเคลื่อนไหวใกล้เคียงกัน แต่พบว่าวิทยาลัยพยาบาลและวิทยาลัยเอกชนมีสไตส์การเรียนรู้แบบการมองสูงกว่าแบบการฟัง นอกเหนือจากการอ่าน สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมีแบบการเคลื่อนไหวสูงสุด ในขณะที่ วิทยาลัยพลศึกษามีแบบการมองสูงสุด โดยเปรียบเทียบกับสถาบันประเภทอื่น ๆ ทุกประเภทสถาบันมีแบบจับกลุ่มมากกว่าแบบเชื่อมโยงเป็นสาย ยกเว้น สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ทุกประเภทสถาบันมีแบบสัมพันธ์มากกว่าแบบวิเคราะห์ ยกเว้น มหาวิทยาลัยของรัฐไม่จำกัดรับ

อาชัญญา รัตนอุบล (2538) ได้ศึกษาสไตส์การเรียนรู้ของนิสิตปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษาในระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามสไตส์การเรียนรู้ของแคนฟิลด์ (Canfield) ในด้านเงื่อนไขการเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านวิธีการเรียนรู้ และด้านความคาดหวังของผู้เรียน โดยศึกษาตามตัวแปรวิชาเอก ผลการวิจัยพบว่า ด้านเงื่อนไขการเรียนรู้ ส่วนใหญ่ชอบสไตส์การเรียนรู้เกี่ยวกับการมีสัมพันธภาพ รองลงมาคือการมีสัมฤทธิ์ผล ด้านเนื้อหา ส่วนใหญ่ชอบการเรียนรู้เกี่ยวกับคน รองลงมาคือเกี่ยวกับสัญลักษณ์ ด้านวิธีการเรียนรู้ ส่วนใหญ่ชอบสไตส์การเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการแสดงสัญลักษณ์ รองลงมาเกี่ยวกับการได้รับประสบการณ์ตรง และด้านความคาดหวังของผู้เรียน ส่วนใหญ่ชอบสไตส์การเรียนรู้ที่คาดหวังระดับดีหรือระดับสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย B รองลงมาได้แก่ระดับพอใจหรือระดับคะแนนเฉลี่ย C และระดับเยี่ยมหรือระดับสูงสุด A นอกจากนี้ยังพบว่านิสิตที่เรียนวิชาเอกแตกต่างกันใช้สไตส์การเรียนรู้ด้านเงื่อนไขเกี่ยวกับการมีสัมพันธภาพ การกำหนดโครงสร้าง และการแข่งขัน ด้านเนื้อหาเกี่ยวกับตัวเลข ภาษา และคน ด้านวิธีการเรียนรู้เกี่ยวกับการฟัง และการอ่าน ด้านความคาดหวังเกี่ยวกับได้รับคะแนนระดับเยี่ยมหรือระดับสูงสุด A การได้รับคะแนนพอใจหรือระดับคะแนนเฉลี่ย C ไม่แตกต่างกัน แต่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ .05 ในด้านเงื่อนไขเกี่ยวกับการมีสัมฤทธิ์ผลด้านเนื้อหาเกี่ยวกับสัญลักษณ์ ด้านวิธีการเรียนรู้เกี่ยวกับการแสดงสัญลักษณ์ และการได้รับประสบการณ์ตรง ด้านความคาดหวังเกี่ยวกับการได้รับคะแนนไม่เป็นที่พอใจหรือระดับต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย D

ปัญญาธิ วาสนสมสิทธิ์ (2542) ได้ศึกษาสไตส์การเรียนรู้ของนิสิตปริญญาตรีที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เครื่องมือที่วัดเป็นแบบวัดสไตส์การเรียนรู้ของ ศาสตราจารย์ Joy M. Reid ใช้วัดสไตส์การเรียนรู้ 6 แบบ คือ การเรียนรู้โดยใช้สายตา การเรียนรู้โดยการฟัง การเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนรู้โดยการกระทำ การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ด้วยการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทั้งนี้ได้ศึกษาตัวแปร 3 ตัวแปรด้วยกันคือ กลุ่มคณะ เพศ และกลุ่มคะแนน ผลการวิจัยพบว่า

1. การเปรียบเทียบเจตคติต่อสไตส์การเรียนรู้ตามกลุ่มคณะซึ่งแยกออกเป็น 2 กลุ่มคือ สายวิทยาศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์และสหเวชศาสตร์ และที่ไม่ใช่สายวิทยาศาสตร์ ประกอบด้วย นิสิตคณะสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์และสายธุรกิจ ผลการวิจัยพบว่าประชากรไม่ว่าจะเป็นสายวิทย์หรือไม่ใช่สายวิทย์ต่างก็มีสไตส์การเรียนรู้แบบการเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน

2. การเปรียบเทียบเจตคติต่อสไตล์การเรียนตามเพศของกลุ่มตัวอย่างพบว่าทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิงต่างก็มีสไตล์การเรียนแบบการเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง เป็นสไตล์หลัก สิ่งที่น่าสนใจก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงจะมีสไตล์ในการเรียนโดยใช้สายตามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ชาย

3. การเปรียบเทียบเจตคติต่อสไตล์การเรียนตามกลุ่มคะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 นั้นพบว่ากลุ่มคะแนน A-B มีสไตล์การเรียนแบบเรียนด้วยตนเองมากกว่ากลุ่มคะแนน C-D

ภาพรวมของเจตคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อสไตล์การเรียนเป็นแบบการเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ มากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างมีความชอบสไตล์การเรียนด้วยตนเองน้อยที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

ลำพูน (Lam – Phoon, 1988) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสไตล์การเรียนของนักศึกษาชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และนักศึกษาชาวอเมริกันผิวขาวในวิทยาเขตเซเวนเดียร์แอ็ดเวนติสต์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของแบบการเรียนระหว่างกลุ่มนักศึกษาชาวเอเชียในประเทศสิงคโปร์และกลุ่มนักศึกษาผิวขาวในประเทศสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดแบบการเรียน “Productivity Environmental Preference Scale” พบว่า นักศึกษาผิวขาวมีความชอบสไตล์การเรียนแบบอบอุ่น (อุณหภูมิที่อุ่น ตามทฤษฎีของ ดันน์และคณะ (1981)) มีความรับผิดชอบ การทำความเข้าใจ การเรียนในภาคเช้า และการเคลื่อนไหว แต่ไม่ชอบสไตล์การเรียนแบบโสตนนิยม (การฟัง) และแบบจักษุนิยม (การมอง) เมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่านักศึกษาชายชอบสไตล์การเรียนแบบโสตนนิยม แบบสัมผัสนิยม การทำความเข้าใจ มีความรับผิดชอบ และแบบอบอุ่น (ภูมิอากาศในห้องเรียน) เมื่อเทียบกันระหว่างนักศึกษาผิวขาวชาวอเมริกันเพศชายกับนักศึกษาชาวเอเชียเพศชาย พบว่านักศึกษาผิวขาวชาวอเมริกันเพศชายชอบสไตล์การเรียนแบบอบอุ่นมีความรับผิดชอบ และมีความพยายามมากกว่านักศึกษาชายชาวเอเชียและไม่ชอบสไตล์การเรียนแบบโสตนนิยมและการเรียนในตอนสาย ส่วนนักศึกษาผิวขาวชาวอเมริกันเพศหญิงชอบสไตล์การเรียนแบบมีความรับผิดชอบ แบบอบอุ่น แบบการเคลื่อนไหว การเรียนในภาคเช้า และการทำความเข้าใจมากกว่านักศึกษาหญิงชาวเอเชีย และไม่ชอบสไตล์การเรียนแบบจักษุนิยมและแบบโสตนนิยม

คิสสิก และกร็อบ (Kissic and Grob, 1988) ศึกษาวิเคราะห์สไตล์การเรียน : นักศึกษาสายวิชาการและสายวิชาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างสไตล์การเรียนของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่เรียนในสายวิชาการและสายวิชาชีพ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสไตล์การเรียนออกเป็น 9 แบบ ภายใต้กลุ่มใหญ่ 3 กลุ่ม คือ แบบการคิด (Cognitive Style) แบบสังคม (Social Style) และแบบการแสดงออก (Expressive Style) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาในสายวิชาการและวิชาชีพมีสไตล์การเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาหญิงชอบเรียนโดยการฟังภาษาพูด (Auditory Language) เรียนโดยประสบการณ์ตรง และการได้สัมผัสสิ่งที่เป็นวัตถุ (Tactile Concrete) มากกว่านักศึกษาชาย สำหรับนักศึกษาสายวิชาการเข้าใจวิชาคณิตศาสตร์ได้ดีกว่าหากได้เห็นโจทย์บนกระดาน (Visual Numerical) และจะจำได้ดีกว่าเมื่อได้ทำงานตามลำพังมากกว่านักศึกษาสายวิชาชีพ นักศึกษาหญิงสายวิชาการและวิชาชีพ ชอบแสดงออกโดยการเขียนมากกว่านักศึกษาชายสายวิชาชีพ

ครอส (Krause, 1997) ได้ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนวิชาเคมีทั่วไป กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาเคมี ในมหาวิทยาลัยเคลมตัน โดยใช้แบบวัดการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง โดยที่กลุ่มทดลองจะได้รับผลการทดสอบสไตล์การเรียนรู้เป็น รายบุคคล พร้อมกับข้อมูลสำหรับการแปลความหมาย และเทคนิคการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่มี ลักษณะทั้ง 4 แบบ หลักจากนั้นทำการเปรียบเทียบเกรดของวิชาดังกล่าวระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และตัวแปรย่อยอื่นๆ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำแนกตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีคะแนนสูงกว่าเพศชาย จำแนกตามวิชาเอก พบว่า นักศึกษาในสาขาวิชาชีวอาหารมีคะแนน ต่ำกว่านักศึกษาในสาขาวิชาอื่นๆ จำแนกตามสไตล์การเรียนรู้ พบว่า ผู้เรียนประเภทผู้รู้สึกโดยประสาทสัมผัส (Sensor Feeler) และผู้รู้สึกแบบหยั่งรู้ (Intuitive Feeler) มีคะแนนต่ำกว่า ผู้เรียนประเภทอื่นๆ แต่เมื่อ พิจารณาในภาพรวมพบว่า ผู้เรียนประเภทนักคิดโดยใช้ประสาทสัมผัส (Sensor Thinker) มีคะแนนสูงกว่า ผู้เรียนประเภทอื่นๆ การวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบว่าไม่มีวิธีการเรียนที่ดีที่สุดเพียงวิธีเดียวสำหรับผู้เรียนในลักษณะ ต่างๆ สิ่งที่ดีที่สุดน่าจะเป็นการผสมผสานหลายๆ วิธีเข้าด้วยกัน จึงควรนำความเหมาะสมของแต่ละยุทธวิธี มารวมกันเพื่อให้เข้าถึงความหลากหลายของผู้เรียนแต่ละคน

โรซาติ (Felder, 1998 ; citing Rosati 1998 : 201) ได้ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของคณาจารย์คณะ วิศวกรรมศาสตร์ และนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยแห่งออนตาริโอตะวันตก โดยใช้แบบวัดสไตล์การเรียนรู้ตามทฤษฎีของ เฟลเดอร์ และโซโลแมน ผลการวิจัยพบว่า คณาจารย์ส่วนใหญ่มีลักษณะไตร่ตรอง ญาณหยั่งรู้ และแบบขั้นตอนมากกว่านักศึกษา ผลการศึกษาแนะนำว่าอาจารย์ผู้สอนสามารถปรับปรุง การสอนวิศวกรรมศาสตร์โดยการเพิ่มวิธีการสอนที่ เหมาะสมสำหรับผู้เรียนในลักษณะต่างๆ ดังนี้ ผู้เรียนแบบปฏิบัติ ควรใช้วิธีการเรียนแบบมีส่วนร่วม การใช้กิจกรรม การทำงานเป็นทีม หรือการทำโครงการ สำหรับผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส ควรใช้วิธีการเรียนแบบการ ฝึกหัดให้เกิดการชี้แนะ การประยุกต์จากเนื้อหาขั้นมูลฐานกับสิ่งที่มีอยู่จริง ส่วนผู้เรียนแบบองค์รวมควรสอน โดยใช้วิธีการให้ภาพรวมแก่นักศึกษา แสดงถึงความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาสาระวิชาที่เรียนกับวิชาอื่นและ กับประสบการณ์ของผู้เรียน

มอนท์โกเมอรี (Felder, 1998 ; citing Montgomery 1998) ได้พัฒนาชุดการสอนแบบแบบ มัลติมีเดียเพื่อใช้ในการศึกษาความชอบสไตล์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีของเฟลเดอร์ และ โซโลแมน โดยใช้ดัชนีวัดสไตล์การเรียนรู้เพื่อวัดสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนวิศวกรรมเคมี มหาวิทยาลัยแห่งมิชิแกน และเพื่อ ศึกษาทัศนคติของผู้เรียนสไตล์การเรียนรู้ต่างๆ ที่มีต่อชุดการสอนที่แตกต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียน แบบประสาทสัมผัส และผู้เรียนแบบการมองเห็นให้คะแนนการสอนแบบสาธิตในระดับสูง เฉพาะผู้เรียนแบบ ประสาทสัมผัสชอบเรียนสิ่งที่เป็นสมการ แต่พวกเขาอาจไม่สามารถเข้าใจสมการได้ดีเท่ากับผู้เรียนแบบญาณ หยั่งรู้ ผู้เรียนแบบปฏิบัติ ประสาทสัมผัส และผู้เรียนแบบการมองเห็น ชอบที่จะดูภาพยนตร์มากกว่าผู้เรียนที่มี ลักษณะตรงข้ามกัน ได้แก่ แบบไตร่ตรอง แบบญาณหยั่งรู้ และแบบภาษา

จากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ผู้วิจัยพอสรุปได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ มีการศึกษาวิจัยสไตล์การเรียนรู้ในหลายลักษณะตามแนวทฤษฎีของกราดา และไรซ์แมน, แคนฟิลด์, คอลบ์ และเฟลเดอร์ และโซโลแมน ซึ่งผลการวิจัยต่างปรากฏว่าผู้เรียนมีสไตล์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบสไตล์การเรียนรู้จำแนกตามวิชาเอก ประเภทหลักสูตรที่เข้าศึกษา เช่น หลักสูตรวิชาชีพ หลักสูตรสายสามัญ รวมถึงการวิเคราะห์สไตล์การเรียนรู้ตามเพศ และได้มีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนกับแบบการสอนของอาจารย์ และเปรียบเทียบระหว่างสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนชาวเอเชียกับชาวอเมริกัน ผลปรากฏว่าผู้เรียนที่มีเพศ วิชาเอก หลักสูตรต่างกัน มีสไตล์การเรียนรู้แตกต่างกัน และยังพบว่าอาจารย์ผู้สอนมีแบบการสอนที่แตกต่างจากสไตล์การเรียนรู้ของนักศึกษา นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนชาวเอเชียกับผู้เรียนชาวอเมริกันมีสไตล์การเรียนรู้แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ที่มุ่งศึกษาสไตส์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่านิสิตมีสไตส์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นแบบใด เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางสำหรับคณาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ได้ร่วมมือกันในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 237 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามวัดสไตส์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยพัฒนาและปรับปรุงขึ้นตามแนวคิดทฤษฎีของเฟลเดอร์ และโซโลแมน (Felder and Soloman) ซึ่งเป็นดัชนีวัดสไตส์การเรียนรู้ (Index of Learning Styles Questionnaire) มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาหนังสือ เอกสาร วารสาร และสืบค้นข้อมูลจากระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet) เกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสไตส์การเรียนรู้ของเฟลเดอร์และโซโลแมน (Felder and Soloman)

2. ศึกษาข้อความดัชนีวัดสไตส์การเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษา ตามทฤษฎีของเฟลเดอร์และโซโลแมน (Felder and Soloman) แบบสอบถามมีทั้งหมด 44 ข้อ แบ่งเป็น 4 มิติ แต่ละมิติมี 11 ข้อ

มิติด้านการรับรู้ข้อมูล ประกอบด้วยข้อ 1,5,9,13,17,21,25,29,33,37 และข้อ 41

มิติด้านการนำเข้าข้อมูล ประกอบด้วยข้อ 2,6,10,14,18,22,26,30,34,38 และข้อ 42

มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล ประกอบด้วยข้อ 3,7,11,15,19,23,27,31,35,39 และข้อ 43

มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล ประกอบด้วยข้อ 4,8,12,16,20,24,28,32,36,40 และข้อ 44

แล้วนำมาปรับปรุงเป็นแบบสอบถามเพื่อใช้ในการวัดสไตส์การเรียนรู้ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 10 คน อ่านเพื่อตรวจสอบความชัดเจนของภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามว่าสามารถสื่อความเข้าใจได้ตรงกับสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการหรือไม่ เมื่อพบว่านิสิตมีข้อสงสัยในข้อใดผู้วิจัยจะสอบถามนิสิตเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นที่สงสัย พร้อมกับจดบันทึกข้อสงสัยนั้น เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้มีความสมบูรณ์มากขึ้นสำหรับนำไปทดลองใช้ต่อไป

4. นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขใหม่แล้ว ไปทดลองใช้กับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ไม่ใช่ประชากรในการวิจัยโดยมิได้เจาะจงว่าเรียนวิชาเอกใด จำนวน 25 คน โดยเว้นระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 2 สัปดาห์ เพื่อวิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถามในด้านความเชื่อมั่น (Reliability)

5. จัดทำชุดแบบสอบถามวัดสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับประชากรการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำบันทึกข้อความเสนอขอพบตีคณะมนุษยศาสตร์และหัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยจากนิสิต
2. นำบันทึกข้อความที่ได้รับการลงนามรับรองเสนออาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการทำวิจัย พร้อมติดต่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามวัน เวลา และสถานที่ที่ได้ นัดหมายไว้กับอาจารย์ประจำวิชาล่วงหน้า
4. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อเตรียมการแจกจ่ายและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับแล้ว ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และคำนวณค่าร้อยละ (Percentage) นำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต มีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์สไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตในแต่ละมิติ นำมาแจกแจงความถี่ และคำนวณค่าร้อยละ (Percentage).
2. วิเคราะห์ระดับความเข้มของสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยคิดคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนของเฟลเดอร์ และโซโลแมน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงผลข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ และระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา

ตอนที่ 2 แสดงผลข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถาม และแสดงผลข้อมูลเกี่ยวกับระดับความเข้มของสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 มิติ ดังนี้

1. มิติด้านการรับรู้ข้อมูล

1.1 ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส

1.2 ผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้

2. มิติด้านการนำเข้าข้อมูล

2.1 ผู้เรียนแบบภาพ

2.2 ผู้เรียนแบบภาษา

3. มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล

3.1 ผู้เรียนแบบปฏิบัติ

3.2 ผู้เรียนแบบไตร่ตรอง

4. มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล

4.1 ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วนๆหรือแบบเป็นขั้นเป็นตอน

4.2 ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวม

ตอนที่ 3 แสดงผลข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 มิติ จำแนกตามระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แสดงผลข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ และระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา

ตาราง 1 แสดงจำนวน และร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ได้แก่ เพศ และระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา

ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน	ร้อยละ
<u>เพศ</u>			
1. ชาย		26	11.0
2. หญิง		211	89.0
รวม		237	100
<u>ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา</u>			
1. ชั้นปีที่ 1		69	29.1
2. ชั้นปีที่ 2		54	22.8
3. ชั้นปีที่ 3		55	23.2
4. ชั้นปีที่ 4		59	24.9
รวม		237	100

จากตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 237 คน จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

เพศ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 237 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 และเพศชาย จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0

ระดับชั้นปี นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ตอบแบบสอบถามเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1 นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8 นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 และนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 24.9

ตอนที่ 2 แสดงผลข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 มิติ

ตาราง 2 แสดงร้อยละของสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ

สไตล์การเรียนรู้	ร้อยละ (%)
มิติด้านการรับรู้ข้อมูล	
ก. ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส	61.6
ข. ผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้	38.4
รวม	100
มิติด้านการนำเข้าข้อมูล	
ก. ผู้เรียนแบบภาพ	54.8
ข. ผู้เรียนแบบภาษา	45.2
รวม	100
มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล	
ก. ผู้เรียนแบบปฏิบัติ	58.8
ข. ผู้เรียนแบบไตร่ตรอง	41.2
รวม	100
มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล	
ก. ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วนๆหรือแบบเป็นขั้นเป็นตอน	45.7
ข. ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวม	54.3
รวม	100

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 237 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 มิติ พบว่า

มิติด้านการรับรู้ข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส จำนวนร้อยละ 61.6 ในขณะที่นิสิตที่มีการเรียนแบบญาณหยั่งรู้ จำนวนร้อยละ 38.4

มิติด้านการนำเข้าข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนที่มีการนำเข้าข้อมูลแบบภาพ จำนวนร้อยละ 54.8 ในขณะที่นิสิตที่มีการนำเข้าข้อมูลแบบภาษา จำนวนร้อยละ 45.2

มิติตำด้านการจัดกระทำข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนแบบปฏิบัติ จำนวนร้อยละ 58.8 ในขณะที่นิสิตที่มีการเรียนแบบไตร่ตรอง จำนวนร้อยละ 41.2

มิติตำการทำความเข้าใจข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวม จำนวนร้อยละ 54.3 ในขณะที่นิสิตที่มีการเรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วนๆหรือแบบเป็นขั้นเป็นตอน จำนวนร้อยละ 45.7

ตาราง 3 แสดงจำนวน และร้อยละของมิติตำการรับรู้ข้อมูลของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ

มิติตำการรับรู้ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ข้าพเจ้าพิจารณาตัวเองว่าเป็นคนที่		
ก. ทำในสิ่งที่คิดว่าจะเป็นไปได้	178	75.1
ข. ชอบคิดสรรค์สิ่งใหม่ ๆ	59	24.9
รวม	237	100
ถ้าได้เป็นครู ข้าพเจ้าจะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ		
ก. สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง	183	77.2
ข. เกี่ยวกับทฤษฎีโครงการประโยคและหลักการ	54	22.8
รวม	237	100
ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีจาก		
ก. ข้อเท็จจริง	168	70.9
ข. ทฤษฎีและไวยากรณ์	69	29.1
รวม	237	100
ในการอ่านภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบที่จะอ่านเรื่อง		
ก. ที่เป็นข้อเท็จจริง และเป็นเรื่องที่เกิดในสังคม	111	46.8
ข. ที่ให้แนวคิดใหม่ ๆ	126	53.2
รวม	237	100
ข้าพเจ้าชอบแนวคิด		
ก. ที่เป็นข้อเท็จจริง หรือสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน	202	85.2
ข. ที่เป็นทฤษฎี	35	14.8
รวม	237	100

ตาราง 3 (ต่อ)

มิติตำานการรับรู้ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ในการทำงาน ข้าพเจ้าคิดว่าตนเองเป็นคนที่		
ก. มีความละเอียดถี่ถ้วนในการทำงาน	131	55.3
ข. มีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน	106	44.7
รวม	237	100
ในการอ่านเพื่อความบันเทิง ข้าพเจ้าชอบผู้เขียน		
ก. ที่อธิบายความไวชัดเจนโดยที่ผู้อ่านไม่ต้องคิด	112	47.3
ข. ที่ทำให้ผู้อ่านตีความเอง	125	52.7
รวม	237	100
เมื่อต้องทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้ามักจะ		
ก. ใช้วิธีการเพียงวิธีการเดียว	59	24.9
ข. คิดหาวิธีการใหม่ ๆ	178	75.1
รวม	237	100
ข้าพเจ้าชื่นชมคนที่มีลักษณะ		
ก. มีเหตุผล	160	67.5
ข. มีความคิดสร้างสรรค์	77	32.5
รวม	237	100
ข้าพเจ้าชอบรายวิชาที่เน้นเนื้อหา		
ก. ที่เป็นรูปธรรม เช่น ข้อเท็จจริง หรือข้อมูล	174	73.4
ข. ที่เป็นนามธรรม เช่น แนวความคิด ทฤษฎี	63	26.6
รวม	237	100
ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักจะเขียนแบบ		
ก. เขียนทีละขั้น และตรวจทานหลาย ๆ ครั้ง	130	54.9
ข. ชอบที่ทำให้เสร็จในครั้งเดียวและตรวจทาน	107	45.1
รวม	237	100

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของมิติด้านการรับรู้ข้อมูลของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 237 คน พบว่า

นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษทำในสิ่งที่คิดว่าจะเป็นไปได้ จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 75.1 และนิสิตชอบคิดสรรค์สิ่งใหม่ๆ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 24.9

นิสิตเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 77.2 และนิสิตที่เลือกสอนทฤษฎีโครงการประโยคและหลักการ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8

นิสิตสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีจากข้อเท็จจริง จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 70.9 นิสิตที่เรียนรู้ทฤษฎีและไวยากรณ์ จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1

ในการอ่านภาษาอังกฤษนิสิตชอบที่จะอ่านเรื่องที่ให้แนวคิดใหม่ จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 นิสิตชอบอ่านเรื่องที่เป็นข้อเท็จจริง และเป็นเรื่องที่เกิดในสังคม จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8

นิสิตชอบแนวคิดที่เป็นข้อเท็จจริง หรือสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 85.2 นิสิตชอบแนวคิดที่เป็นทฤษฎี จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8

ในการทำงานนิสิตคิดว่าเป็นคนที่มีความละเอียดถี่ถ้วนในการทำงาน จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 55.3 และนิสิตมีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 44.7

ในการอ่านเพื่อความบันเทิงนิสิตชอบผู้เขียนที่ทำให้ผู้อ่านตีความเอง จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 52.7 และชอบผู้เขียนที่อธิบายความไวชัดเจนโดยที่ผู้อ่านไม่ต้องคิด จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3

เมื่อต้องทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งนิสิตมักจะคิดหาวิธีการใหม่ๆ จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 75.1 และนิสิตที่ใช้วิธีการเพียงวิธีการเดียว จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 24.9

นิสิตยกย่องกับคนที่มีเหตุผล จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 67.5 และยกย่องคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5

นิสิตชอบรายวิชาที่เน้นเนื้อหาที่เป็นรูปธรรม เช่น ข้อเท็จจริง หรือข้อมูล จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 73.4 และชอบเนื้อหาที่เป็นนามธรรม เช่น แนวความคิด ทฤษฎี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 26.6

ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษนิสิตมักจะเขียนแบบเขียนทีละขั้น และตรวจทานหลาย ๆ ครั้ง จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 54.9 และนิสิตที่ชอบทำให้เสร็จในครั้งเดียวและตรวจทาน จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 45.1

ตาราง 4 แสดงจำนวน และร้อยละของมิติด้านการนำเข้าสู่ข้อมูลของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ

มิติด้านการนำเข้าสู่ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เวลาที่ข้าพเจ้านึกถึงคำศัพท์ภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักจะนึกออกมาเป็น		
ก. ภาพ	50	21.1
ข. ถ้อยคำ	187	78.9
รวม	237	100
ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบจะรับรู้ในลักษณะที่เป็น		
ก. รูปภาพ แผนภูมิ กราฟ หรือแผนที่	100	42.2
ข. ถ้อยคำ	137	57.8
รวม	237	100
ถ้าได้อ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่มีรูปภาพหรือแผนที่ประกอบ ข้าพเจ้ามักจะ		
ก. ชอบดูรูปภาพและสัญลักษณ์อย่างพิถีพิถัน	176	74.3
ข. อ่านเฉพาะในส่วนที่เป็นข้อความตัวหนังสือ	61	25.7
รวม	237	100
ข้าพเจ้าชอบครูผู้สอนที่		
ก. ชอบเขียนอธิบาย	51	21.5
ข. ชอบพูดอธิบาย	186	78.5
รวม	237	100
ข้าพเจ้าจะจำได้ดีที่สุด		
ก. ถ้าได้เห็น	205	86.5
ข. ถ้าได้ยิน	32	13.5
รวม	237	100
ในการเดินทางไปยังสถานที่ที่ไม่เคยไป ข้าพเจ้าชอบข้อมูลที่เป็น		
ก. แผนที่	142	59.9
ข. ที่เป็นตัวหนังสือ	95	40.1
รวม	237	100

ตาราง 4 (ต่อ)

มิติด้านการนำเข้าสู่ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ในการเรียนในชั้นเรียนที่มีแผนภูมิ หรือภาพวาด ข้าพเจ้า		
ก. มักจะจำภาพได้ดี	123	51.9
ข. มักจะจำถ้อยคำที่ครูผู้สอนอธิบายเกี่ยวกับภาพ	114	48.1
รวม	237	100
ถ้ามีผู้นำข้อมูลมาให้ข้าพเจ้าดู ข้าพเจ้าชอบ		
ก. ข้อมูลที่เป็นแผนภูมิ และกราฟ	102	43.0
ข. ข้อมูลที่เป็นข้อเขียนซึ่งได้สรุปความไว้แล้ว	135	57.0
รวม	237	100
เมื่อพบคนแปลกหน้าในงานสังสรรค์ ข้าพเจ้ามักจะจำ		
ก. รูปร่างหน้าตา	153	64.6
ข. สิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับตัวของเขาเอง	84	35.4
รวม	237	100
ข้าพเจ้ามักจะหาความบันเทิงโดยการ		
ก. ดูโทรทัศน์	164	69.2
ข. อ่านหนังสือ	73	30.8
รวม	237	100
ในการเขียนย้อนรำลึกถึงสถานที่ที่เคยไปท่องเที่ยว ข้าพเจ้า		
ก. มักจะจำสถานที่นั้นได้อย่างรวดเร็วแม่นยำ	163	68.8
ข. มักจะนึกไม่ค่อยออกและจำรายละเอียดไม่ได้	74	31.2
รวม	237	100

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของมิติด้านการนำเข้าสู่ข้อมูลของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ จำนวน 237 คน ซึ่งจำแนกเป็นรายชื่อได้ดังนี้

นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเวลาที่นึกถึงคำศัพท์ภาษาอังกฤษนิสิตมักจะนึกออกมาเป็นถ้อยคำ จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 78.9 และนึกออกมาเป็นภาพ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 21.1

ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับภาษาอังกฤษนิสิตชอบที่จะรับรู้ในลักษณะที่เป็นถ้อยคำ จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 57.8 และนิสิตชอบที่จะรับรู้ในลักษณะที่เป็นรูปภาพ แผนภูมิ กราฟ หรือแผนที่ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 42.2

ถ้าได้อ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่มีรูปภาพหรือแผนที่ประกอบ นิสิตมักจะชอบดูรูปภาพและสัญลักษณ์ อย่างพินิจพิจารณา จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 74.3 และนิสิตที่อ่านเฉพาะในส่วนที่เป็นข้อความตัวหนังสือ จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 25.7

นิสิตชอบครูผู้สอนที่พูดอธิบาย จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 78.5 และนิสิตที่ชอบการเขียนอธิบาย จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5

นิสิตจะจำได้ดีที่สุดถ้าได้เห็น จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 86.5 และจะจำได้ดีถ้าได้ยิน จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5

ในการเดินทางไปยังสถานที่ที่ไม่เคยไปนิสิตชอบข้อมูลที่เป็นแผนที่ จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 59.9 และนิสิตที่ชอบข้อมูลที่เป็นตัวหนังสือ จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 40.1

ในการเรียนที่มีแผนภูมิหรือภาพวาดนิสิตมักจะจำภาพได้ดี จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 51.9 และนิสิตมักจะจำถ้อยคำที่ครูผู้สอนอธิบายเกี่ยวกับภาพ จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 48.1

ถ้ามีผู้นำข้อมูลมาให้นิสิตดูนิสิตชอบข้อมูลที่เป็นข้อเขียนซึ่งได้สรุปความไว้แล้ว จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 และนิสิตที่ชอบข้อมูลที่เป็นแผนภูมิ และกราฟ จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 43.0

เมื่อพบคนแปลกหน้าในงานสังสรรค์นิสิตมักจะจำรูปร่างหน้าตา จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6 และนิสิตจะจำสิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับตัวของเขาเอง จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4

นิสิตมักจะหาความบันเทิงโดยการดูโทรทัศน์ จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 69.2 และนิสิตที่หาความบันเทิงจากการอ่านหนังสือ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8

ในการเขียนย้อนรำลึกถึงสถานที่ที่เคยไปท่องเที่ยวนิสิตมักจะจำสถานที่นั้นได้อย่างรวดเร็วแม่นยำ จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 68.8 และนิสิตที่นึกไม่ค่อยออกและจำรายละเอียดไม่ได้ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2

ตาราง 5 แสดงจำนวน และร้อยละของมิติต่างการจัดกระทำข้อมูลของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ

มิติต่างการจัดกระทำข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ข้าพเจ้าเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีหลังจากที่		
ก. ได้ฝึกปฏิบัติ	186	78.5
ข. ได้คิดใคร่ครวญ	51	21.5
รวม	237	100
ในการเรียนรู้บทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องใหม่ๆ ข้าพเจ้ามักจะ		
ก. พยายามทำความเข้าใจเรื่องนั้นๆจึงจะเข้าใจได้ดี	157	66.2
ข. ครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆจึงจะเข้าใจได้ดี	80	33.8
รวม	237	100
เมื่อครูผู้สอนมอบหมายงานวิชาภาษาอังกฤษให้ทำเป็นกลุ่ม และงานที่ได้รับมอบหมายค่อนข้างจะยาก ข้าพเจ้ามักจะ		
ก. ร่วมแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่	153	64.6
ข. รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นโดยไม่โต้แย้ง	84	35.4
รวม	237	100
ในชั้นเรียน		
ก. ข้าพเจ้ามักจะหาโอกาสทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ๆ เสมอ	132	55.7
ข. ข้าพเจ้าไม่ค่อยหาโอกาสทำความรู้จักกับเพื่อนมากนัก	105	44.3
รวม	237	100
เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาเกี่ยวกับการบ้าน ข้าพเจ้ามักจะ		
ก. ปรึกษาปัญหานั้นทันทีทันใด	56	23.6
ข. พยายามเข้าใจปัญหาว่าคืออะไร	181	76.4
รวม	237	100
ข้าพเจ้าชอบที่จะเรียน		
ก. เป็นกลุ่ม	196	82.7
ข. คนเดียวตามลำพัง	41	17.3
รวม	237	100

ตาราง 5 (ต่อ)

มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ในการทำกิจการใดๆ		
ก. ข้าพเจ้ามักชอบลงมือทดลองทำทันที	65	27.4
ข. ข้าพเจ้ามักจะคิดหาวิธีการทำก่อนที่จะลงมือทำ	172	72.6
รวม	237	100
สิ่งที่ข้าพเจ้ามักจะทำได้ดีคือ		
ก. สิ่งที่ได้ลงมือทำ	165	69.6
ข. สิ่งที่ได้ใช้เวลาศึกษาอยู่พอสมควร	72	30.4
รวม	237	100
ถ้าต้องทำงานเป็นกลุ่ม ข้าพเจ้าชอบที่จะเริ่มต้น		
ก. โดยการให้กลุ่มช่วยกันระดมความคิดด้วยกันก่อน	119	50.2
ข. โดยการให้แต่ละคนคิด แล้วมาระดมความคิดกัน	118	49.8
รวม	237	100
คนอื่นมองว่า ข้าพเจ้าเป็นคน		
ก. ชอบเข้าสังคม	135	57.0
ข. ชอบเก็บตัว	102	43.0
รวม	237	100
ในการทำงานเป็นกลุ่ม ครูผู้สอนมักให้คะแนนเท่ากันทั้งกลุ่ม		
ก. ข้าพเจ้าเห็นด้วย	169	71.3
ข. ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย	68	28.7
รวม	237	100

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของมิติด้านการจัดกระทำข้อมูลของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ จำนวน 237 คน พบว่า

นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีหลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติ จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 78.5 และนิสิตเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีหลังจากได้คิดใคร่ครวญ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5

ในการเรียนรู้บทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องใหม่ ๆ นิสิตมักจะพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ จึงจะเข้าใจได้ดี จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 66.2 และนิสิตที่ครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ จึงจะเข้าใจได้ดี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 33.8

เมื่อครูผู้สอนมอบหมายงานวิชาภาษาอังกฤษให้ทำเป็นกลุ่มและงานที่ได้รับมอบหมายค่อนข้างจะยาก นิสิตมักจะร่วมแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6 และมีนิสิตที่รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นโดยไม่โต้แย้ง จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4

ในชั้นเรียน นิสิตมักจะหาโอกาสทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ ๆ เสมอ จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 55.7 และนิสิตที่ไม่ค่อยหาโอกาสทำความรู้จักกับเพื่อนมากนัก จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 44.3

เมื่อนิสิตมีปัญหาเกี่ยวกับการบ้าน นิสิตมักจะพยายามเข้าใจปัญหาคืออะไร จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 76.4 และนิสิตที่รีบแก้ปัญหานั้นทันทีทันใด จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6

นิสิตชอบที่จะเรียนเป็นกลุ่ม จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 82.7 และมีนิสิตที่จะเรียนคนเดียวตามลำพัง จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3

ในการทำกิจกรรมใด ๆ นิสิตมักจะคิดหาวิธีการทำก่อนที่จะลงมือทำ จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 72.6 และนิสิตที่ลงมือทดลองทำทันที จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 27.4

สิ่งที่นิสิตมักจะจำได้ดีคือสิ่งที่ได้ลงมือทำ จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 69.6 และนิสิตจะจำได้ดีคือสิ่งที่ได้ใช้เวลาศึกษาอยู่พอสมควร จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 30.4

ถ้าต้องทำงานเป็นกลุ่ม นิสิตชอบที่จะเริ่มต้นโดยการให้กลุ่มช่วยกันระดมความคิดด้วยกันก่อน จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 50.2 ใกล้เคียงกับการให้แต่ละคนคิด แล้วมาระดมความคิดกัน จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 49.8

คนอื่นมองว่านิสิตเป็นคนชอบเข้าสังคม จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 และนิสิตชอบเก็บตัวในการทำงานเป็นกลุ่ม จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 43.0

นิสิตเห็นด้วยที่ครูผู้สอนมักให้คะแนนแก่กันทั้งกลุ่ม จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 71.3 และมีนิสิตที่ไม่เห็นด้วย จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7

ตาราง 6 แสดงจำนวน และร้อยละของมิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูลของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ

มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ข้าพเจ้ามักเข้าใจเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ		
ก. ในรายละเอียดของเรื่องดี แต่มักมีปัญหาในการทำความเข้าใจภาพรวมของเรื่อง	46	19.4
ข. เนื้อเรื่องในภาพรวมได้ดี แต่มักมีปัญหาในการทำความเข้าใจรายละเอียดของเรื่อง	191	80.6
รวม	237	100
ข้าพเจ้าจะต้องเข้าใจ		
ก. เนื้อหาในแต่ละส่วนก่อน แล้วจึงจะสามารถเข้าใจเรื่องทั้งหมดได้	86	36.3
ข. เข้าใจโครงเรื่องในภาพรวมทั้งหมดก่อน แล้วจึงจะเข้าใจรายละเอียดในแต่ละส่วนได้	151	63.7
รวม	237	100
ถ้าให้อ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า		
ก. มักจะอ่านตามลำดับขั้นตอน จนกระทั่งได้คำตอบ	131	55.3
ข. หากคำตอบที่เป็นไปได้ก่อน แล้วจึงอ่านเป็นลำดับขั้นตอนต่อไป	106	44.7
รวม	237	100
ในการวิเคราะห์เรื่องสั้นหรือนวนิยายภาษาอังกฤษ		
ก. ข้าพเจ้ามักจะคิดถึงเหตุการณ์ต่างๆในเรื่องแล้วนำมาสรุปเพื่อให้เห็นเรื่องในภาพรวม	148	62.4
ข. ข้าพเจ้ามักจะสรุปเนื้อเรื่องก่อน แล้วจึงย้อนกลับไปพิจารณารายละเอียดทีละส่วน	89	37.6
รวม	237	100
ให้ข้าพเจ้าเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด เมื่อครูผู้สอนสอน		
ก. โดยให้เนื้อหาเรียงไปตามลำดับขั้นตอน	101	42.6
ข. โดยให้เนื้อหาในภาพรวมก่อน แล้วจึงเชื่อมโยงเนื้อหาที่สัมพันธ์กับส่วนอื่นๆต่อไป	136	57.4
รวม	237	100

ตาราง 6 (ต่อ)

มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ในการเรียน		
ก. ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนตามปกติ แต่ต้องพยายามมากขึ้นจึงจะสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดี	182	76.8
ข. ข้าพเจ้าเข้าเรียนตามความสะดวก และมักสับสนในตอนแรก แต่ท้ายที่สุดก็เข้าใจเรื่องได้	55	23.2
รวม	237	100
ในการรับรู้ข้อมูลทางภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักจะ		
ก. มุ่งสนใจไปที่รายละเอียด ไม่สนใจเนื้อหาเรื่อง	43	18.1
ข. พยายามที่จะทำความเข้าใจเนื้อหาเรื่องโดยรวมก่อนที่จะลงลึกไปในรายละเอียด	194	81.9
รวม	237	100
ถ้าต้องการเขียนรายงานภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบที่จะเขียน		
ก. ตามลำดับไปตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง	143	60.3
ข. เป็นส่วนๆแล้วจึงนำเอาแต่ละส่วนนั้นมาเรียงต่อกันทีหลัง	94	39.7
รวม	237	100
ในการเรียนเนื้อหาวิชาใหม่ ข้าพเจ้าชอบเรียนโดย		
ก. มุ่งสนใจแต่เฉพาะวิชานั้นและเรียนเนื้อหาในวิชานั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้	143	60.3
ข. พยายามหาความสัมพันธ์ของวิชานั้นกับวิชาอื่นๆ	94	39.7
รวม	237	100
ในการเรียนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนบางคนเริ่มด้วยการบอก		
โครงการสอนก่อน การบอกโครงการสอนก่อนเช่นนั้น		
ก. ไม่ค่อยเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้านัก	62	26.2
ข. เป็นประโยชน์ต่อข้าพเจ้ามาก	175	73.8
รวม	237	100

ตาราง 6 (ต่อ)

มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ในการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม ข้าพเจ้าชอบ		
ก. คิดแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน	108	45.6
ข. คิดถึงผลที่จะเกิดขึ้น หรือคิดถึงการนำผลที่ได้ไปประยุกต์ใช้	129	54.4
รวม	237	100

จากตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของมิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูลของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 237 คน พบว่า

นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษมักเข้าใจเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในภาพรวมได้ดี แต่ยังมีปัญหาในการทำความเข้าใจรายละเอียดของเรื่อง จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 80.6 และนิสิตเข้าใจในรายละเอียดของเรื่องดีแต่ยังมีปัญหาในการทำความเข้าใจภาพรวมของเรื่อง จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4

นิสิตจะต้องเข้าใจเค้าโครงเรื่องในภาพรวมทั้งหมดก่อน แล้วจึงจะเข้าใจรายละเอียดในแต่ละส่วนได้ จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 63.7 และมีนิสิตที่เข้าใจเนื้อหาในแต่ละส่วนก่อน แล้วจึงจะสามารถเข้าใจเรื่องทั้งหมดได้ จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 36.3

ถ้าให้อ่านจับใจความภาษาอังกฤษ นิสิตมักจะอ่านตามลำดับขั้นตอน จนกระทั่งได้คำตอบ จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 55.3 และนิสิตหาคำตอบที่เป็นไปได้ก่อน แล้วจึงอ่านเป็นลำดับขั้นตอนต่อไป จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 44.7

ในการวิเคราะห์เรื่องสั้นหรือนวนิยายภาษาอังกฤษนิสิตมักจะคิดถึงเหตุการณ์ต่างๆในเรื่องแล้วนำมาสรุปเพื่อให้เห็นเรื่องในภาพรวม จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 62.4 และนิสิตที่สรุปเนื้อเรื่องก่อน แล้วจึงย้อนกลับไปพิจารณารายละเอียดทีละส่วน จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 37.6

ให้นิสิตเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด เมื่อครูผู้สอนให้เนื้อหาในภาพรวมก่อน แล้วจึงเชื่อมโยงเนื้อหาที่สัมพันธ์กับส่วนอื่นๆต่อไป จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 57.4 และนิสิตจะเข้าใจภาษาอังกฤษเมื่อครูผู้สอนให้เนื้อหาเรียงไปตามลำดับขั้นตอน จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6

ในการเรียนนิสิตเข้าชั้นเรียนตามปกติ แต่ต้องพยายามมากขึ้นจึงจะสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดี จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 76.8 นิสิตเข้าเรียนตามความสะดวก และมักสับสนในตอนแรก แต่ท้ายที่สุดก็เข้าใจเรื่องได้ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2

ในการรับรู้ข้อมูลทางภาษาอังกฤษ นิสิตมักจะพยายามที่จะทำความเข้าใจเนื้อเรื่องโดยรวมก่อนที่จะลงลึกไปในรายละเอียด จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 81.9 และนิสิตที่มุ่งสนใจไปที่รายละเอียด ไม่สนใจเนื้อเรื่อง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1

ถ้าต้องการเขียนรายงานภาษาอังกฤษ นิสิตชอบที่จะเขียนตามลำดับไปตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 และนิสิตที่จะเขียนเป็นส่วนๆแล้วจึงนำเอาแต่ละส่วนนั้นมาเรียงต่อกันทีหลัง จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7

ในการเรียนเนื้อหาวิชาใหม่ นิสิตชอบเรียนโดยมุ่งสนใจแต่เฉพาะวิชานั้นและเรียนเนื้อหาในวิชานั้นให้มากเท่าที่จะมากได้ จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 และมีนิสิตที่พยายามหาความสัมพันธ์ของวิชานั้นกับวิชาอื่นๆ จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7

ในการเรียนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนบางคนเริ่มด้วยการบอกเค้าโครงการสอนก่อนการบอกเค้าโครงก่อนหน้านั้นเป็นประโยชน์ต่อนิสิต มีจำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 73.8 และไม่ค่อยเป็นประโยชน์แก่นิสิต มีจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 26.2

ในการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม นิสิตชอบคิดถึงผลที่จะเกิดขึ้น หรือคิดถึงการนำผลที่ได้ไปประยุกต์ใช้ จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 54.4 และนิสิตที่คิดแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 45.6

ตาราง 7 แสดงระดับความเข้มของสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทั้ง 4 ชั้นปี

สไตล์การเรียนรู้	ระดับชั้นปี			จำนวนรวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	N= 237
	%	%	%	%
มิติด้านการรับรู้ข้อมูล				
ก. ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส	43.9	28.7	5.0	77.6
ข. ผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้	18.6	3.8	-	22.4
รวม	62.5	32.5	5.0	100
มิติด้านการนำเข้าข้อมูล				
ก. ผู้เรียนแบบภาพ	43.5	19.0	0.8	63.3
ข. ผู้เรียนแบบภาษา	27.0	9.3	0.4	36.7
รวม	70.5	28.3	1.2	100
มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล				
ก. ผู้เรียนแบบปฏิบัติ	46.0	23.2	3.4	72.6
ข. ผู้เรียนแบบไตร่ตรอง	21.9	5.5	-	27.4
รวม	67.9	28.7	3.4	100
มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล				
ก. ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วนๆหรือแบบเป็นขั้นเป็นตอน	29.1	9.7	1.3	40.1
ข. ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวม	37.6	19.8	2.5	59.9
รวม	66.7	29.5	3.8	100

จากตาราง 7 เมื่อนำสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทั้ง 4 ชั้นปีมาจัดระดับความเข้มของสไตล์การเรียนรู้ที่นิสิตชอบแล้วพบว่า มีระดับความเข้มของสไตล์การเรียนรู้ในเกณฑ์คะแนนระดับต่ำทุกมิติ คือ มีคะแนนระหว่าง 1-3 แสดงให้เห็นว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนที่มีความสมดุลระหว่างสไตล์การเรียนรู้ทั้งสองข้อพอดีพอใช้

ตอนที่ 3 แสดงผลข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 มิติ จำแนกตาม ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา

ตาราง 8 แสดงร้อยละของสไตล์การเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำแนกตาม ระดับชั้นปี

สไตล์การเรียน	ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา			
	ชั้นปี 1 (%)	ชั้นปี 2 (%)	ชั้นปี 3 (%)	ชั้นปี 4 (%)
มิติด้านการรับรู้ข้อมูล				
ก. ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัส	62.0	63.8	61.8	59.2
ข. ผู้เรียนแบบญาณหยั่งรู้	38.0	36.2	38.2	40.8
เปอร์เซ็นต์ความแตกต่าง	24.0	27.6	23.6	18.4
มิติด้านการนำเข้าข้อมูล				
ก. ผู้เรียนแบบภาพ	50.6	55.2	60.3	54.2
ข. ผู้เรียนแบบภาษา	49.4	44.8	39.7	45.8
เปอร์เซ็นต์ความแตกต่าง	01.2	10.4	20.6	08.4
มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล				
ก. ผู้เรียนแบบปฏิบัติ	58.8	56.7	60.3	59.3
ข. ผู้เรียนแบบไตร่ตรอง	41.2	43.3	39.7	40.7
เปอร์เซ็นต์ความแตกต่าง	17.6	13.4	20.6	18.6
มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล				
ก. ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วนๆหรือแบบเป็นขั้นเป็นตอน	46.2	45.0	44.0	47.6
ข. ผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวม	53.8	55.0	56.0	52.4
เปอร์เซ็นต์ความแตกต่าง	07.6	10.0	12.0	04.8

จากตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำแนกตาม ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา ได้แก่ ชั้นปี 1 ชั้นปี 2 ชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จำนวน 237 คน พบว่า

ทางด้านมิติด้านการรับรู้ข้อมูล พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 2 เป็นผู้เรียนที่มีการรับรู้แบบประสาทสัมผัสมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.8 รองลงมา คือ นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 62.0 ส่วนนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 เป็นผู้ที่มีสไตล์การเรียนรู้แบบญาณหยั่งรู้มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 40.8 รองลงมาคือนิสิตชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 38.2

ทางด้านมิติด้านการนำเข้าข้อมูล พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 3 เป็นผู้เรียนที่มีการนำเข้าข้อมูลแบบภาพมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.3 รองลงมา คือ นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 55.2 และนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 1 เป็นผู้เรียนที่มีการนำเข้าข้อมูลแบบภาษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.4 รองลงมา คือ นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 45.8

ทางด้านมิติด้านการจัดกระทำข้อมูล พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 3 เป็นผู้เรียนที่มีการจัดกระทำข้อมูลแบบปฏิบัติมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.3 รองลงมา คือ นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 59.3 ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 2 เป็นผู้เรียนที่มีการจัดกระทำข้อมูลแบบไตร่ตรองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.3 รองลงมาคือ นิสิตชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 41.2

ทางด้านมิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 เป็นผู้เรียนที่มีการทำความเข้าใจข้อมูลแบบเป็นส่วน ๆ หรือแบบเป็นขั้นเป็นตอนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.6 รองลงมาคือนิสิตชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 46.2 ส่วนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวมมากที่สุด คือ นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 56.0 รองลงมาคือนิสิตชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 55.0

จากตารางสังเกตได้ว่า นิสิตทุกระดับชั้นปีไม่ค่อยมีความแตกต่างในสไตล์การเรียนรู้มากนัก ยกเว้น นิสิตชั้นปีที่ 3 ซึ่งมีความชอบสไตล์การเรียนรู้ในแต่ละมิติแตกต่างกันในกลุ่มอย่างเห็นได้ชัดเจนกว่านิสิตชั้นปีอื่น ๆ เช่น การนำเข้าข้อมูลแบบภาพแตกต่างจากการนำเข้าข้อมูลแบบภาษา คิดเป็นร้อยละ 20.6 ซึ่งมากกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 4 การสอนของครูก็ต้องดูว่านิสิตชอบสไตล์การเรียนรู้แบบใดมากกว่ากัน การสอนก็ควรจะเน้นไปที่สไตล์การเรียนรู้แบบนั้น ขณะเดียวกันก็ไม่ต้องทิ้งสไตล์การเรียนรู้แบบอื่นไป

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยศึกษาข้อมูลทั่วไปและข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามมิติต่าง ๆ มีจุดมุ่งหมายและลำดับขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เป็นแนวทางสำหรับคณาจารย์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษรวมถึงบทเรียนและกิจกรรมในชั้นเรียนให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนรู้ของนิสิต อันเป็นการพัฒนานิสิตให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษอย่างเต็มศักยภาพ
3. ผลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาหรือเกี่ยวกับด้านอื่นๆ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่กำลังศึกษาในการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 237 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต ตามแบบของเฟลเดอร์และโซโลแมน (Felder and Soloman)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาและปรับปรุงขึ้นเพื่อศึกษาถึงสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ลักษณะของคำถามเป็นแบบปลายปิด (Closed-response question) โดยมีทางเลือกให้แก่ผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิต

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับแล้ว ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และคำนวณค่าร้อยละ (Percent)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตและระดับความเข้มของสไตล์การเรียนแต่ละมิติ มีขั้นตอนการวิเคราะห์โดยวิเคราะห์สไตล์การเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตในแต่ละมิติโดยคิดคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนของเฟลเดอร์ และโซโลแมน นำมาแจกแจงความถี่ และคำนวณค่า ร้อยละ (Percent)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สรุปได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 237 คน โดยนิสิตที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย เป็นเพศหญิงจำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 และเพศชายจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 11.00

ส่วนระดับชั้นปีที่ศึกษานิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ตอบแบบสอบถามเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 69 คน นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 54 คน นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 55 คน และนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 จำนวน 59 คน ซึ่งในแต่ละชั้นปีมีความชอบในสไตล์การเรียนไม่แตกต่างกัน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนภาษาอังกฤษซึ่งแบ่งออกเป็น 4 มิติ ของผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 237 คน เมื่อพิจารณาตามมิติ พบว่า

มิติด้านการรับรู้ข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสมากกว่าแบบญาณหยั่งรู้ กล่าวคือ ชอบเรียนรู้จากข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงมากกว่าการครุ่นคิด การจินตนาการสิ่งที่แนวคิดหรือเป็นทฤษฎี ซึ่งเป็นการรับรู้ข้อมูลโดยญาณหยั่งรู้ นอกจากนี้ยังชอบเรียนรู้จากสิ่งที่สังเกตได้ เข้าใจสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน สามารถคิดแก้ปัญหาโดยใช้หลาย ๆ วิธีและเป็นขั้นเป็นตอนตามที่ได้วางไว้แล้ว

มิติด้านการนำเข้าข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนแบบภาพมากกว่าแบบภาษา คือชอบข้อมูลที่มีลักษณะเป็นกราฟ แผนภูมิ รูปภาพ การแสดง ตัวอย่าง หรือภาพยนตร์ เพราะจะทำให้ นิสิตเรียนรู้และจำได้ดีจากสิ่งที่พวกเขาเห็น นิสิตชอบที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่เป็ถ้อยคำภาษาไม่มากนัก เช่น งานเขียน คำพูด หรือสูตรคณิตศาสตร์

มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล พบว่า นิสิตส่วนใหญ่ชอบสไตล์การเรียนแบบปฏิบัติมากกว่าแบบไต่ตรอง คือ ชอบที่จะลงมือปฏิบัติฝึกฝนจริง ๆ เพราะการปฏิบัติจะทำให้ นิสิตจำได้มากกว่าการท่องจำเมื่อเกิดปัญหาก็สามารถที่จะลงมือแก้ไขปัญหาได้ทันที นอกจากนี้ถ้างานที่ได้รับมอบหมายนั้นค่อนข้างจะยาก

นิสิตจะทำงานกันเป็นกลุ่มและร่วมแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่มากกว่าที่นั่งอยู่เฉย ๆ ไม่ออกความคิดเห็น หรือไม่ก็อยู่ตามลำพังคนเดียว

มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวมมากกว่าแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วนๆหรือแบบเป็นขั้นเป็นตอน คือสามารถเรียนรู้ได้โดยไม่ต้องทำความเข้าใจเนื้อหาที่ละส่วนก่อนแต่จะทำความเข้าใจเค้าโครงเรื่องในภาพรวมทั้งหมดก่อนแล้วจึงเชื่อมโยงเนื้อหาที่สัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ ต่อไป สามารถผสมผสานแนวคิดให้ได้สิ่งใหม่ ๆ และแก้ปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างรวดเร็ว แต่ไม่สามารถอธิบายวิธีการหรือที่มาที่ละขั้นตอนได้

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสไตส์การเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 มิติ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

มิติด้านการรับรู้ข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษชอบสไตส์การเรียนแบบประสาทสัมผัสมากกว่าแบบญาณหยั่งรู้ โดยที่นิสิตที่มีการเรียนแบบประสาทสัมผัสเป็นคนที่ทำในสิ่งที่คิดว่าเป็นไปได้มากกว่าชอบคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ นอกจากนี้นิสิตสามารถเรียนรู้ได้ดีจากแนวคิดที่เป็นข้อเท็จจริง หรือสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแน่นอนมากกว่าที่เป็นทฤษฎี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมอนท์โกเมอรี (Montgomery.1998) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้เรียนสไตส์การเรียนต่างๆ ที่มีต่อชุดการสอนที่แตกต่างกัน ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสชอบการสอนแบบสาธิตในระดับสูง แสดงว่าข้อมูลที่มีการประยุกต์จากเนื้อหาขั้นมูลฐานกับสิ่งที่มีอยู่จริงจะทำให้ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสเรียนได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆในห้องเรียนมากขึ้น โดยหลักสูตรการสอนจะเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้ในการสื่อสารกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เช่นการให้แสดงบทบาทสมมติ การพูดบทสนทนาโต้ตอบกัน หรือการสนทนากับชาวต่างชาติ กราเชนและเทอเรล (Krashen and Terrell. (1983) เสนอว่า การเรียนภาษาควรให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ให้มากที่สุด และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงให้มากที่สุด ไพทอร์ย์ สินลาร์ตัน พบว่าแหล่งการเรียนรู้จะเปลี่ยนจากตัวครูไปเป็นสภาพจริงหรือสถานการณ์จริง ๆ ที่หลากหลายมากขึ้น เฟลเดอร์ (Felder. 1998) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนหรือนิสิตที่ชอบสไตส์การเรียนแบบประสาทสัมผัส (Sensing learner) จะชอบข้อมูลที่มากระทบกับประสาทสัมผัส ชอบการเรียนรู้กับสิ่งที่เกิดจากความจริง หรือการสังเกต ไม่เกี่ยงงานที่มีรายละเอียด แต่ไม่ชอบการสับเปลี่ยนหรือความซับซ้อน จึงชอบแก้ปัญหาตามขั้นตอนที่ได้มีการกำหนดไว้แล้ว นอกจากนี้เฟลเดอร์ได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสว่าควรมีสอนเนื้อหาที่แสดงให้เห็นตัวอย่างหรือมีการสาธิตประกอบในลักษณะที่เกี่ยวโยงกับความเป็นจริงเพื่อให้ผู้เรียนแบบประสาทสัมผัสสามารถประยุกต์แนวคิดนั้นไปใช้ได้จริง

มิติด้านการนำเข้าข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนแบบภาพมากกว่าแบบภาษา ทั้งนี้พิจารณาได้จาก ถ้านิสิตได้อ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่มีรูปภาพหรือแผนที่ประกอบ นิสิตมักจะชอบดูรูปภาพและสัญลักษณ์อย่างพิถีพิถันมากกว่าอ่านเฉพาะในส่วนที่เป็นข้อความตัวหนังสือ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอาชญญา รัตนอุบล (2538) ได้ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามสไตล์การเรียนรู้ของแคนฟิลด์ในด้านต่าง ๆ พบว่า นิสิตมีสไตล์การเรียนรู้ทางด้านการเรียนรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์หรือภาพมากที่สุด เพราะนิสิตจะจำได้ดีที่สุดถ้าได้เห็นมากกว่าได้อ่าน แต่ผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของพรชูลี อาชวอำรุง (2537) ได้ทำการศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาไทย เพื่อวัดสไตล์การเรียนรู้ 8 ประเภท คือ การอ่าน การฟัง การมอง การเคลื่อนไหว การเรียนรู้เป็นกลุ่ม การเรียนรู้เป็นสาย การเรียนรู้เชิงสัมพันธ์ และการเรียนรู้เชิงวิเคราะห์ พบว่า นิสิตในมหาวิทยาลัยของรัฐ มีสไตล์การเรียนรู้แบบการอ่านสูงสุดตามด้วยการฟังและการมอง ขณะที่ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่านิสิตมีสไตล์การเรียนรู้แบบภาพ หรือแบบการมอง มากกว่าแบบภาษาหรือแบบการอ่าน คำว่าแบบภาพ คือ การรับข้อมูลจากสิ่งที่มองเห็นได้ และแบบภาษา คือ การรับข้อมูลจากสื่อที่เป็นภาษา เช่น งานเขียน ซึ่งแบบการมองของพรชูลีหมายถึง วิธีเรียนของนิสิตที่มีแนวโน้มในการใช้สายตามองเห็น และแบบการอ่าน หมายถึง วิธีเรียนของนิสิตที่มีแนวโน้มในการอ่านข้อความ หรือข้อเขียน จากผลการวิจัยที่ไม่สอดคล้องอาจเป็นเพราะพรชูลีได้ทำการศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาจำแนกตามคณะและประเภทของสถาบันการศึกษา ซึ่งไม่ได้เจาะจงวิชาเอกว่าเป็นวิชาเอกใด นอกจากนี้ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษมีการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่ภาษาแม่จึงมีการเชื่อมโยงระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สองโดยเมื่อได้รับข้อมูลเข้ามาก็จะมีการถอดรหัสข้อมูลเป็นภาพหรือสัญลักษณ์ที่ใกล้เคียงกับภาษาแม่ของตัวเองก่อนแล้วเชื่อมโยงไปยังภาษาที่สองจึงทำให้นิสิตเข้าใจภาษาที่สองได้ อรุณี วิริยะจิตรา (2532) ได้กล่าวว่า ภาษาเป็นสัญลักษณ์ โดยมีการตกลงกันว่าสัญลักษณ์อะไรจะใช้แทนความหมายอะไร เช่น คำศัพท์ของคนไทยคำว่า เสือ ในภาษาอังกฤษ ก็มีคำว่า Tiger แต่สัญลักษณ์ที่ใช้แทนก็คือ สัตว์สี่เท้าที่มีรูปร่างคล้ายแมวแต่ใหญ่กว่าและดุร้ายกว่า ซึ่งทำให้เราสามารถที่จะมองเห็นภาพแล้วโยงภาพไปสู่คำศัพท์คำนั้น ๆ ได้ ส่วนชอมสกี (Chomsky.1970) ได้กล่าวไว้ว่า คนเราไม่จำเป็นต้องคิดออกมาเป็นภาษาอย่างเดียวแต่สามารถที่คิดออกมาเป็นภาพหรือสัญลักษณ์ก็ได้ นอกจากนี้เฟลเดอร์และซิลเวอร์แมน (Felder and Silverman.1998) กล่าวว่า ผู้เรียนแบบภาพจะชอบรับข้อมูลจากสิ่งที่มองเห็นได้และจะจำได้ดีในสิ่งที่เรียนรู้จากการมอง ส่วนผู้เรียนแบบภาษาจะเกิดความเข้าใจในเนื้อหาสาระเมื่อได้ยินเพื่อนร่วมชั้นพูดอธิบายหรือเขียนอธิบาย

มิติด้านการจัดกระทำข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนแบบปฏิบัติมากกว่าแบบไตร่ตรอง นิสิตเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีหลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติหรือพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ มากกว่าได้คิดใคร่ครวญแล้วไม่ลงมือฝึกฝนเลย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์ (2542) ซึ่งได้ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตปริญญาตรีที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ภาพรวมเจตคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อสไตล์การเรียนรู้เป็นแบบการเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ มากที่สุด เพราะการเรียนรู้ด้วยการฝึกฝนหรือการปฏิบัตินั้นจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียนและนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้มากกว่า การ์ดเนอร์ (Gardner.1983) ได้กล่าวว่า ในการศึกษาเล่าเรียนนั้นผู้เรียนจะต้องเรียนด้วยความเข้าใจไม่ควรเรียนด้วยการท่องจำ เพราะการท่องจำไม่ได้สร้างคนให้คิดเป็นเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงก็จะไม่สามารถนำมาใช้ได้ ชอมสกี (Chomsky. 1960) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาของเด็กนั้น มิใช่การเรียนรู้ด้วยการท่องจำหรือการเลียนแบบจากสิ่งแวดล้อม แต่เด็กทุกคนมีวิสัยสามารถ

(LAD) ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เด็กจะมีการใช้ภาษาและประเมินการใช้ภาษาโดยการทดลองพูดคำต่าง ๆ ของตนเองอยู่ตลอดเวลา ส่วนเกอูล ทาลิธี (2533) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยการทดลองปฏิบัติ (active experimentation) นั้นเป็นการมุ่งนำเอาแนวคิดหรือความคิดรวบยอดใหม่ ๆ ที่สรุปได้ไปปฏิบัติจริงในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากการกระทำ ทำให้ผู้เรียนแบบปฏิบัติ (Active learner) มักจะเรียนรู้ในขณะที่ลงมือปฏิบัติ การประยุกต์ใช้งาน ทดลอง การได้อภิปราย และอธิบายต่อผู้อื่น ทำทลายความคิดของคนอื่น ผู้เรียนแบบนี้จะทำงานกลุ่มได้ดี นอกจากนี้ เฟลเดอร์ และ โซโลแมน (Felder and Soloman. 1998) ยังได้ให้คำแนะนำกับผู้เรียนแบบปฏิบัติว่า มีแนวโน้มที่จะจำและเข้าใจข้อมูลที่ได้รับได้ดีที่สุดเมื่อได้มีการทำกิจกรรมในสิ่งที่เกี่ยวข้อง ได้อภิปรายหรือประยุกต์ใช้ความรู้หรือได้อธิบายให้คนอื่นฟัง หรือมีกิจกรรมในการคิดฝึกแก้ปัญหา และการทำงานเป็นกลุ่มที่สมาชิกแต่ละคนหมุนเวียนกันค้นคว้าและนำหัวข้อที่ได้ค้นคว้ามาอภิปรายซักถามกันภายในกลุ่ม จะเป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้ตั้งคำถามและแสวงหาคำตอบที่ดีที่สุดร่วมกันเพื่อตอบคำถามที่อาจตรงกับคำถามในข้อสอบจริง

มิติด้านการทำความเข้าใจข้อมูล พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวมมากกว่าแบบทำความเข้าใจข้อมูลเป็นส่วนๆหรือแบบเป็นขั้นเป็นตอนโดยนิสิต มักจะเข้าใจเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในภาพรวมได้ดีแต่ก็มีปัญหาในการทำความเข้าใจรายละเอียดของเรื่อง และนิสิตส่วนใหญ่จะต้องเข้าใจเค้าโครงเรื่องในภาพรวมทั้งหมดก่อน แล้วจึงจะเข้าใจรายละเอียดในแต่ละส่วนได้ สอดคล้องกับผลวิจัยของ กาญจนา พันธุ์โยธี (2542) ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่า นักศึกษามีการเข้าใจข้อมูลแบบองค์รวมมากกว่าการทำความเข้าใจเป็นส่วน ๆ นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ในการที่จะให้นิสิตเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด ครูผู้สอนจะต้องสอนโดยให้เนื้อหาในภาพรวมก่อน แล้วจึงเชื่อมโยงเนื้อหาที่สัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ ต่อไปมากกว่าให้เนื้อหาเรียงไปตามลำดับขั้นตอน เฟลเดอร์ และซิลเวอร์แมน (Felder and Silverman.1988) ได้กล่าวถึงผู้เรียนแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวม (Global learner) ว่าสามารถจะรับข้อมูลได้โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจในเนื้อหาทีละส่วน แต่สามารถทำความเข้าใจเนื้อหาในภาพรวมได้เลย การเรียนภาษาอังกฤษครูผู้สอนควรเริ่มด้วยการบอกเค้าโครงการสอนก่อนการบอกเค้าโครงก่อนเช่นนี้มีประโยชน์ต่อนิสิตมากเพราะทำให้นิสิตสามารถมองเห็นในภาพรวมได้อย่างรวดเร็วและประหยัดเวลาที่ต้องอ่านทีละส่วน และเมื่อมองเห็นภาพได้ทั้งหมดแล้วนิสิตก็จะสามารถเชื่อมโยงส่วนที่สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ได้

เมื่อพิจารณาข้อมูลของสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ตามระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา มีข้อน่าสังเกต คือ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ต่างกันมีสไตล์การเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประโยชน์ คุปต์กาญจนากุล (2525) ที่ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่านิสิตต่างชั้นปีมีสไตล์การเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากสไตล์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีของเฟลเดอร์ และโซโลแมน (Felder and Soloman.1998) มีพื้นฐานมาจากการยึดการทำงาน of สมองและบุคลิกภาพที่เกิดจากประสบการณ์ที่นิสิตได้รับ ดังนั้นเมื่อนิสิตมีสไตล์การเรียนรู้ในลักษณะใดในชั้นปีที่ 1 ก็น่าจะมีสไตล์การเรียนรู้แบบนั้นจนถึงชั้นปีที่ 4 แม้จะมีความแตกต่างกันในด้านเนื้อหาแต่ลักษณะการสอนก็ยังเป็นวิธีการเดิม ๆ ที่ใช้กับนักศึกษาทุกระดับชั้นปี และพบว่านิสิตชั้นปีที่ 3 มีความชอบในสไตล์การเรียนรู้ในแต่ละมิติแตกต่างกันในกลุ่มอย่างเห็นได้ชัดเจนกว่าชั้นปีอื่น ๆ ดังนั้นการสอนจะต้องยึดหลักว่าผู้เรียนถนัดในสไตล์การเรียนรู้ในรูปแบบใดมากกว่ากัน จากข้อมูลนิสิตชั้นปีที่ 3 ชอบสไตล์การเรียนรู้ด้านการ

จัดกระทำข้อมูลแบบปฏิบัติมากกว่าไตรตรง คิดเป็นร้อยละ 20.6 ซึ่งเป็นช่วงชั้นระหว่างผู้เรียนแต่ละแบบที่มีสไตล์การเรียนรู้ที่ต่างกันมากที่สุดเมื่อเทียบกับชั้นปีอื่น ๆ และในกลุ่ม ดังนั้นการสอนในห้องเรียนก็ควรจะสอนให้ต่างกัน โดยเน้นไปที่แบบปฏิบัติให้มากกว่าแบบไตรตรงแต่ไม่ควรทิ้งสไตล์ที่นิสิตชอบน้อยไปเลย แต่ถ้าเทียบระหว่างช่วงชั้นไม่แตกต่างกันการสอนก็ควรสอนทั้งสองสไตล์ให้เท่า ๆ กัน

จากผลการวิจัยสังเกตได้ว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษมีสไตล์การเรียนรู้ที่หลากหลาย แต่ชอบสไตล์การเรียนรู้แบบประสาทสัมผัสและสไตล์การเรียนรู้แบบปฏิบัติมากที่สุด ขณะเดียวกันก็ยังชอบสไตล์การเรียนรู้แบบอื่น ๆ ด้วยแต่ไม่มากเท่าที่ควร ถึงแม้ว่าในห้องเรียนจะมีนิสิตที่มีความชอบสไตล์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน โดยอาจจะชอบสไตล์การเรียนรู้แบบปฏิบัติ แบบไตรตรง หรือแบบภาพ ผู้สอนก็ต้องสังเกตว่าผู้เรียนมีความถนัดในสไตล์การเรียนรู้แบบใดมากกว่ากัน และควรสอนเน้นไปที่สไตล์การเรียนรู้ที่นิสิตมีความถนัดหรือชอบสูงที่สุด แต่ไม่ควรทิ้งสไตล์การเรียนรู้ที่นิสิตชอบน้อยที่สุดไป เพราะยังมีนิสิตอีกจำนวนหนึ่งที่ชอบสไตล์การเรียนรู้แบบนั้น นอกจากนี้ยังพบว่า สไตล์การเรียนรู้ทั้ง 4 มิติ ที่นิสิตชอบนั้นมีความสอดคล้องกัน เป็นต้นว่ามีการรับรู้ข้อมูลแบบประสาทสัมผัสคือชอบเรียนจากสถานการณ์จริง หรือสิ่งที่เห็นจริง ก็เลยมีการจัดกระทำข้อมูลแบบปฏิบัติ คือการลงมือกระทำในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เมื่อได้ลงมือกระทำแล้วก็จะสามารถมองเห็นภาพได้ชัดเจนกว่าการเรียนรู้จากข้อความหรือจากเนื้อหาในบทเรียน เมื่อมองเห็นภาพแล้วก็จะสามารถเข้าใจองค์รวมของข้อมูลได้ ดังนั้นผู้สอนไม่ควรที่จะละทิ้งสไตล์การเรียนรู้ในมิติใดมิติหนึ่งไปเลยเพราะสไตล์การเรียนรู้ทุกมิติมีความสอดคล้องหรือเชื่อมโยงกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะข้อคิดเห็นเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอสำหรับอาจารย์ผู้สอน

จากผลการวิจัยพบว่านิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีสไตล์การเรียนรู้ในมิติด้านการรับรู้ข้อมูลแบบประสาทสัมผัสมากที่สุด รองลงมาคือแบบปฏิบัติและแบบภาพ ดังนั้นผู้สอนควรจะมีการปรับสไตล์การสอนของตนเองพร้อมทั้งแผนการสอน บทเรียนและสื่อการสอนอื่น ๆ และควรเปิดโอกาสและสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้สไตล์การเรียนรู้ที่ตนเองชอบมากที่สุด ซึ่งจากผลการวิจัยควรมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นการสอนในเชิงรูปธรรมจากสถานการณ์จริงเพื่อให้นิสิตเกิดการรับรู้ได้เป็นอย่างดี และควรมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบปฏิบัติเพื่อให้สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนหรือนิสิตถนัด โดยจัดการเรียนการสอนในลักษณะทำงานเป็นกลุ่ม ร่วมกันแสดงความคิดเห็นหรือมีกิจกรรมในการคิดฝึกแก้ปัญหา ซึ่งจะเป็นการฝึกให้นิสิตได้ตั้งคำถามและแสวงหาคำตอบที่ดีที่สุดร่วมกัน นอกจากนี้ควรจะต้องใช้สื่อการสอนประกอบในลักษณะของภาพประกอบ แผนผัง ภาพยนตร์ สไลด์ หรือการสาธิต เป็นต้น เพื่อให้นิสิตสามารถนำเข้าสู่ข้อมูลและสามารถจดจำได้ดีที่สุดในสิ่งที่เห็น และควรมีการจัดสไตล์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดหรือองค์รวม โดยให้นิสิตอ่านเนื้อหาอย่างคร่าวๆ แล้วสรุปในภาพรวมก่อน แล้วจึงเริ่มศึกษาในแต่ละขั้นตอนหรือแต่ละบทในหนังสือ จะช่วยให้นิสิตเข้าใจและเป็นการประหยัดเวลาที่จะต้องอ่านทีละส่วนได้ในครั้งต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับนิสิตนักศึกษา

หากผู้สอนไม่ได้สอนสอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของตัวเองแล้วก็ไม่ควรเพิกเฉยควรรับศึกษาเพิ่มเติมโดยการหาเอกสารมาอ่านถ้าเป็นผู้เรียนแบบภาษา หรือถ้าเป็นผู้เรียนแบบภาพก็อาจจะหาเอกสารประกอบที่มีภาพ แผนผังประกอบหรือสิ่งอื่น ๆ ที่สัมผัสได้ด้วยการมองเห็นและมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนเพื่อจะได้เข้าใจมากขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนอาจจะสอบถามรายชื่อหนังสืออ้างอิงจากอาจารย์ผู้สอนหรือการไปยืมวิดีโอ หรือซีดีรอม ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับบทเรียนเพื่อศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีสไตล์การเรียนรู้แบบประสาทสัมผัสมากที่สุด ซึ่งชอบเรียนรู้จากเรื่องจริง ดังนั้นในการเรียนแต่ละวิชาอาจารย์ผู้สอนแต่ละคนย่อมที่จะสอนไม่เหมือนกัน นิสิตอาจจะขอร้องให้อาจารย์ยกตัวอย่างหรือสาธิตในบทเรียนที่เกี่ยวข้องเพื่อให้นิสิตสามารถประยุกต์แนวคิดนั้นไปใช้ได้จริงและทำให้เกิดความชัดเจนต่อนิสิตมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยในอนาคต

1. ควรมีการศึกษาวิจัยสไตล์การเรียนรู้ในรูปแบบอื่นๆ เช่น แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน แบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วม เป็นต้น เพื่อให้ทราบถึงสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตได้ละเอียดและหลากหลายมากขึ้น
2. ควรมีการศึกษาวิจัยสไตล์การเรียนรู้ในวิชาอื่นๆ เช่น คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เป็นต้น นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะนำงานวิจัยมาเปรียบเทียบกัน ทำให้ทราบถึงสไตล์การเรียนรู้ที่เหมือนหรือแตกต่างกัน เพื่อที่จะนำมาพัฒนาการสอนของคณาจารย์ได้อย่างเหมาะสม
3. ควรมีการทดสอบสมมติฐาน เพื่อทดสอบความแตกต่างกันของสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และ อื่นๆ เพื่อเป็นแนวสำหรับคณาจารย์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษรวมถึงบทเรียนและกิจกรรมในชั้นเรียน ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนรู้ของนิสิตต่อไปในอนาคต
4. ในการวิจัยครั้งนี้พบว่าสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีของเฟลเดอร์และโซโลแมนนั้นมีปัญหาในการเทียบกับสไตล์การเรียนรู้ของนักวิจัยคนอื่น ๆ เพราะสไตล์การเรียนรู้ของเฟลเดอร์และโซโลแมนนั้นแบ่งออกเป็นมิติต่าง ๆ 4 มิติ และในแต่ละมิติก็ยังแบ่งเป็นผู้เรียนแบบต่าง ๆ ซึ่งของนักวิจัยคนอื่น ๆ ไม่ได้แบ่งเป็นมิติแต่จะระบุออกมาเลยว่ามีสไตล์การเรียนรู้กี่แบบ เช่น ของพรชูลี อาชาวำรุง (2537) ได้ศึกษาสไตล์การเรียนรู้ 8 ประเภท คือ การอ่าน การฟัง การมอง การเคลื่อนไหว การเรียนรู้เป็นกลุ่ม การเรียนรู้เป็นสาย การเรียนรู้เชิงสัมพันธ์ และการเรียนรู้เชิงวิเคราะห์ ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรมีการเทียบค่านิยามเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ของนักวิจัยท่านอื่น ๆ ด้วยเพราะจะทำให้ง่ายเวลานำมาอ้างอิง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เกื้อกูล ทาสี. (2533). *กิจกรรมและเครื่องมือวัดการเรียนรู้ 9-เครื่องมือแนะแนว*. (เอกสารประกอบคำสอน). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จันทนา พรหมศิริ. (2535). *แบบการเรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เชียรศรี วิวิธศิริ. (2527). *จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ทองจันทร์ หงส์ดามรงค์. (2524). *หลักการเรียนและสอน* กรุงเทพฯ : หน่วยพัฒนาอาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนีย์ ศิริวัฒน์. (2532). *แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- นภาพร เมฆรักษาวณิช. (2515). *ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทักษะคิดในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ไชยภูมิ. (2537). *การปรับแบบสำรวจรูปแบบการเรียนรู้เพื่อใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสงขลา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประธาน วัฒนวาณิชย์. (2529). *เรื่องไม่ยาก ถ้าอยากเรียนเก่ง*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ประกายพริก.
- ประโยชน์ คุปต์กาญจนกุล. (2524). *แบบการเรียนรู้ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์. (2542-2543). "การศึกษาสไตล์ในการเรียนรู้ (Learning style) ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ," ใน *ภาษาปริทัศน์*. หน้า 102-117. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรชูลี อาชาวำรุง. (2525). "จิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา," ใน *นิสิตนักศึกษา : หลักการ ปัญหา และแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- . (2534). *รายงานการวิจัยสไตล์การเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ บุญรอด. (2534). *แบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พรรณี ชูทัย. (2520). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพมหานคร. วรุณการพิมพ์.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2525). "นิสิตนักศึกษากับการเรียนการสอน," ใน *นิสิตนักศึกษา : หลักการ ปัญหาและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

- ราชพร บำรุงศรี. (2535). *การวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาต่างสาขาวิชาตามแนว ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ลักษณะ มินะนันท์ และรุจิเรศ ธนรักษ์. (2527). *รายงานการวิจัยการศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิกิร ตันทวาทโธม และ รักขณา กางกรณ. (2529). *ผู้ใหญ่ Adult*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วิจิตรภาณี วัฒนสินธุ์ และจำเนียร-ช่วงโชติ. (2519). *จิตวิทยาความแตกต่างระหว่างบุคคล*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ.
- สุจิตร ศิริรัตน์. (2522). *การสร้างแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนระดับอุดมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา) กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ โคว์ตระกูล. (2533). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หลุย จำปาเทศ. (2531). "หลักการเรียนรู้ระบบแบบ (BAP)," ใน *สารพัฒนาคณาจารย์* หน้า 8-11.
- อาชญญา รัตนอุบล. (2538). *รายงานการวิจัยการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษาในระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภาภรณ์ ศิริอาคเนย์. (2533). *การศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- อุไรรัตน์ ศรีสวย. (2537). *ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นปี และวิชาเอกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- Bogue, E.G. (1974) "Variable in Effective Instruction," In *Improving College and University Teaching*, V.12. p. 149-153.
- Canfield, A.A. (1992). *Learning Style Inventory*. 2nd ed. California : Western Psychological Services.
- (1988). "Learning style Inventory manual," In *Los Angeles: Western Psychological Services*, p. 13-14.
- Domino, George. (1970). "Interactive Effects of achievement orientation and teaching style on academic achievement," *ACT Research Report*, V. 39. p. 1-9.
- Distance learning Resource Network*. (Online). (1998). Available : Learning.htm. www.fwl.org/edtech.

- Dunn, R and Dunn K. (1993). ***Teaching Secondary Students Through Their Individual Learning Style : Practical Approaches for Grades 7-12***. Massachusetts : Simon and Schuster press.
- Felder, R.M. (1998). "Matter or Style," ***LS-Roism***. (Online) Available : www2.ncsu.edu/unity/lockers/users/f/felder/public/papers,
- (1998). "Learning Style," Learning- Style. (Online) Available : www2.ncsu.edu/unity/lockers/users/f/felder/public.
- (1993). "Reaching the Second Tier : Learning and Teaching Style in College Science Education," In ***Journal of College Science Teaching***, 23 V. 5. p. 286-290.
- (1998). "***Reaching the Second Tier : Learning and Teaching Style in College Science Education***". (Online) Available : www2.ncsu.edu/unity/lockers/users/f/felder/public/Papers.
- Felder, R.M., and Silverman, L.K. (1988, April). ***Learning and Teaching Styles in Engineering Education***. Engineering Education. 78 (7), 674-681 (Mimeographed).
- Felder, R.M. and Soloman, B.A. (1998). "Index of Learning Styles," ***IL Spage***. (Online) Available : www2.ncsu.edu/unity/lockers/users/f/felder/public, 1998.
- (1998). "Learning Styles and Strategies," ***Styles.htm***. (Online) Available : www2.ncsu.edu/unity/lockers/users/f/felder/public/ILSdir.
- Gardner, Howard. (1983). ***Frames of Mind : The Theory of Multiple Intelligences***, New York : Basic Book.
- Harry Madox. (1963). ***How to Study*** , p. 2. New York : Faweett Publications.
- Husni, N.A. (1997). ***The Effect of Accommodating students' Learning Styles on Academic Achievement and Attitudes towards Algegra*** [CD-ROM]. Item : 9729120.
- Keefe, J.W. (1984). ***Learning Style. Instructional Leadership Handbook National Association of Secondary School Principals***. p. 61-63
- King, J. (1993, December). "***Brain-Compatible Teaching : Freeing Your Students' Natural Abilities to Learn. Proceedings the International Council for Innovatio in Higher Education***," p. 5-9 Phonix, Arizonz.
- Kissick, B. and Krob D.H. (1988). "Analysis of learning styles: Academic and vocational Students," In ***International Journal of Instruction Media***. V. 5. p. 151-162.
- Klein, S.B. (1987). ***Learning Principles and Application***. McGraw-Hill Book Company.
- Kolb, David A. (1981). "Disciplinary Inquiry Norm and Student Learning Styles : Diverse Pathways for Growty," In ***The Modern American College***. p. 276 Sanfrancisco Jossey-Bass276.
- Krause, L.B. (1997). "An Investigation of Learning Styles in General Chemistry Students," ***Abstract : ProQuest File : Dissertation Abstract*** ; (CD-ROM). Item: 9703464.

- Lam-Phoon, S.C. (1988). **"A comparative study of learning styles of Southeast Asia and American Caucasian College students on two Seven-Day Adventist Campuses"**. V. 48 p. 2234A.
- Mann, R.K. et al. (1970-1983). "The College Classroom : Conflict, Change and Learning," In ***Journal of Nursing Education***. V. 22. p. 243-248. New York.
- Miller, A. (1991). "Personality Type, Learning Styles and Education Goals," In ***Educational Psychology*** V. 14. p. 217-222.
- Montgomery. (1998). ***Address Diverse Learning Styles Through the Use of Multimedia 3a22.htm***. (Online). Available www.ecn.purdue.edu/Frasee/fie95/3a2/3a22,
- Partridge, R. (1983). "Learning Style : A Review of Selected Models," In ***Journal of Nursing Education***. V. 2. p. 243-248.
- Proctor, J. O. (1968). ***Technique Notes Tips for Teachers***. Albany New York. : Delmar.
- Shartle-Golotto, Mary K. (1992). ***A coparative analysis of the students enrolled in the apprenticeship program of the general studies curriculum at a comprehensive community college***. (CD-ROM). Item : 9206914.
- Smock, R. (1998). ***How Can I Teach Effectively at The University of Illinois?*** (Online) Available : www.oir.uiuc.edu/did/booklets/Tahandbk.Tahdbk03.html#learnsty
- Treheame-Riel, C.J. (1997). ***Learning Styles : Consideration of Stress***. (CD-ROM). Item : 9719611.
- William L. Goodwin and Herbert J. Klausmeiar. (1975). ***An Introduction to Educational Psychology***. New York : Harper & Row.
- Witkin, H.A. et al. (1977-1983). "Field-dependent and field independent cognitive styles and their Educational implications," In ***Journal of Nursing Education***. V. 22 p. 243-248.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง การศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง

เพื่อให้การกรอกแบบสอบถามตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย จึงขอชี้แจงรายละเอียด ดังนี้

1. แบบสอบถามเพื่อการวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1	ข้อมูลส่วนบุคคล
ตอนที่ 2	ข้อมูลเกี่ยวกับสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต
2. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้ใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น จะไม่ส่งผลกระทบต่อระดับผลการเรียนของนิสิตแต่อย่างใดไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม และผู้วิจัยจะเก็บรักษาข้อมูลนี้ไว้เป็นความลับ **จึงขอให้นิสิตตอบตามความเป็นจริง**
3. กรุณาตอบทุกข้อ เพราะว่าถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้แบบสอบถามฉบับนี้ไม่สมบูรณ์ และไม่สามารถนำผลการตอบไปวิเคราะห์ข้อมูลได้

1. ข้าพเจ้าพิจารณาตัวเองว่าเป็นคนที่
 - ก. ทำในสิ่งที่คิดว่าจะเป็นไปได้
 - ข. ชอบคิดสรรค์สิ่งใหม่ ๆ
2. เวลาที่ข้าพเจ้านึกถึงคำศัพท์ภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักจะนึกออกมาเป็น
 - ก. ภาพ
 - ข. ถ้อยคำ
3. ข้าพเจ้าเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีหลังจากที่
 - ก. ได้ฝึกปฏิบัติ
 - ข. ได้คิดใคร่ครวญ
4. ข้าพเจ้ามักเข้าใจเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ
 - ก. ในรายละเอียดของเรื่องดี แต่มักมีปัญหาในการทำความเข้าใจภาพรวมของเรื่อง
 - ข. เนื้อเรื่องในภาพรวมได้ดี แต่มักมีปัญหาในการทำความเข้าใจรายละเอียดของเรื่อง
5. ถ้าได้เป็นครู ข้าพเจ้าจะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ
 - ก. สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง
 - ข. เกี่ยวกับทฤษฎี โครงสร้างประโยค และหลักการ
6. ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบที่จะรับรู้ในลักษณะที่เป็น
 - ก. รูปภาพ แผนภูมิ กราฟ หรือแผนที่
 - ข. ถ้อยคำ
7. ในการเรียนรู้บทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องใหม่ ๆ ข้าพเจ้ามักจะ
 - ก. พุดคุยเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ จึงจะเข้าใจได้ดี
 - ข. ครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ จึงจะเข้าใจได้ดี
8. ข้าพเจ้าจะต้องเข้าใจ
 - ก. เนื้อหาในแต่ละส่วนก่อน แล้วจึงจะสามารถเข้าใจเรื่องทั้งหมดได้
 - ข. เข้าใจโครงเรื่องในภาพรวมทั้งหมดก่อน แล้วจึงจะเข้าใจรายละเอียดในแต่ละส่วนได้
9. ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีจาก
 - ก. ข้อเท็จจริง
 - ข. ทฤษฎีและไวยากรณ์

10. ถ้าได้อ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่มีรูปภาพหรือแผนที่ประกอบ ข้าพเจ้ามักจะ
 - ก. ชอบดูรูปภาพและสัญลักษณ์อย่างพิถีพิถัน
 - ข. อ่านเฉพาะในส่วนที่เป็นข้อความตัวหนังสือ
11. เมื่อครูผู้สอนมอบหมายงานวิชาภาษาอังกฤษให้ทำเป็นกลุ่มและงานที่ได้รับมอบหมายค่อนข้างจะยาก ข้าพเจ้ามักจะ
 - ก. ร่วมแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่
 - ข. รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นโดยไม่โต้แย้ง
12. ถ้าให้อ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า
 - ก. มักจะอ่านตามลำดับขั้นตอน จนกระทั่งได้คำตอบ
 - ข. หาคำตอบที่เป็นไปได้ก่อน แล้วจึงอ่านเป็นลำดับขั้นตอนต่อไป
13. ในการอ่านภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบที่จะอ่านเรื่องที่
 - ก. ที่เป็นข้อเท็จจริง และเป็นเรื่องที่เกิดในสังคม
 - ข. ที่ให้แนวคิดใหม่ ๆ
14. ข้าพเจ้าชอบครูผู้สอนที่
 - ก. ชอบเขียนอธิบาย
 - ข. ชอบพูดอธิบาย
15. ในชั้นเรียน
 - ก. ข้าพเจ้ามักหาโอกาสทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ ๆ เสมอ
 - ข. ข้าพเจ้าไม่ค่อยหาโอกาสทำความรู้จักกับเพื่อนมากนัก
16. ในการวิเคราะห์เรื่องสั้นหรือนวนิยายภาษาอังกฤษ
 - ก. ข้าพเจ้ามักจะคิดถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องแล้วนำมาสรุปเพื่อให้เห็นเรื่องในภาพรวม
 - ข. ข้าพเจ้ามักจะสรุปเนื้อเรื่องก่อน แล้วจึงย้อนกลับไปพิจารณารายละเอียดทีละส่วน
17. ข้าพเจ้าชอบแนวคิด
 - ก. ที่เป็นความจริง หรือสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน
 - ข. ที่เป็นทฤษฎี
18. ข้าพเจ้าจะจำได้ดีที่สุด
 - ก. ถ้าได้เห็น
 - ข. ถ้าได้ยิน

19. เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาเกี่ยวกับการบ้าน ข้าพเจ้ามักจะ
 - ก. รีบแก้ปัญหานั้นทันทีทันใด
 - ข. พยายามเข้าใจปัญหาว่าคืออะไร
20. ให้ข้าพเจ้าเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด เมื่อครูผู้สอนสอน
 - ก. โดยให้เนื้อหาเรียงไปตามลำดับขั้นตอน
 - ข. โดยให้เนื้อหาในภาพรวมก่อน แล้วจึงเชื่อมโยงเนื้อหาที่สัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆต่อไป
21. ในการทำงาน ข้าพเจ้าคิดว่าตนเองเป็นคนที่
 - ก. มีความละเอียดถี่ถ้วนในการทำงาน
 - ข. มีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน
22. ในการเดินทางไปยังสถานที่ที่ไม่เคยไป ข้าพเจ้าชอบข้อมูลที่เป็น
 - ก. แผนที่
 - ข. ที่เป็นตัวหนังสือ
23. ข้าพเจ้าชอบที่จะเรียน
 - ก. เป็นกลุ่ม
 - ข. คนเดียวตามลำพัง
24. ในการเล่น
 - ก. ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนตามปกติ แต่ต้องพยายามมากขึ้นจึงจะสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดี
 - ข. ข้าพเจ้าเข้าเรียนตามความสะดวก และมักสับสนในตอนแรก แต่ท้ายที่สุดก็เข้าใจเรื่องได้
25. ในการอ่านเพื่อความบันเทิง ข้าพเจ้าชอบผู้เขียน
 - ก. ที่อธิบายความไวชัดเจนโดยที่ผู้อ่านไม่ต้องคิด
 - ข. ที่ทำให้ผู้อ่านตีความเอง
26. ในการเล่นในชั้นเรียนที่มีแผนภูมิ หรือภาพวาด ข้าพเจ้า
 - ก. มักจะจำภาพได้ดี
 - ข. มักจะจำถ้อยคำที่ครูผู้สอนอธิบายเกี่ยวกับภาพดังกล่าว
27. ในการทำงานใด ๆ
 - ก. ข้าพเจ้ามักชอบลงมือทดลองทำทันที
 - ข. ข้าพเจ้ามักจะคิดหาวิธีการทำก่อนที่จะลงมือทำ

28. ในการรับรู้ข้อมูลทางภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักจะ
- ก. มุ่งสนใจไปที่รายละเอียด ไม่สนใจเนื้อเรื่องโดยรวม
 - ข. พยายามที่จะทำความเข้าใจเนื้อเรื่องโดยรวมก่อนที่จะลงลึกไปในรายละเอียด
29. เมื่อต้องทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้ามักจะ
- ก. ใช้วิธีการเพียงวิธีการเดียว
 - ข. คิดหาวิธีการใหม่ ๆ
30. ถ้ามีผู้นำข้อมูลมาให้ข้าพเจ้าดู ข้าพเจ้าชอบ
- ก. ข้อมูลที่เป็นแผนภูมิ และกราฟ
 - ข. ข้อมูลที่เป็นข้อเขียนซึ่งได้สรุปความไว้แล้ว
31. สิ่งที่ข้าพเจ้ามักจะจำได้ดีคือ
- ก. สิ่งที่ได้ลงมือทำ
 - ข. สิ่งที่ได้ใช้เวลาศึกษาอยู่พอสมควร
32. ถ้าต้องเขียนรายงานภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบที่จะเขียน
- ก. ตามลำดับไปตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง
 - ข. เป็นส่วน ๆ แล้วจึงนำเอาแต่ละส่วนนั้นมาเรียงต่อกันทีหลัง
33. ข้าพเจ้าชื่นชมคนที่มีลักษณะ
- ก. มีเหตุผล
 - ข. มีความคิดสร้างสรรค์
34. เมื่อพบคนแปลกหน้าในงานสังสรรค์ ข้าพเจ้ามักจะจำ
- ก. รูปร่างหน้าตา
 - ข. สิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับตัวของเขาเอง
35. ถ้าต้องทำงานเป็นกลุ่ม ข้าพเจ้าชอบที่จะเริ่มต้น
- ก. โดยการให้กลุ่มช่วยกันระดมความคิดด้วยกันก่อน
 - ข. โดยการให้แต่ละคนคิด แล้วมาระดมความคิดกันในกลุ่มอีกทีหนึ่ง
36. ในการเรียนเนื้อหาวิชาใหม่ ข้าพเจ้าชอบเรียนโดย
- ก. มุ่งสนใจเฉพาะวิชานั้นและเรียนเนื้อหาในวิชานั้นให้มากเท่าที่จะมากได้
 - ข. พยายามหาความสัมพันธ์ของวิชานั้นกับวิชาอื่น ๆ

37. ข้าพเจ้าชอบรายวิชาที่เน้นเนื้อหา

- ก. ที่เป็นรูปธรรม เช่น ข้อเท็จจริง หรือข้อมูล เป็นต้น
- ข. ที่เป็นนามธรรม เช่น แนวความคิด ทฤษฎี เป็นต้น

38. ข้าพเจ้ามักจะหาความบันเทิงโดยการ

- ก. ดูโทรทัศน์
- ข. อ่านหนังสือ

39. คนอื่นมองว่า ข้าพเจ้าเป็นคน

- ก. ชอบเข้าสังคม
- ข. ชอบเก็บตัว

40. ในการเรียนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนบางคนเริ่มด้วยการบอกโครงการสอนก่อน การบอกโครงการก่อนเช่นนั้น

- ก. ไม่ค่อยเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้านัก
- ข. เป็นประโยชน์ต่อข้าพเจ้ามาก

41. ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักจะเขียนแบบ

- ก. ข้าพเจ้าจะเขียนทีละชั้น และตรวจทานหลาย ๆ ครั้ง อย่างถี่ถ้วน
- ข. ข้าพเจ้าชอบที่จะทำให้เสร็จในครั้งเดียว และต้องบังคับตัวเองให้ตรวจทาน

42. ในการยืมร่ำลึกถึงสถานที่ที่เคยไปท่องเที่ยว ข้าพเจ้า

- ก. มักจะจำสถานที่นั้นได้อย่างรวดเร็วแม่นยำ
- ข. มักจะนึกไม่ค่อยออกและจำรายละเอียดไม่ได้

43. ในการทำงานเป็นกลุ่ม ครูผู้สอนมักให้คะแนนเท่ากันทั้งกลุ่ม

- ก. ข้าพเจ้าเห็นด้วย
- ข. ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

44. ในการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม ข้าพเจ้าชอบ

- ก. คิดแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน
- ข. คิดถึงผลที่จะเกิดขึ้น หรือคิดถึงการนำผลที่ได้ไปประยุกต์ใช้

ภาคผนวก ข
กระดาษตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

กระดาษตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง การศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ
- ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง
2. ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา
- ☐ 1. ชั้นปีที่ 1 ☐ 2. ชั้นปีที่ 2
- ☐ 3. ชั้นปีที่ 3 ☐ 4. ชั้นปีที่ 4

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสไลด์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต

คำชี้แจง ให้นิสิตอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วเลือกข้อความที่ตรงกับนิสิตมากที่สุดเพียงข้อเดียว แม้ว่าทั้งตัวเลือก “ก” และ “ข” จะดูเหมือนว่ามีลักษณะตรงกับท่าน ขอให้ท่านเลือกเฉพาะข้อที่เกิดขึ้นกับท่านบ่อยที่สุด

ข้อ	ก	ข	ข้อ	ก	ข	ข้อ	ก	ข	ข้อ	ก	ข
1			2			3			4		
5			6			7			8		
9			10			11			12		
13			14			15			16		
17			18			19			20		
21			22			23			24		
25			26			27			28		
29			30			31			32		
33			34			35			36		
37			38			39			40		
41			42			43			44		

😊 ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม 😊

ภาคผนวก ค
หนังสือขอความร่วมมือเพื่อทำวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มสว . โทร. 5731, 5618

ที่ ทบ 10121.26.26

วันที่ 1.7 มิถุนายน 2546

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวอิสราภรณ์ อินทร์สำราญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาต่างประเทศการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี อาจารย์ญาณิสา บุระชะชัยทวี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 – 4 ภาคปกติ วิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 237 คน ตอบแบบสอบถาม การศึกษาสไตล์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในระหว่างเดือนมิถุนายน 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวอิสราภรณ์ อินทร์สำราญ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาพกรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวอิสราภรณ์ อินทร์สำราญ
วันเดือนปีเกิด	24 พฤษภาคม 2521
สถานที่เกิด	บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	12/17 ม.3 ซ. เพชรเกษม 110 แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทมฯ 10160
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ
พ.ศ. 2543	ศศ.บ. วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยทักษิณ
พ.ศ. 2546	กศ.ม. วิชาเอกภาษาศาสตรศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร